Temný cypřiš

AGATHA CHRISTIE

ÚVOD

„Elinor Catherine Carlislová. Tímto proti vám vznáším obvinění z vraždy Mary Gerrardové, spáchané 27. července tohoto roku. Cítíte se vinna, či nevinna?“

Elinor Carlislová stála vzpřímeně se vztyčenou hlavou. Byla to hlava půvabná, s ostře řezanými rysy. Oči měla tmavě modré, vlasy černé. Obočí se klenulo nevýraznými obloučky.

Nastalo ticho – pozoruhodné ticho.

Sira Edwina Bulmera, právního zástupce obžalované, se zmocnil záchvěv děsu.

Panebože, pomyslel si. Ona se snad přizná… Ztratila nervy…

Ústa Elinor Carlislové se otevřela, aby vyřkla:

„Nevinna.“

Obhájci se ulevilo. Kapesníkem si otřel čelo s vědomím, že to bylo o vlásek.

Vstal sir Samuel Attenbury, aby mohl soudu vylíčit případ.

„Vaše ctihodnosti, vážení páni porotci, 27. července v půl čtvrté odpoledne zemřela Mary Gerrardová v sídle zvaném Hunterbury, v Maidensfordu…“

Pokračoval libozvučným hlasem příjemným na poslech. Elinor přiváděl téměř do bezvědomí. Z celého prostého a stručného vyprávění k ní občas dolehlo jen několik útržků.

„… Případ je nanejvýš jednoduchý a jasný… Je povinností obžaloby prokázat motiv a příležitost… Nikdo, pokud je zatím známo, neměl žádný motiv k zabití té nešťastné dívky, Mary Gerrardové, s výjimkou obžalované. Byla to mladá dívka s okouzlující povahou, všemi oblíbená, bez jediného nepřítele – jak by se alespoň člověk mohl domnívat…“

Mary, Mary Gerrardová! Jak dávno se to teď zdá. Už to snad ani nemůže být pravda…

„Vaše pozornost by měla směřovat především k těmto skutečnostem:

Za prvé – jakou příležitost a možnost měla obžalovaná k podání jedu?

Za druhé – jaký motiv měla pro takové jednání?

Je mou povinností předvolat před vás svědky, kteří vám pomohou utvořit si pravdivý obrázek o všech skutečnostech…

… Pokud jde o vraždu Mary Gerrardové, pokusím se vám dokázat, že kromě obžalované neměl nikdo jiný příležitost tento zločin spáchat…“

Elinor si připadala jako uvězněná v husté mlze, jíž se k ní prodírala jednotlivá slova.

„… sendviče… rybí pomazánka… prázdný dům…“

Ta slova se zabodávala skrze plášť Elinořiných myšlenek jako pichlavé bodáni přes silný tlumivý závoj…

Soudní síň. Tváře. Řady a řady tváří! Jedna zvláštní tvář s velkým černým knírem a bystrýma očima. Hercule Poirot, s hlavou nakloněnou na stranu, ji zamyšleně pozoroval.

Napadlo ji: Snaží se pochopit, proč jsem to vlastně udělala… Snaží se proniknout do mých myšlenek a zjistit, na co jsem myslela, co jsem cítila…

Cítila…? Malá skvrna – proběhl jí slabý záchvěv leknutí… Roddyho tvář – jeho milá, milá tvář s velkým nosem a jemnými rty… Roddy! Vždycky jen Roddy – vždycky, aspoň co jí paměť stačí… už od těch dnů strávených na Hunterbury mezi malinami a zajíci, a tam dole u potoka. Roddy – Roddy –Roddy…

Další tváře! Sestra O’Brienová s pootevřenými ústy a veselým pihatým obličejem povystrčeným dopředu. Sestra Hopkinsová se samolibým – samolibým a nesmiřitelným výrazem ve tváři. Tvář Petera Lorda – Peter Lord – tak laskavý, tak citlivý, tak – tak utěšující! Teď se ale tváří – no jak – ztraceně? Ano – ztraceně! Hrozně těžce tohle všechno nese! Zatímco jí, hlavní postavě tohoto představení, je to všechno jedno!

Sedí tady na lavici obžalovaných, docela klidná a lhostejná. V soudní síni, obviněná z vraždy.

Něco se v ní pohnulo; závoj zahalující mysl se začal rozplývat – stával se z něj pouhý přízrak. V soudní

síni…! Lidé…
Lidé, naklánějící se dopředu s otevřenými ústy a dychtivýma očima, na ni civí s tím strašným krvelačným potěšením a poslouchají s jakýmsi nedbalým a krutým požitkem, co o Elinor vykládá onen vysoký muž s výrazným nosem.
„Skutečnosti tohoto případu jsou navýsost jasné a není o nich pochyb. Předložím vám je velice prostě. Od samého začátku…“
Elinor se zamyslela:
Začátek… Začátek? Tím byl den, kdy přišel ten odporný anonymní dopis! To byl začátek toho všeho…

ČÁST I
Kapitola 1
I
Anonymní dopis!
Elinor Carlislová se dívala na otevřený list ve svých rukách. Nikdy nic podobného nedostala. Člověka to naplňovalo nepříjemným pocitem. Naškrábáno, s hrubkami, na laciném růžovém papíře.

Tohle je Varování (začínal dopis),
Nikoho nemenuju ale Někdo využívá vaši Tetu a jestli si nedáte pozor vo všechno přídete. Děvčata bejvaj pěkně vychytralí a starý Paní změknou když je někdo mladej opskakuje a lichotí jim a Já povídám že byjste se měly přijít samy podívat co se tu děje. neni správný aby jste vy a ten váš Mladík přišly vo to co vám patří – a Ona je hodně mazaná a ta stařenka může každou chvýli natáhnout bačkory.
Ten kdo to s váma myslí dobře.

Elinor stále zírala s obočím svraštěným znechucením na dopis, když se otevřely dveře. Služebná ohlásila: „Pan Welman,“ a vstoupil Roddy.
Roddy! Jako vždy, když viděla Roddyho, byla si Elinor vědoma podivného pocitu závrati – jakýsi záchvěv náhlé radosti, pocitu, který ji nutil, aby byla věcná a neprojevovala emoce. Bylo totiž nadevše jasné, že Roddy, ačkoli ji měl rád, k ní necítil to samé, co cítila ona k němu. Stačilo, aby se objevil, a s Elinor se něco stalo – srdce se jí sevřelo, až to skoro zabolelo. Je směšné, že muž – obyčejný, ano úplně obyčejný mladý muž – může s vámi tohle udělat! Způsobit, že jen při pohledu na něj se s vámi začne točit svět, že jeho hlas vás dohání – tak trošku – k pláči… Láska by určitě měla být příjemným pocitem – ne něčím, co vám svou intenzitou způsobuje bolest.
Jedno bylo jisté: člověk se musí usilovně snažit působit přirozeně a nenucené. Muži nemají rádi oddanost a zbožňování. Alespoň Roddy určitě ne.
„Ahoj, Roddy!“ pozdravila ho ledabyle.
„Ahoj, miláčku,“ odpověděl. „Vypadáš vyděšeně. To je účet?“
Elinor zavrtěla hlavou.
„Myslel jsem, že by to mohl být účet,“ pokračoval. „To víš, léto v plném proudu – člověk si trochu užívá a účty se to tu pak jen hemží!“
„Je to docela hrozné,“ řekla Elinor. „Je to anonymní dopis.“
Roddy povytáhl obočí. Jeho veselá útlocitná tvář ztuhla a změnila výraz.
„Ale ne!“ prudce vykřikl znechuceným hlasem.
„Je to docela hrozné…,“ opakovala Elinor.
Popošla směrem ke stolu.
„Myslím, že bych ho měla radši roztrhat.“
Mohla to udělat a už to také málem udělala, neboť Roddy a anonymní dopisy jsou dvě věci, které k sobě nepatří. Mohla ten dopis zahodit a už na něj nemyslet. Nebránil by jí. Jeho útlocitnost byla vyvinuta silněji než zvědavost.
Elinor se však spontánně rozhodla jinak.
„Ale možná by sis ho měl přece jenom nejdřív přečíst. Pak ho spálíme. Týká se tety Laury.“
Roddyho obočí se zvedlo překvapením.
„Tety Laury?“
Vzal si dopis, přečetl ho, znechuceně se zamračil a vrátil ho Elinor zpátky.
„Ano,“ řekl, „určitě ho spálíme. Lidi dokážou být ale divní!“
„Myslíš, že to byl někdo ze služebnictva?“ zeptala se Elinor.
„Nejspíš.“ Zaváhal. „To by mě zajímalo, kdo to je – ten, o kom píšou?“

„Určitě Mary Gerrardová," odpověděla Elinor zamyšleně.
Roddyho zamračená tvář se snažila rozpomenout.
„Mary Gerrardová? Kdo to je?"
„Dcera těch lidí z domku pro správce. Určitě si ji pamatuješ, když byla ještě děcko. Teta Laura ji měla vždycky ráda a zajímala se o ni. Platila jí školy a další věci – hodiny klavíru, francouzštiny a tak dál."
„Ale ano, už si vzpomínám," řekl Roddy. „Vyzáblé děcko, samá ruka samá noha, se spoustou blonďatých rozčepýřených vlasů."
Elinor přikývla.
„Tys ji vlastně neviděl od těch prázdnin, kdy naši odjeli do ciziny, vid? Nejezdil jsi pak na Hunterbury tak často jako já a ona navíc nedávno odjela na zkušenou do Německa, ale když jsme byli malí, tahali jsme ji ven a hráli si s ní."
„Jak teď vypadá?" zajímal se Roddy.
„Stala se z ní hezká slečna," odpověděla Elinor. „Má pěkné způsoby a tak. Díky těm školám bys nikdy neřekl, že je to dcera starého Gerrarda."
„Takže něco jako opravdová dáma?"
„Tak nějak. Ale myslím, že to v tom jejich domku nedělá dobrotu. Víš, paní Gerrardová před několika lety zemřela, a Mary si se svým otcem nerozumí. On se posmívá jejímu vzdělání a uhlazenému chování."
„Lidi si nikdy neuvědomují," rozhořčil se Roddy, „jak můžou ‚výchovou' někomu ublížit! Kolikrát je to spíš krutost než laskavost!"
„Řekla bych, že v domě asi opravdu tráví hodně času… Vím, že od té doby, co měla teta mrtvici, jí předčítá."
„A proč jí nemůže číst ošetřovatelka?" zarazil se Roddy.
Elinor se pousmála.
„Sestra O'Brienová má tak silný irský přízvuk, že by se dal krájet. Ani se nedivím, že si teta radši vybrala Mary."
Roddy chvíli nervózně přecházel po pokoji sem a tam. Pak řekl:
„Víš, Elinor, myslím, že bychom tam měli jet."
Elinor se trochu polekala.
„Kvůli tomu –"
„Ale ne – vůbec ne. No tak dobře, lhát se nemá – jasně že kvůli tomu dopisu. I když je dost hnusný, něco na tom možná bude. Přece jen, stařenka je na tom špatně –"
„Ano, Roddy."
Podíval se na ni s okouzlujícím úsměvem, který přiznával slabost lidské povahy.
„A na penězích nám záleží – tobě i mně, Elinor."
„Máš pravdu, záleží," připustila okamžitě.
„Ne, že by mi šlo jenom o peníze," pokračoval vážně. „Ale koneckonců, teta Laura nám sama pořád dokola připomínala, že my dva jsme její jediná rodinná pouta. Ty jsi její vlastní neteř a já synovec jejího manžela. Vždycky nám dávala najevo, že po její smrti všechno dostane jeden z nás – nebo nejspíš oba dva. A je to pěkně velká sumička, Elinor."
„Ano," souhlasila Elinor zamyšleně, „to určitě je."
„Udržovat Hunterbury není žádná legrace." Odmlčel se. „Strýc Henry byl asi, řekněme, slušně zabezpečený, když poznal tetu Lauru. A ona byla dědička. Z ní i z tvého otce se stali velice bohatí lidé. Škoda, že tvůj otec spekulacemi o většinu svého podílu přišel."
Elinor vzdychla.
„Chudák otec neměl nikdy velký smysl pro obchod. Hodně se tím před svou smrtí trápil."
„To ano, tvé tetě to myslelo mnohem lip než jemu. Vzala si strýčka Henryho a spolu si koupili Hunterbury a jednou se mi svěřila, že při svých investicích měla vždycky z pekla štěstí. Skoro všechno jí vyšlo."
„Strýček Henry jí všechno odkázal, když zemřel, viď?"
„Ano," přikývl Roddy. „Je hrozné, že zemřel tak brzy. A ona už se pak nikdy znovu neprovdala. Naše věrná duše. Vždycky na nás byla moc hodná. Chovala se ke mně, jako bych byl její vlastní synovec. Když jsem byl v maléru, vždycky mi pomohla. Naštěstí to nemusela dělat moc často!"
„Na mě byla taky vždycky strašně hodná," přitakala Elinor s povděkem.
Roddy přikývl.
„Teta Laura," řekl, „je pašák. Ale mám pocit, Elinor, že možná – aniž bychom to měli v úmyslu – si žijeme dost nad poměry, když uvážím, jaké prostředky máme k dispozici!"
„Asi máš pravdu…," přiznala kajícně. „Všechno je tak drahé – oblečení a kosmetika – a takové drobnosti

jako kino a koktejly – nebo třeba i gramofonové desky!“
„Miláčku,“ řekl Roddy, „ty jsi přece naše okrasná květinka, ne? Nemusíš se nikde plahočit nebo dřít.“
„Myslíš, že bych měla, Roddy?“ zeptala se Elinor.
Zavrtěl hlavou.
„Mám tě rád takovou, jaká jsi – jemná, povznesená, líbí se mi, jak bereš věci s nadhledem. Nevydržel bych s tebou, kdybys byla najednou šíleně vážná. Chtěl jsem jenom říct, že nebýt tety Laury, nejspíš by sis musela sehnat nějakou hroznou práci.
A se mnou je to stejné,“ pokračoval. „Sehnal jsem si něco jako zaměstnání. Dělat u Lewise & Huma není žádná dřina. Vyhovuje mi to. To, že mám práci, mi umožňuje udržet si svoji sebeúctu, ale – a to si pamatuj – nemám strach z budoucnosti, protože mám jistá očekávání – od tety Laury.“
„Mluvíme jako nějaké hyeny!“ zhrozila se Elinor.
„Nesmysl! Bylo nám jasně řečeno, že jednoho dne budeme mít peníze – tak to prostě je. To má samozřejmě vliv na to, jak žijeme.“
„Teta Laura nám ale nikdy neřekla,“ zamyslela se Elinor, „jak přesně se svými penězi naloží.“
„Na tom přece nezáleží! S největší pravděpodobností je rozdělí mezi nás. Ale i kdyby to tak nebylo – kdyby odkázala všechno nebo většinu tobě jako své vlastní krvi – tak bych na tom měl, má drahá, také svůj podíl, protože si tě hodlám vzít. A kdyby se náš drahoušek usmyslel, že bych měl většinu dostat já, jakožto mužský představitel Welmanů, tak je to také v pořádku, protože ty si vezmeš mě.“
Mile se na ni ušklíbl a dodal:
„Ještěže se máme rádi. Miluješ mě přece, Elinor, viď?“
„Ano,“ odpověděla chladně, téměř odměřeně.
„Ano!“ parodoval ji Roddy. „Jsi úžasná, Elinor. Maličko odměřená, nedotknutelná – princezna Netýkavka. Myslím, že právě proto tě miluju, Elinor.“
Elinor se nadechla. „Vážně?“ zeptala se.
„Jistě.“ Zamračil se. „Některé ženy jsou tak – no, já nevím – tak zatraceně majetnické – a tak – tak oddané jako pes – a pořád tě obtěžují svými pocity. To bych nesnesl. U tebe nikdy nevím – nikdy si tebou nemůžu být jistý – kdykoli v sobě dokážeš najít to svoje klidné a flegmatické já a říct, že jsi prostě změnila názor – úplně klidně, jen tak – aniž bys hnula brvou! Jsi neuvěřitelné stvoření, Elinor. Jsi jako umělecké dílo – tak – tak dokonalé!“
„Víš,“ pokračoval, „myslím, že naše manželství bude perfektní… Máme se hodně rádi, ale ne zase přehnaně moc. Jsme dobří přátelé. Máme hodně společného. Známe jeden druhého tak, jak jen se dva lidi můžou znát. To, že jsme příbuzní, má obrovské výhody, ale naštěstí nejsme příbuzní pokrevně. Nikdy se mi neomrzíš, protože jsi taková nevyzpytatelná bytost. Zato já se možná omrzím tobě. Jsem tak strašně obyčejný mužský –“
Elinor nesouhlasně zavrtěla hlavou.
„Neomrzíš se mi, Roddy. Nikdy.“
„Drahoušku!“ ,
Políbil ji.
„Naše bystrá teta Laura už si o nás dvou asi myslí své,“ řekl, „i když jsme tam od té doby, co jsme se konečně dali dohromady, nebyli. Aspoň tak máme důvod tam zajet, co říkáš?“
„Máš pravdu. Zrovna nedávno jsem přemýšlela o tom, –“
Roddy za ni větu dokončil:
„– že za tetou nejezdíme tak často, jak bychom měli. Taky mě to napadlo. Když měla tu první mrtvici, byli jsme u ní skoro každý druhý víkend. A teď už to budou nejmíň dva měsíce, co jsme se tam naposledy ukázali.“
„Kdyby si o to řekla,“ namítala Elinor, „jeli bychom za ní třeba hned.“
„Samozřejmě. A víme přece, že si oblíbila sestru O’Brienovou a že je o ni dobře postaráno. Ale stejně jsme ji asi trochu zanedbávali. Teď ze mě nemluví peníze, ale úplně normální lidskost.“
„Já vím,“ přikývla Elinor.
„Takže ten nechutný dopis byl nakonec přece jenom k něčemu dobrý! Pojedeme se za tetičkou podívat, abychom ochránili svoje zájmy a protože máme našeho drahouška rádi!“
Škrtl zápalkou a podpálil dopis, který vzal Elinor z ruky.
„Kdo to tak mohl napsat?“ zajímal se. „Ne, že by na tom záleželo… Někdo, kdo je ‚na naší straně‘, jak jsme říkávali jako děti. A třeba nám opravdu pomůžou. Matka Jima Partingtona se odstěhovala na Riviéru, tam za ní chodil nějaký fešácký italský doktůrek, ona se do něj úplně zbláznila a odkázala mu všechno do poslední pence. Jim a jeho sestra se snažili její závěť zrušit, ale měli smůlu.“

„Tetě Lauře se ten nový doktor, co převzal praxi po doktoru Ransomovi, líbí," řekla Elinor, „ale určitě ne zas až tolik! Navíc v tom odporném dopise se píše o nějakém děvčeti. To musí být Mary."
„Tak se tam vypravíme a přesvědčíme se sami," řekl Roddy.

II

Sestra O'Brienová vyšla se šustotem z ložnice paní Welmanové a zamířila do koupelny. Přes rameno prohodila:
„Zrovna jdu postavit vodu na čaj. Určitě si taky dáte, než půjdete. Nemám pravdu, sestro?"
„Má milá, já nikdy neodmítnu šálek čaje," souhlasila ráda sestra Hopkinsová. „Pořád říkám, že se nic nevyrovná šálku dobrého čaje – pořádně silného!"
Sestra O'Brienová napouštěla konvici, zapalovala plotýnku a při tom vysvětlovala:
„Všechno mám tady v té své skříňce – konvičku, hrníčky, cukr – a Edna mi sem přináší dvakrát denně čerstvé mléko. Člověk ani nemusí pořád zvonit. Tohle je dobrý vařič, voda je vařená v cukuletu."
Sestra O'Brienová byla vysoká, asi třicetiletá žena s rusými vlasy a zářivě bílými zuby, pihatou tváří a okouzlujícím úsměvem. Svou srdečností a vitalitou si rychle získávala své pacienty. Sestra Hopkinsová, ambulantní sestra, jež docházela každé ráno pomáhat se stlaním a ranními potřebami staré paní (která něco vážila), byla přátelsky vyhlížející žena středního věku, na první pohled čilá a schopná.
„V tomhle domě je vůbec všechno dobře zařízeno," řekla uznale.
Druhá sestra souhlasně přikývla.
„Sice trochu staromódně, to jo – žádné ústřední topení, ale je tu všude dost krbů a všechny služky jsou moc laskavé a paní Bishopová na ně pečlivě dohlíží."
„Ta dnešní děvčata –" povzdychla si sestra Hopkinsová, „nemám s nimi trpělivost – většina z nich ani pořádně neví, co chce, a nedokážou odvést kus pořádné práce."
„Mary Gerrardová je milé děvče," řekla sestra O'Brienová. „Opravdu nevím, co by si bez ní paní Welmanová počala. Viděla jste, jak si pro ni před chvílí poslala? Teda, ona je skutečně nádherné stvoření, to vám říkám, a umí to s ní."
„Je mi Mary líto," posteskla si sestra Hopkinsová. „Její otec dělá všechno proto, aby ji rozzlobil."
„Ten starý skrblík v sobě nemá kouska zdvořilosti," přitakala sestra O'Brienová. „Podívejte, konev už začíná pískat. Zaliju čaj, jen co se voda bude vařit."
Udělala, jak řekla, a nalila čaj, horký a silný. Seděly nad ním spolu v pokoji sestry O'Brienové, který sousedil s ložnicí paní Welmanové.
„Přijede pan Welman se slečnou Carlislovou," oznámila sestra O'Brienová. „Dneska ráno přišel telegram."
„No vida, má milá," odvětila sestra Hopkinsová. „Mně se zdálo, že je stará paní nějaká rozrušená. Už je to docela dlouho, co tu byli naposledy, nemám pravdu?"
„Určitě víc než dva měsíce. Je to pohledný mladík, ten pan Welman. Ale vypadá dost domýšlivě."
„Nedávno jsem viděla její fotku v novinách," řekla sestra Hopkinsová. „V Tatleru to bylo – s nějakou její známou v Newmarketu."
„Je dost známá ve společnosti, viďte?" přitakala sestra O'Brienová. „A vždycky má tak nádherné šaty. Myslíte, sestro, že je opravdu hezká?"
„Těžko říct, jak by ta dnešní děvčata vypadala bez nalíčení!" řekla sestra Hopkinsová. „Podle mě rozhodně nemá na Mary Gerrardovou!"
Sestra O'Brienová našpulila rty a naklonila hlavu na stranu.
„To máte asi pravdu. Jenže Mary nemá ten styl!"
„Šaty dělaj člověka," odpověděla sestra Hopkinsová rčením.
„Dáte si ještě čaj, sestro?"
„Děkuju, myslím, že neodmítnu."
Obě ženy se teď nad šálky, ze kterých se linuly proužky páry, k sobě trochu naklonily.
„Včera v noci se stalo něco podivného," vyprávěla sestra O'Brienová. „Ve dvě hodiny jsem šla, jako vždycky, udělat naší drahé pohodlí a ona byla vzhůru. Muselo se jí ale něco zdát, protože hned jak jsem vešla do pokoje, řekla: ‚Tu fotografii. Musím mít tu fotografii.'
A tak jí povídám: ‚Jistě, paní Welmanová, ale nepočkalo by to do rána?' A ona na to: ‚Ne, chci se na ni podívat teď hned.' Tak se jí ptám: ‚Dobrá, kde je ta fotka? Myslíte tu s panem Roderickem?' A ona povídá: ‚Rode-rickem? Ale ne, s Lewisem.' A začala sebou škubat, tak jsem jí pomohla se zvednout a ona z té krabičky, co má u postele, vyndala klíče a řekla mi, abych otevřela druhý šuplík od prádelníku, a tam jsem našla velkou fotku ve stříbrném rámečku. Byl na ní nějaký hrozně hezký mužský a v rohu stálo ‚Lewis'. Samozřejmě už byla zažloutlá, vždyť musela pamatovat spoustu let. Podala jsem tu fotku paní a ona ji držela a dlouho se na ni dívala. A pořád jen mumlala ‚Lewis – Lewis.' Pak vzdychla, vrátila mi ji a řekla,

abych ji uložila zpátky na místo. A to byste nevěřila, jen co jsem se k ní znovu otočila, spala zase jako nemluvně.“
„Myslíte, že to byl její manžel?“ vyzvídala sestra Hopkinsova.
„To teda nebyl!“ odpověděla sestra O’Brienová. „Hned ráno jsem se totiž nenápadně zeptala paní Bishopové, jaké bylo křestní jméno nebožtíka pana Welmana, a ona mi řekla, že Henry!“
Obě ženy se na sebe významně podívaly. Sestra Hopkinsova měla dlouhý nos, jehož konec se chvěl radostným vzrušením.
„Lewis – Lewis,“ zamyslela se. „To se podívejme. Na nikoho s takovým jménem tady v okolí si nevzpomínám.“
„Muselo to být už dávno, má milá,“ připomněla jí druhá sestra.
„Jistě. A já jsem tady samozřejmě jen pár let, ale stejně bych ráda věděla –“
„Moc hezký mužský to byl,“ zdůraznila sestra O’Brienová. „Vypadal jako důstojník od jezdectva!“
Sestra Hopkinsova usrkla čaje.
„To je tedy moc zajímavé,“ prohodila.
„Třeba se měli rádi a krutý otec je od sebe odtrhnul…“ zasnila se romanticky sestra O’Brienová.
„Možná ho zabili ve válce…,“ připojila se s hlubokým povzdechem sestra Hopkinsova.
III
Když se sestra Hopkinsova, příjemně posilněná čajem a romantickými představami, konečně přiměla k odchodu, Mary Gerrardová vyběhla ze dveří a dohonila ji.
„Sestro, mohu se s vámi projít do vsi?“
„Ale to víte, že ano, má milá.“
„Musím s vámi mluvit,“ vypravila ze sebe Mary bez dechu. „Dělá mi to všechno velké starosti.“
Starší z obou žen se na ni laskavě podívala.
Ve svých jednadvaceti byla Mary Gerrardová kouzelným stvořením, ze kterého vyzařovalo cosi neskutečného, připomínala divokou růži – měla dlouhý jemný krk, zlatavé vlasy v přirozeně vláčných vlnách lehce ovívající pěkně tvarovanou hlavu a sytě modré oči.
„Co vás trápí?“ zeptala se sestra Hopkinsova.
„Trápí mě to, že čas běží a běží a já dohromady nic nedělám!“
„Na to máte ještě dost času,“ odvětila suše sestra Hopkinsova.
„Jenomže já z toho mám takový divný pocit. Paní Welmanová na mě byla strašně hodná, zaplatila mi všechny ty drahé školy, a já jsem přesvědčená, že bych si už konečně měla začít sama vydělávat. Měla bych se něčím vyučit.“
Sestra Hopkinsová chápavě přitakala. „Když to neudělám, všechno přece přijde nazmar. Snažila jsem se vysvětlit své pocity paní Welmanové, ale – je to složité, zdá se mi, že mě nechápe. Stále jen opakuje, že je spousta času.“
„Nesmíte zapomínat, že je to nemocná žena,“ řekla sestra Hopkinsová. Mary se kajícně zarděla.
„Ach ano, já vím. Zřejmě bych ji neměla obtěžovat. Ale mně to dělá starosti – a otec je tak – je s tím tak protivný! Pořád na mě útočí, že jsem fajnová slečinka! Já ale opravdu nechci jen tak posedávat a lenošit!“
„Já vím, že ne.“
„Problém je v tom, že všechny ty kursy bývají dost drahé. Umím teď celkem dobře německy a možná bych se s tím nějak uplatnila. Já bych ale ze všeho nejvíc chtěla být zdravotní sestrou. Moc ráda bych se starala o nemocné.“
„Na to ale musíte být silná jako kůň, to si pamatujte!“ reagovala věcně sestra Hopkinsová.
„Já jsem silná! A ošetřování mě opravdu baví. Sestra mé matky, ta na Novém Zélandu, pracovala v nemocnici jako ošetřovatelka. Takže jak vidíte, mám to v krvi.“
„Co třeba masáže?“ navrhla sestra Hopkinsová. „Nebo práce v Norlandu? Máte přece ráda děti. Na masážích se dají vydělat slušné peníze.“
„Takový výcvik je asi drahý, že?“ namítla pochybovačně Mary. „Doufala jsem – je to ode mě ovšem strašně chamtivé – už toho pro mě udělala tolik.“
„Myslíte paní Welmanovou? Nesmysl. Podle mě vám to dluží. Sice vám poskytla luxusní vzdělání, ale ne takové, které by vám k něčemu bylo. Nechtěla byste učit?“
„Na to nejsem dost chytrá.“
„Je chytrost a chytrost!“ opáčila sestra Hopkinsová. „Jestli vám můžu radit, Mary, buďte ještě trpělivá. Jak jsem řekla, podle mého vám to paní Welmanová dluží, měla by vám pomoct začít si vydělávat na živobytí. A jsem přesvědčená, že to taky udělá. Pravdou ale je, že si vás moc oblíbila a teď vás nechce ztratit.“
Mary to překvapilo.

„Och!“ zalapala trochu po dechu. „Opravdu si myslíte, že to tak je?“
„Vůbec o tom nepochybuju. To víte, ubohá stará žena, víceméně bezmocná, napůl ochrnutá, a na blízku není nic ani nikdo, kdo by se jí postaral o zábavu. Hodně pro ni znamená, že má v domě svěží a pěkné mladé děvče jako jste vy. Umíte se moc hezky chovat k nemocným.“
„Jestli je to tak, jak říkáte,“ řekla Mary plaše, „pak už se cítím mnohem lépe… Drahá paní Welmanová, mám ji moc, moc ráda! Vždy na mě byla tak hodná. Udělala bych pro ni všechno!“
„Pak tedy uděláte nejlíp,“ řekla sestra Hopkinsová úsečně, „když zůstanete tam, kde jste, a přestanete si dělat starosti! Nebude to dlouho trvat.“
„Myslíte, že –?“ zeptala se Mary s širokýma vystrašenýma očima.
Sestra přikývla.
„Drží se statečně, ale moc dlouho už to nepůjde. Přijde druhá mrtvice, a pak třetí. Vím moc dobře, jak to chodí. Jen trpělivost, má milá. Jestli se vám podaří naplnit poslední dny staré paní radostí a štěstím, bude to lepší skutek než cokoli jiného. Pak dojde i na to ostatní.“
„Jste velice laskavá,“ řekla Mary.
Sestra Hopkinsová zpozorněla.
„Tamhle zrovna vychází z domku váš otec – a řekla bych, že není zrovna v nejlepším rozpoložení!“
Přibližovaly se k velkým železným vratům. Po dvou schodech vedoucích z domku belhavě a s bolestí ve tváři scházel starší muž s ohnutými zády.
„Dobré ráno, pane Gerrarde,“ pozdravila sestra Hopkinsová vesele.
Ephraim Gerrard jen popudlivě zabručel.
„Dnes máme ale hezky,“ pokračovala sestra Hopkinsová.
„Možná pro vás,“ oponoval zlostně starý Gerrard. „Pro mě nic moc. Ten můj kříž mi dává zabrat.“
„To má nejspíš na svědomí ten chladný minulý týden. Tohle teplé a suché počasí vás z toho brzo dostane,“ snažila se ho povzbudit sestra Hopkinsová.
Její pohotová profesionalita starého muže zřejmě ještě více popudila.
„Copak vy sestry – jste všechny stejný,“ odsekl nepříjemným tónem. „Pořád se snažíte někoho chlácholit a při tom jsou vám starosti druhých ukradený. A Mary teď pořád mluví o tom, že bude taky sestra. Bych si myslel, že bude chtít být něčím lepším s tou svojí francouzštinou a němčinou a piánem a vším tím, co ji naučili na těch slavných školách a v cizině.“
„Být ošetřovatelkou by pro mě bylo dost dobré,“ ohradila se Mary ostře.
„Jo, a brzo bys nedělala vůbec nic, viď? Naparovala by ses tady s těma svýma manýrama nóbl slečinek, co nic nedělají. Lenošení – to by se ti líbilo, holčičko!“
„To není pravda, táti,“ protestovala Mary se slzami v očích. „Nemáš právo takhle mluvit!“
„Dneska jsme se asi špatně vyspali, viďte,“ vložila se do hovoru těžkopádně sestra Hopkinsová, odhodlaná vylepšit atmosféru. „Vy jste to tak přece nemyslel, Gerrarde. Mary je hodné děvče a dobrá dcera.“
Gerrard se na svou dceru podíval takřka s nenávistí.
„Už to není žádná moje dcera – s tou svojí francouzštinou a dějepisem a roztomilýma řečičkama. Tss!“
Otočil se a vrátil se zpět do domku.
„Tak vidíte, sestro, jak je to s ním těžké,“ postěžovala si Mary, stále se slzami v očích. „Nenechá si nic vymluvit. Nikdy mě neměl doopravdy rád, dokonce ani když jsem byla malá. Maminka se mě vždycky musela zastat.“
„Ale no tak, nelamte si s tím hlavu,“ utěšovala ji laskavě sestra Hopkinsová. „Tyhle věci jsou na nás sesílány jako zkouška! Panebože, musím už běžet. Dneska ráno toho mám strašně moc!“
A jak tam tak Mary stála a sledovala rychle se vzdalující postavu, přemohl ji pocit opuštěnosti a beznaděje z toho, že jí nikdo nemůže skutečně pomoci. Sestra Hopkinsová, ač laskavá, si vystačí s hrstkou omšelých frází, které pronáší tak, jako by je právě vymyslela.
Co mám dělat? pomyslela si Mary sklíčeně.

Kapitola 2

I

Paní Welmanová ležela na svých pečlivě poskládaných polštářích. Oddechovala trochu ztěžka, ale nespala. Její oči, stále tak sytě modré jako oči její neteře Elinor, vzhlížely ke stropu. Byla to vysoká a statná žena, s pohledným orlím profilem. Z její tváře čišela hrdost a odhodlanost.
Oči se svezly dolů a spočinuly na postavě sedící u okna. Dívaly se na ni něžně, téměř toužebně.
„Mary –“ promluvila konečně.

Dívka se rychle otočila.
„Ach, vy jste vzhůru, paní Welmanová.“
„Ano, už jsem chvíli vzhůru…,“ přisvědčila Laura Welmanová.
„To jsem netušila, jinak bych –“
„Ne, to je v pořádku,“ přerušila ji paní Welmanová. „Jen jsem přemýšlela – přemýšlela o spoustě věcí.“
„Ano, paní Welmanová?“
Její soucitný pohled a hlas projevující zájem vyloudily na tváři starší ženy něžný výraz.
„Mám tě moc ráda, má drahá,“ pronesla láskyplně. „Jsi na mě hodná.“
„Ale paní Welmanová, to vy jste hodná na mě. Nevím, co bych si bez vás počala! Udělala jste pro mě všechno.“
„To nevím… Opravdu nevím…“ Nemocná žena se neklidně pohnula, její pravá ruka sebou škubla, zatímco levá zůstala nehybná. „Člověk se snaží dělat to nejlepší, co je v jeho silách, jenže je tak těžké vědět, co je skutečně nejlepší – a správné. Vždycky jsem si byla sebou až příliš jistá…“
„Ale ne,“ namítala Mary. „Vy jste určitě vždy věděla, co je nejlepší a správné. Jsem o tom přesvědčená.“
Laura Welmanová však zavrtěla hlavou.
„Kdepak. A trápí mě to. Celý život se se mnou táhne jedna neřest, Mary – jsem hrdá. Hrdost dokáže být po čertech zlá. Prochází celou naší rodinou. I Elinor je taková.“
„To je dobře, že sem slečna Elinor a pan Roderick přijedou,“ navázala Mary pohotově. „Určitě vás to hodně povzbudí. Už se tu dost dlouho neukázali.“
„Jsou to hodné děti – moc hodné,“ pronesla paní Welmanová laskavě. „A mají mě rádi, oba dva. Moc dobře vím, že pro ně stačí poslat a oni kdykoli přijedou. Nechci to ale dělat moc často. Jsou mladí a šťastní – život mají před sebou. Proč je přivolávat k nemohoucnosti a utrpení dřív, než budou muset.“
„Takhle se na to určitě nedívají, paní Welmanová,“ namítala Mary.
„Vždycky jsem doufala, že se vezmou,“ pokračovala paní Welmanová, mluvíc spíše sama k sobě než k Mary. „Nikdy jsem se ale nepokoušela jim něco takového naznačit. Mladí jsou tak vzpurní. Jenom bych je odradila! Už dávno, když byli ještě dětmi, jsem měla dojem, že se Elinor upnula k Roddymu. Jím jsem si ale vůbec nikdy jistá nebyla. On je trochu podivín. Henry byl také takový – hodně uzavřený do sebe a zhýčkaný… Ano, Henry…“
Na chvíli se odmlčela a vzpomínala na svého nebožtíka manžela.
„Je to tak dávno…, tak strašně dávno…,“ vyprávěla potichu. „Byli jsme svoji teprve pět let, když zemřel. Oboustranný zápal plic… Byli jsme šťastní – ano, velice šťastní; ale to štěstí mi připadá jakoby neskutečné. Byla jsem samorostlé, vážné, nezralé děvče s hlavou plnou ideálů a vzhlížela jsem k hrdinům. Odtržená od reality…“
„Musela jste se pak cítit hodně osamělá,“ řekla Mary tiše.
„Pak? Jistě, strašně osamělá. Bylo mi šestadvacet… a teď je mi přes šedesát. Je to dávno, má milá… moc dávno.“ S náhlou nefalšovanou trpkostí dodala: „A teď tohle!“
„Myslíte svou nemoc?“
„Ano. Mrtvice jsem se vždycky děsila. Je to všechno tak nedůstojné! Myjí mě a pečují o mě jako o kojence! Neschopná udělat cokoli sama. Přivádí mě to k šílenství. Ta O’Brienová je dobrá ženská, to se musí nechat. Nechá si líbit ty moje výlevy a není o nic hloupější než většina jí podobných. Pro mě je ale moc důležité, že tady mám tebe, Mary.“
„Opravdu?“ začervenala se. „To – to jsem moc ráda, paní Welmanová.“
„Děláš si starosti, že je to tak?“ zeptala se bystře Laura Welmanová. „O svoji budoucnost. Nech to na mě, má milá. Zařídím, abys měla dost prostředků a mohla být nezávislá a mít dobrou práci. Musíš být ale ještě trochu trpělivá – moc pro mě znamená mít tě u sebe.“
„Ale jistě, paní Welmanová, samozřejmě! Za nic na světě bych vás neopustila, jestli mě potřebujete –“
„Potřebuju.“ Její hlas zněl nezvykle hluboce a plně. „Jsi – jsi pro mě jako vlastní dcera, Mary. Viděla jsem tě tady na Hunterbury vyrůstat, viděla jsem, jak se z malého batolete stávala krásná dívka… Jsem na tebe pyšná, moje malá. Jen doufám, že jsem pro tebe dělala to nejlepší.“
„Jestli tím chcete říct,“ řekla Mary rychle, „že to, jak jste ke mně byla laskavá a umožnila mi vzdělání, které je – inu, nad moji úroveň – jestli si myslíte, že mě to neuspokojilo nebo – nebo jak otec říká, že to ze mě udělalo fajnovku, tak to vůbec není pravda. Jsem vám jen strašně vděčná, to je všechno. A jestli toužím po tom, abych si dokázala vydělat na živobytí, pak jen proto, že cítím, že je to tak správné – že bych neměla jen tak nečinně sedět po tom všem, co jste pro mě udělala. Nechci, aby si o mně někdo myslel, že jsem příživník.“
„Tak tohle ti Gerrard nasadil do hlavy?“ Hlas Laury Welmanové zněl rázem ostře. „Nic nedej na svého

otce, Mary; o nějakém příživnictví nikdy nemohla být a ani nebude řeč! Žádám tě, abys tady ještě nějaký čas zůstala, protože to prostě chci. Brzy to všechno skončí… Kdyby bylo po mém, můj život by mohl klidně skončit teď – a ne tohle nekonečné tajtrlíkování s doktory a sestrami.“
„Ale ne, paní Welmanová, doktor Lord tvrdí, že budete žít ještě léta.“
„To tedy nemám v úmyslu, děkuji pěkně! Nedávno jsem mu řekla, že ve vyspělé civilizované zemi by mělo stačit, abych mu nenápadně naznačila, že to chci skončit a on mi odsud bezbolestně pomůže nějakým dobrým jedem. ‚A kdybyste měl kouska odvahy, doktore,‘ řekla jsem mu, ‚udělal byste to tak jako tak!‘“
„Och, co na to řekl?“ vykřikla Mary.
„Ten nezdvořák se na mě jen tak ušklíbl a řekl mi, že nehodlá riskovat, že ho pověsí. Povídá: kdybyste mi odkázala všechny svoje peníze, paní Welmanová, to by byla samozřejmě jiná!‘ Nestydatý mladý fouňa! Ale mám ho ráda. Jeho návštěvy mi pomáhají víc než ty jeho léky.“
„Máte pravdu, je velice sympatický,“ souhlasila Mary. „Sestra O’Brienová si ho považuje a sestra Hopkinsová také.“
„Hopkinsová už by měla mít ve svém věku víc rozumu!“ prohodila paní Welmanová. „A pokud jde o O’Brienovou, pořád se jen culí a je samé ‚Doktore sem, doktore tam‘ a pohazuje těma svýma dlouhýma pentlema, kdykoli se k němu přiblíží.“
„Chudák sestra O’Brienová.“
„Ona není špatná, to ne,“ pronesla paní Welmanová shovívavě, „ale mně všechny sestry lezou na nervy; vždycky si myslí, že by sis v pět hodin ráno určitě ráda dopřála ‚šálek dobrého čaje‘!“ Zarazila se. „Co to bylo? Není to auto?“
Mary vyhlédla z okna.
„Je to auto. Slečna Elinor a pan Roderick jsou tady.“
II
Paní Welmanová mluvila ke své neteři.
„Jsem moc ráda, Elinor, že ty a Roddy –“
Elinor se na ni usmála.
„Myslela jsem si, že budete mít radost, teto Lauro.“
Po chvíli váhání se starší z obou žen zeptala:
„Elinor, máš ho ráda, viď?“
Elinořino jemné obočí se povytáhlo.
„Samozřejmě.“
„Musíš mi to prominout, drahá,“ omlouvala se rychle Laura Welmanová. „Víš, jsi dost rezervovaná. Člověk těžko pozná, co si myslíš nebo co cítíš. Když jste byli oba ještě mnohem mladší, zdálo se mi, že jsi možná začala mít Roddyho ráda – až příliš…“
Elinor znovu pozvedla obočí.
„Příliš?“
Stará paní přikývla.
„Ano. Není rozumné mít ráda příliš. Mladým dívkám se to často stává… Byla jsem tenkrát ráda, že jsi odjela do Německa. Když ses pak ale vrátila, připadalo mi, že je ti najednou lhostejný, a to mi bylo taky líto! Já jsem otravná stará ženská, které se člověk nezavděčí! Přesto mi vždycky přišlo, že máš asi trochu prudkou povahu – takový ten temperament, co máme v naší rodině. Není zrovna snadné s takovou náturou žít… Ale jak říkám, když ses vrátila domů a nejevila o Roddyho zájem, mrzelo mě to, protože jsem stále doufala, že to vy dva dáte dohromady. Teď to tak je, takže je všechno v naprostém pořádku! A ty ho máš opravdu ráda?“
„Mám Roddyho dostatečně ráda, ale ne příliš moc,“ odpověděla Elinor vážně.
Paní Welmanová spokojeně přikývla.
„V tom případě si myslím, že budete šťastni. Roddy potřebuje lásku, ale nestojí o silné emoce. Vyplašil by se, kdybys k němu byla majetnická.“
„Vidím, že Roddyho moc dobře znáte,“ řekla Elinor procítěně.
„Jestli tě má Roddy aspoň o trošku víc rád než ty jeho, je to jen dobře,“ dodala paní Welmanová.
„Poradna tety Agathy,“ spustila Elinor ironicky. „ ‚Nechte svého milého na pochybách. Ať si vámi není příliš jistý!‘“
„Nejsi nešťastná, dítě?“ zeptala se rázně Laura Welmanová. „Děje se něco?“
„Ale ne, nic.“
„Asi si myslíš, že jsem – ubohá? Má milá, jsi ještě mladá a citlivá. Život je bohužel dost ubohý…“
„Ano, myslím, že je,“ souhlasila poněkud trpce Elinor.

„Dítě moje – ty jsi opravdu nešťastná. Oč jde?“ zeptala se Laura Welmanová.
„O nic – vůbec o nic.“ Vstala a šla k oknu. Napůl se otočila.
„Teto Lauro, řekněte mi, ale po pravdě – myslíte si, že láska vždycky přináší štěstí?“
Tvář paní Welmanové se zachmuřila.
„Tak jak ty to myslíš – ne, asi ne… Někoho vášnivě milovat, to s sebou zpravidla nese víc trápení než radosti; stejně by si ale měl každý tuhle zkušenost prožít. Ten, kdo nikdy nemiloval, jako by nikdy doopravdy nežil…“
„Ano, vy mi rozumíte,“ přikývla dívka. „Sama jste poznala, jaké to je –“
Náhle se otočila se zvědavým výrazem v očích.
„Teto Lauro –“
Otevřely se dveře a do pokoje vstoupila rusovlasá sestra O’Brienová.
„Paní Welmanová, přišel se na vás podívat pan doktor,“ oznámila vesele.
III
Doktoru Lordovi bylo dvaatřicet let. Měl pískově blonďaté vlasy, sympaticky ošklivou pihatou tvář, nápadně hranatou bradu a ostře pronikavé světle modré oči.
„Dobré ráno, paní Welmanová,“ pozdravil.
„Dobré ráno, doktore Lorde. Tohle je má neteř, slečna Carlislová.“
Na bezelstné tváři doktora Lorda se objevil navýsost zřejmý výraz obdivu. „Těší mě,“ řekl. Ruku, kterou mu Elinor podala, stiskl poněkud opatrně, jako by se bál, že by ji mohl zlomit.
„Elinor a můj synovec mě sem přijeli rozveselit,“ pokračovala paní Welmanová.
„Výborně!“ řekl doktor Lord. „To je přesně to, co potřebujete! Jsem si jistý, že vám jejich návštěva moc prospěje, paní Welmanová.“
Stále hleděl s neskrývaným obdivem na Elinor.
Ta se odebrala ke dveřím.
„Zřejmě se, pane doktore, ještě uvidíme, než odejdete?“ zeptala se.
„Ano – ehm – jistě.“
Odešla a zavřela za sebou dveře. Doktor Lord přistoupil k posteli se sestrou O’Brienovou v patách.
Paní Welmanová na doktora zamrkala.
„To na mě zase budete zkoušet ty své fígle, doktore – tep, dýchání, teplota? Vy doktoři jste ale podvodníci!“
„Ale paní Welmanová!“ povzdychla si sestra O’Brienová. „Co to tady panu doktorovi vykládáte!“
„Paní Welmanová mě prokoukla, sestro!“ řekl doktor Lord pobaveně. „Přesto ale musím odvést svoji práci, to přece víte, paní Welmanová. Můj problém spočívá v tom, že jsem se ještě nenaučil, jak se mám správně chovat k pacientovi.“
„Děláte to dost dobře. Vlastně jste na to docela hrdý.“
Peter Lord se pousmál.
„To tvrdíte vy,“ poznamenal.
Po několika rutinních otázkách a odpovědích se doktor uvelebil na židli a usmál se na svou pacientku.
„No,“ řekl, „vedete si znamenitě.“
„Takže za pár týdnů vyskočím z postele a budu běhat po domě?“ reagovala Laura Welmanová.
„Tak rychle to asi nepůjde.“
„To tedy rozhodně ne. Vy jste ale podvodník! Copak má nějaký smysl takhle tady ležet a nechat se opatrovat jako malé dítě?“
„Jaký má vlastně život smysl? Toť otázka!“ odvětil doktor Lord. „Četla jste někdy o středověkých samotkách? Nedalo se v nich ani stát, ani sedět, ani ležet. Člověk by si řekl, že odsouzený tam musel během pár týdnů zemřít. Ale vůbec ne. Jeden muž strávil v takové železné kleci šestnáct let, pak ho propustili a on se dožil úctyhodně vysokého věku.“
„A v čem je pointa?“ zeptala se Laura Welmanová.
„Pointa je v tom,“ odpověděl Peter Lord, „že člověk má v sobě instinkt žít. Nežijeme proto, že k tomu máme nějaký rozumný důvod. Lidé, kteří tvrdí, že ‚by byli raději mrtví‘, nechtějí umřít! Lidé, kteří mají evidentně pro co žít, odcházejí z tohoto světa prostě proto, že nemají dost energie bojovat.“
„Pokračujte.“
„To je všechno. Vy jste jedna z těch, kdo ve skutečnosti chtějí žít, a říkejte si, co chcete! A jestli vaše tělo chce žít, nevím, proč by mu to měl rozum mařit.“
Paní Welmanová náhle změnila téma.
„Jak se vám tady líbí?“

„Vyhovuje mi to tu," usmál se Peter Lord. „Není to tu trochu nudné pro mladíka jako jste vy? Nechtěl byste se radši na něco specializovat? Copak vás baví mít ordinaci na vesnici?" Lord zavrtěl svou blonďatou hlavou. „Ne, mám svoji práci rád. Víte, mám rád lidi a úplně obyčejné nemoce. Opravdu netoužím po tom, abych zkoumal nějaké vzácné bacily kdovíjakých neznámých chorob. Mám raději spalničky a plané neštovice a všechno to ostatní. Rád pozoruji, jak na ně různá těla různě reagují. Baví mě pokoušet se vylepšit doposud známé způsoby léčby. Můj problém spočívá v tom, že nemám žádnou ctižádost. Zůstanu tady tak dlouho, až mi narostou licousy a lidé budou říkat ‚Jistě, vždycky jsme tu měli našeho doktora Lorda. Je to milý staroušek, ale používá dost zastaralé metody, tak bychom sem snad měli povolat mladého toho a toho, ten jde s dobou…'"
„Hm, zdá se, že to máte všechno pěkně naplánované!" poznamenala paní Welmanová.
Peter Lord vstal.
„No," řekl, „musím už jít."
„Moje neteř s vámi asi bude chtít mluvit," připomněla mu paní Welmanová. „Mimochodem, co jí říkáte? Viděl jste ji dnes poprvé."
Doktor Lord náhle zrudl až po kořínky vlasů.
„Já – ehm – je velice hezká, že? A – ehm – inteligentní a tak vůbec, řekl bych."
Je ještě tak mladý, opravdu… pomyslela si pobaveně paní Welmanová.
Nahlas však prohlásila:
„Měl byste se oženit."
IV
Roddy bloumal po zahradě. Přešel přes široký pás trávy, pokračoval po dlážděné cestě, až se dostal do zelinářské zahrady. Byla dobře udržovaná a plná plodin. Jestlipak budou někdy s Elinor na Hunterbury žít? Domníval se, že ano. Jemu samotnému by se to líbilo. Lákal ho spíše život na venkově. Trochu pochyboval o Elinor. Ta by možná raději bydlela v Londýně…
S Elinor člověk nikdy nevěděl, na čem je. Své názory a pocity nedávala příliš najevo. To se mu na ní líbilo… Nesnáší lidi, kteří na vás vychrlí, co si myslí a co cítí, a považují za samozřejmé, že toužíte po poznání jejich nitra. Rezervovanost je přece mnohem zajímavější.
Elinor, soudil, je vskutku téměř dokonalá. Není na ní nic, co by člověka odpuzovalo nebo uráželo. Je hezká, zábavná, zkrátka ta nejpůvabnější společnice, jakou zná.
Mám zatracené štěstí, že ji mám, pomyslel si spokojeně. Nechápu, co vidí na chlapíkovi, jako jsem já. Roddy Welman totiž nebyl, i přes svou zhýčkanost, domýšlivý. Upřímně se divil tomu, že si ho Elinor hodlá vzít.
Život se před ním začal příjemně rýsovat. Když člověk ví, na čem je, je to vždycky velká výhra. Předpokládal, že se s Elinor brzo vezmou, tedy jestli bude Elinor chtít; možná by to raději ještě o nějaký čas oddálila. Nesmí na ni spěchat. Ze začátku by asi měli trochu hluboko do kapsy, ale není třeba se toho bát. Opravdu si ze srdce přál, aby byla teta Laura ještě dlouho naživu. Byla milá a vždycky na něj byla hodná, mívala ho u sebe na prázdniny a zajímala se o to, co dělá.
Rychle zahnal pryč myšlenky na případnou tetinu smrt (měl ostatně ve zvyku vyhýbat se všem nepříjemným myšlenkám). Neměl rád, když se mu v jeho představách zjevovalo něco nepříjemného v jasnějších konturách… Ale – tedy – pak – no, žilo by se tady hezky, tím spíš, že by k tomu patřila i spousta peněz na údržbu. Zajímalo by ho, jak nakonec teta své peníze rozdělila. Ne že by na tom ve skutečnosti záleželo. Jít o jiné ženy, asi by hrálo velkou roli, zda ty peníze zdědí manžel nebo manželka. U Elinor je to něco jiného. Je nanejvýš taktní a peníze pro ni neznamenají zase tolik, aby kvůli nim vyváděla.
„Ne, opravdu není třeba dělat si starosti," ujišťoval sám sebe, „ať už se stane cokoli!"
Vyšel ze zahrady, obehnané zdí, branou na druhém konci. Odtud se vydal do malého lesíka, kde rostly narcisky. Teď už byly samozřejmě odkvetlé. Sluneční paprsky, které pronikaly skrze stromy, však vytvářely nádherné zelenavé světlo.
Na malou chvíli ho zachvátil zvláštní pocit nepokoje, který zčeřil jeho dosavadní pohodu. Něco –něco mi chybí, cítil, něco, co chci, co toužebně chci…
To zlatavě zelené světlo, ten hebký vánek – spolu s tím vším se dostavil zrychlený tep, zvýšený tlak a náhlá netrpělivost.
Ze stromů se vynořila dívka a šla směrem k němu – dívka s plavými vlasy plnými lesku a s červenolící tváří.
„Ta je ale krásná," pomyslel si, „tak nevýslovně krásná."
Něco se ho zmocnilo; stál úplně nehybně, jako by jím projel mráz a zmrazil ho. Cítil, jak se s ním točí svět,

je celý vzhůru nohama a zničehonic se stal neuvěřitelně nádherným a bláznivým!
Dívka se náhle zastavila, ale hned zase pokračovala dál. Došla až k místu, kde stál připomínaje rybu – oněmělý s otevřenými ústy.
„Vy už si na mě nepamatujete, pane Rodericku?“ zeptala se poněkud váhavě. „Samozřejmě, už je to dávno. Já jsem Mary Gerrardová ze správcovského domku.“
„Och – ehm – tak vy jste Mary Gerrardová?“ vypravil ze sebe Roddy.
„Ano,“ odpověděla. „No, trochu jsem se změnila od té doby, co jsme se naposledy viděli,“ pokračovala poněkud ostýchavě.
„Ano, změnila jste se,“ přisvědčil. „Já – já bych vás nepoznal.“
Stál tam a zíral na ni. Nevnímal ani kroky, které se za ním ozývaly. Mary ano a otočila se.
Elinor se na chvíli zarazila a pak pozdravila.
„Dobrý den, Mary.“
„Dobrý den,“ odpověděla Mary. „Jak se máte, slečno Elinor? Ráda vás vidím. Paní Welmanová už se na vás moc těšila.“
„Jistě,“ řekla Elinor. „Dlouho jsem tu nebyla. Já – sestra O’Brienová mě pro vás poslala. Chce zvednout paní Welmanovou a říkala, že jí s ní obvykle pomáháte.“
„Hned jsem tam,“ odvětila Mary.
Odloučila se od nich a dala se do běhu. Elinor ji vyprovázela pohledem. Mary běžela ladně, s noblesou v každém pohybu.
„Atalanta…,“ pronesl Roddy něžně.
Elinor neodpověděla. Chvíli stála nehybně. Pak řekla:
„Za chvíli bude oběd. Měli bychom se vrátit.“
Bok po boku kráčeli zpět do domu.
V
„Ale no tak, Mary! Hraje tam Greta Garbo a je to bezva film – celý se to odehrává v Paříži. Napsal to nějaký prvotřídní autor. Udělali z toho i operu.“
„Je to od tebe hrozně hezké, Tede, ale já opravdu nepůjdu.“
„Poslední dobou tě vůbec nepoznávám, Mary,“ rozhořčil se Ted Bigland. „Nějak ses změnila – jsi úplně jiná.“
„Ale nejsem, Tede.“
„To teda jsi! Nejspíš proto, žes byla na té slavné škole a v Německu. Teď už ti nejsme dost dobrý.“
„To není pravda, Tede. Nejsem taková.“
Mluvila ohnivě.
Mladý muž, pohledný a statný, zkrátka mužský jak má být, si ji i přes svoji zlobu obdivně prohlížel.
„Ale jsi. Už je z tebe skoro dáma, Mary.“
„Skoro nic neznamená, nemyslíš?“ bránila se Mary nečekaně rozhořčeně.
„Ne,“ odpověděl s nenadálým porozuměním, „počítám, že ne.“
„A stejně,“ pokračovala Mary pohotově, „komu na takových věcech dnes záleží? Dámy a urození páni a vůbec!“
„Už na tom nezáleží tak jako dřív, to ne,“ připustil Ted zamyšleně. „Jenže já mám stejně takový divný pocit. Bože, Mary, vždyť ty vypadáš jako nějaká vevodkyně nebo hraběnka nebo něco takovýho.“
„To nic neznamená,“ oponovala Mary. „Já jsem zase viděla hraběnky, co vypadaly jako hadrářky!“
„Ty dobře víš, jak to myslím.“
Blížila se k nim okázalá mohutná postava, elegantně oděná do černé. Přísně si je změřila pohledem. Ted ustoupil o několik kroků stranou a pozdravil.
„Brýden, paní Bishopová.“
Paní Bishopová jim milostivě pokynula hlavou.
„Dobrý den, Tede Biglande. Dobrý den, Mary.“
Prošla kolem nich jako koráb s rozvinutými plachtami.
Ted se za ní uctivě ohlédl.
„Tedy,“ zašeptala Mary, „ta vypadá jako opravdová hraběnka!“
„Máš pravdu – chová se tak. Vždycky mě z ní poleje pot.“
„Nemá mě ráda,“ zamyslela se Mary. „Nesmysl, zlato.“
„Je to tak. Nemá mě ráda. Vždycky se ke mně chová tak odměřeně.“
„Žárlí,“ řekl Ted a pokyvoval při tom znalecky hlavou, „to je to.“
„Možná máš pravdu…,“ připustila poněkud pochybovačně Mary.

„Na to vem jed. Strávila na Hunterbury jako hospodyně tolik let, měla tam hlavní slovo, každýho sekýrovala a pak přijdeš ty, stará paní Welmanová si tě oblíbí a ona si teď připadá odstrčená! To je celý.“
Mary naskočily na čele ustarané vrásky.
„Asi jsem hloupá, ale já nemůžu přenést přes srdce, když mě někdo nemá rád. Chtěla bych, aby mě měli všichni rádi.“
„Buď si jistá, že ženský tě moc rády mít nebudou, Mary! Jsou to žárlivý potvory, co mají dojem, že jsi až moc hezká!“
„Myslím, že žárlivost je hrozná věc,“ řekla Mary.
„Možná,“ zaváhal Ted. „Ale tak jako tak existuje. Zrovna před týdnem jsem byl na jednom senzačním filmu. Hrál tam Clark Gable. Bylo to o jednom z těch milionářských chlápků, co zanedbávají svoje ženušky; a ona pak předstírala, že ho podvádí. A pak tam byl ještě jeden chlápek…“
Mary se s omluvou obrátila k odchodu.
„Nezlob se, Tede, musím jít, už tak přijdu pozdě.“
„A kam jdeš?“
„Na čaj k sestře Hopkinsové.“
Ted se zašklebil.
„To máš teda divný vkus. Ta ženská je největší drbna ve vesnici! Do všeho strká ten svůj dlouhej nos.“
„Je na mě hodná,“ namítala Mary.
„Já neříkám, že je zlá. Ale moc jí to mluví.“
„Ahoj, Tede,“ rozloučila se Mary.
Odběhla a nechala tam Teda, který se za ní roz1 mrzele díval, stát.
VI
Sestra Hopkinsová obývala malé stavení na konci vesnice. Sama zrovna přišla a rozvazovala tkaničky od kloboučku, když se objevila Mary.
„A, tady jste. Jdu trochu pozdě. Se starou paní Caldecottovou je to zase špatné. Zdržela jsem se u ní s obvazováním. Viděla jsem vás s Tedem Biglandem na druhém konci ulice.“
„Ano…,“ pronesla Mary trochu sklíčeně.
Sestra Hopkinsová poněkud polekaně vzhlédla od vařiče, nad kterým se skláněla, aby zapálila pod konvicí. Její dlouhý nos se zachvěl.
„Povídali jste si o něčem zajímavém, má drahá?“
„Ne, jen chtěl, abych s ním šla do kina.“
„Aha,“ řekla sestra Hopkinsová pohotově. „Inu, pročpak ne, je to docela příjemný mládenec, v garáži si nevede špatně a jeho otec je jedním z nejlepších farmářů v celém okolí. I tak se mi ale nezdá, má milá, že by pro vás byl Ted Bigland tím pravým – s vaším vzděláním a vůbec. Jak už jsem řekla, kdybych byla na vašem místě, zkusila bych masáže, až přijde čas. Uvidíte kousek světa a poznáte spoustu lidí; a budete víceméně svou vlastní paní.“
„Budu o tom přemýšlet,“ slíbila Mary. „Nedávno jsem o tom mluvila s paní Welmanovou. Byla prostě skvělá, je to přesně tak, jak jste říkala. Nechce, abych teď odešla. Říkala, že bych jí chyběla. Ale prý si nemám dělat starosti o budoucnost, že má v úmyslu mi nějak pomoci.“
„Doufejme, že to také sepsala černé na bílém,“ řekla nejistě sestra Hopkinsová. „Nemocní bývají tak trochu podivíni.“
„Myslíte si, že mě paní Bishopová opravdu nemá ráda, nebo se mi to jenom zdá?“ zajímala se Mary.
Sestra Hopkinsová se na chvíli zamyslela.
„Tváří se kysele, to uznávám. Je jednou z těch, co nerady vidí, když se mladí mají dobře nebo když pro ně někdo něco udělá. Zřejmě si myslí, že vás má paní Welmanová až moc v lásce, a ona to nelibě nese.“
Vesele se zasmála.
„Být vámi, netrápila bych se tím, má milá Mary. Otevřela byste ten papírový sáček? Je tam pár koblih.“

Kapitola 3
I
Vase teta mela vcera vecer dalsi mrtvici Neni treba se zbytecne znepokojovat ale asi byste meli radeji prijet jestli muzete Lord
II
Hned jak Elinor obdržela telegram, zavolala Roddymu, a nyní již spolu seděli ve vlaku uhánějícím směrem na Hunterbury.
Elinor se během týdne, který uplynul od jejich návštěvy u tety, s Roddym moc neviděla. Při dvou krátkých

setkáních mezi nimi panovalo zvláštní napětí. Roddy jí nechal poslat květiny – obrovskou kytici růží s dlouhými stonky. Obyčejně něco takového nedělal. Když spolu byli na večeři, zdál se být pozornějším než obvykle, radil se s ní při výběru jídla a pití, nezvykle horlivě jí pomáhal s odkládáním a oblékáním kabátu.
Tak trochu to vypadá, napadlo Elinor, jako by hrál roli v nějaké hře – roli oddaného snoubence…
Nebuď blázen, řekla si pak. Nic se neděje… Máš jenom bujnou fantazii! To je ta tvoje zatracená majetnická povaha – jsi jako kvočna.
Chovala se k němu možná nepatrně chladněji a lhostejněji než dříve.
Nyní však, v této naléhavé situaci, dřívější napětí ustoupilo a oba spolu naprosto přirozeně rozmlouvali.
„Chudák stařenka," posteskl si Roddy. „Přitom vypadala tak dobře, když jsme tam naposledy byli."
„Je mi jí tak strašně líto," přidala se Elinor. „Vím, jak těžce nese, že je nemocná, a předpokládám, že bude ještě bezmocnější než předtím a bude z toho prostě znechucená! Já si, Roddy, vážně myslím, že by lidem mělo být umožněno nechat se vysvobodit – když si to oni sami přejí."
„Souhlasím," řekl Roddy. „Je to jediné civilizované řešení. Zvířatům se taky pomáhá od bolesti. Mám pocit, že u lidí se to nedělá jednoduše proto, že díky tomu, jaké to naše plémě je, by se nejspíš kvůli penězům odstraňovali i milovaní příbuzní, kteří by na tom nebyli zase až tak zle."
„Samozřejmě by to měli v rukou doktoři," řekla Elinor zamyšleně.
„I doktor může být lotr."
„Lidem, jako je doktor Lord, přece můžeš věřit."
„Ano, vypadá jako poctivý člověk," prohodil nedbale Roddy. „Sympatický chlápek."
III
Doktor Lord se skláněl nad postelí. Kolem něho pobíhala sestra O'Brienová. Se svraštělým čelem se pokoušel porozumět nezřetelným zvukům, které vycházely z úst jeho pacientky.
„Ano, ano," uklidňoval ji. „Hlavně se příliš nenamáhejte. Hezky pomalu. Jen trochu nadzvedněte pravou ruku, když budete chtít říct ano. Něco vás trápí?"
Dohodnuté znamení naznačovalo kladnou odpověď.
„Něco naléhavého? Ano. Chcete něco zařídit? Poslat pro někoho? Pro slečnu Carlislovou? A pana Welmana? Už jsou na cestě."
Paní Welmanová se znovu pokusila nesouvisle promluvit. Doktor Lord pozorně naslouchal.
„Chtěla jste, aby přijeli, ale to není ono? Takže někdo jiný? Příbuzný? Ne? Nějaká obchodní záležitost? Chápu. Týká se to peněz? Právník! To je ono, viďte – chcete mluvit se svým právníkem? Chcete mu dát nějaké pokyny?
No – no tak, všechno bude v pořádku. Buďte klidná. Máte spoustu času. Co to říkáte – Elinor?" Zachytil zkomolené jméno. „Ona ví, kdo je váš právník? A vyřídí to s ním? Dobře. Bude tu tak za půl hodiny. Řeknu jí, oč žádáte, a pak sem za vámi oba přijdeme a všechno to dáme do pořádku. Teď už se tím netrapte. Nechtě to na mně. Postarám se, aby bylo všechno zařízeno, jak sama chcete."
Ještě chvíli tam postál a díval se na ni, jak odpočívá, pak se potichu odebral na chodbu. Sestra O'Brienová ho následovala. Sestra Hopkinsová právě přicházela po schodech. Pokynul jí.
„Dobrý večer, doktore," pozdravila ho bez dechu. „Dobrý večer, sestro."
Všichni tři se odebrali do vedlejší místnosti, do pokoje sestry O'Brienové, a doktor jim dal potřebné instrukce. Sestra Hopkinsová má zůstat přes noc a bude mít službu se sestrou O'Brienovou.
„Zítra budu muset sehnat druhou stálou ošetřovatelku. Ta záškrtová epidemie ve Stamfordu je mrzutá. Oni sami se tam teď potýkají s nedostatkem sester."
Poté, co rozdal příkazy, které byly vyslechnuty s uctivou pozorností (jež ho občas dráždila), sešel doktor Lord do přízemí, aby přivítal neteř a synovce, kteří by – jak mu jeho hodinky napovídaly –měli přijet každou chvíli.
Cestou potkal Mary Gerrardovou. Její tvář byla bledá a znepokojená.
„Je jí lépe?" zeptala se.
„Mohu jí zajistit pokojnou noc," odpověděl doktor Lord. „Nic víc se dělat nedá."
„Připadá mi to tak kruté – tak nespravedlivé –" řekla Mary zdrceně.
„Ano, někdy se to tak jeví," přikývl soucitně. „Věřím, že –"
Zarazil se.
„To je auto."
Mary vyběhla po schoďech nahoru, on šel ďo haly.
Hned jak se Elinor objevila, vykřikla:
„Je to s ní hodně zlé?"
Roddy byl bledý a vystrašený.

„Obávám se, že to pro vás bude šok," řekl doktor vážně. „Je velice těžce ochrnutá. Její řeč je takřka nesrozumitelná. Mimochodem, určitě si s něčím dělá starosti. Má to něco do činění s právníkem. Víte, o koho jde, slečno Carlislová?"
„Pan Seddon," odpověděla Elinor hbitě. „Sídlí na Bloomsboury Square. Takhle pozdě večer už tam ale nebude a já neznám jeho soukromou adresu."
„Na to bude dost času zítra," pokusil se ji uklidnit doktor Lord. „Hrozně rád bych však co možná nejrychleji ulehčil myšlenkám paní Welmanové od starostí. Šla byste, prosím, se mnou nahoru, slečno Carlislová, myslím že se nám ji spolu podaří uklidnit."
„Jistě, půjdu hned s vámi."
„Mě nebudete potřebovat, že ne?" zeptal se s nadějí v hlase Roddy.
Cítil se trochu zahanbeně, ale měl hrůzu z toho, že by měl jít do pokoje a vidět tam tetu Lauru ležet němou a bezmocnou.
„Ani v nejmenším, pane Welmane," ujistil ho doktor Lorď bez váhání. „Bude lepší, když v pokoji nebude moc lidí."
Roddy nezakrýval úlevu.
Doktor Lord a Elinor šli nahoru. U nemocné byla sestra O'Brienová.
Laura Welmanová ležela jako omráčená, hluboce a sípavě dýchala. Elinor byla šokována pohledem na její propadlou a pokřivenou tvář.
Najednou se zachvělo a otevřelo pravé víčko paní Welmanové. Když zahlédla Elinor, výraz její tváře se nepatrně změnil.
Snažila se promluvit.
„Elinor…" To slovo by člověku, který by netušil, co chce nemocná říct, znělo naprosto nesrozumitelně.
„Jsem tady, teto Lauro," odpověděla hned Elinor. „Trápí vás něco? Chcete, abych poslala pro pana Seddona?"
Ozval se další z těch drsných chraplavých zvuků. Elinor si domyslela jeho význam.
„Mary Gerrardová?"
Třesoucí se pravá ruka se pomalu pohnula na znamení souhlasu.
Z úst nemocné ženy se teď linul táhlý mumlavý zvuk. Doktor Lord i Elinor se bezmocně zamračili.
Zkoušela to znovu a znovu. Nakonec Elinor porozuměla.
„Zaopatřit? Chcete ji ve své vůli nějak zaopatřit? Chcete jí odkázat nějaké peníze? Rozumím, tetičko Lauro. To nebude žádný problém. Zítra přijde pan Seddon a zařídí vše přesně tak, jak si přejete."
Zdálo se, že se trpící ženě ulevilo. Z jejího prosebného pohledu se vytratil ten neklidný výraz. Elinor vzala tetinu ruku do své a ucítila slabý stisk prstů.
„Ty – všechno…" vypravila ze sebe s obrovským vypětím paní Welmanová.
„Jistě, můžete se na mě spolehnout," uklidňovala ji Elinor. „Dohlédnu na to, aby všechno bylo podle vašeho přání!"
Znovu pocítila stisk prstů. Zvolna povolil. Víčka klesala, až se zavřela.
Doktor Lord položil jemně Elinor ruku na rameno a odvedl ji z pokoje. Sestra O'Brienová znovu zaujala své místo u postele.
Na chodbě hovořila Mary se sestrou Hopkinsovou.
„Ach, doktore," zeptala se okamžitě, „mohu k ní jít, prosím?"
Přikývl.
„Buďte ale v naprosté tichosti a nerozrušujte ji."
Mary vešla do pokoje za nemocnou.
„Váš vlak měl zpoždění," řekl doktor Lord. „Vy –" Zarazil se.
Elinor byla otočena a sledovala Mary. Náhle si uvědomila, že doktor utichl v půli věty. Otočila se k němu a tázavě se na něj podívala. Zíral na ni s udiveným výrazem ve tváři. Po lících se jí rozlil ruměnec.
„Promiňte, co jste to říkal?" vychrlila ze sebe.
„Co jsem říkal? Už ani nevím," prohodil Peter Lord nedbale. „Slečno Carlislová, tam vevnitř jste byla prostě skvělá!" Mluvil vroucně. „Rychle chápavá, klidná, zkrátka dokonalá!"
Sestra Hopkinsová sotva slyšitelně popotáhla nosem.
„Ubohý drahoušek," řekla Elinor. „Strašně mě to rozrušilo, když jsem ji tam viděla v tom stavu."
„Ovšem. Vy jste to ale na sobě nedala znát. Musíte mít silnou schopnost sebeovládání."
„Naučila jsem se – nedávat najevo své pocity," řekla Elinor s upjatě sevřenými rty.
„Přesto taková maska občas selže," pronesl doktor váhavě.
Sestra Hopkinsová proběhla kolem nich do koupelny. Elinor pozvedla obočí a upřeně se na něj podívala.

„Maska?“
Doktor Lord vysvětloval:
„Tvář člověka není, přece jen, nic víc ani nic míň než jen jakási maska.“
„A pod ní?“
„Pod ní se skrývá úplně obyčejná lidská bytost – muž či žena.“
Prudce se odvrátila a scházela po schodech dolů.
Peter Lord ji následoval, zmatený a nezvykle vážný.
Roddy vstoupil do haly a šel jim naproti.
„Takže?“ zeptal se horlivě.
„Ubohá stařenka,“ řekla Elinor. „Není na ni příjemný pohled… Nechodila bych tam, Roddy, dokud – dokud – tě sama nezavolá.“
„Žádala o něco – zvláštního?“ vyzvídal Roddy.
„Už musím jít,“ obrátil se Peter Lord na Elinor. „Prozatím tu stejně není nic, s čím bych ještě mohl pomoci. Přijdu se podívat zítra ráno. Na shledanou, slečno Carlislová. Netrapte se – příliš se netrapte.“
Na chvíli podržel její ruku ve své. Jeho stisk byl překvapivě uklidňující a příjemný. Elinor se zdálo, že na ni hledí nějak zvláštně, jako by – jako by ji litoval.
Když se za doktorem zavřely dveře, Roddy zopakoval svoji otázku.
Elinor tentokrát odpověděla.
„Teta Laura si dělá starosti s jistými – s jistými obchodními záležitostmi. Podařilo se mi ji uklidnit a řekla jsem jí, že se tady pan Seddon zítra určitě zastaví. Musíme mu co nejdřív zavolat.“
„Chce sepsat novou závěť?“ zeptal se Roddy.
„To neřekla,“ odvětila Elinor.
„Tak co tedy –?“
V půli otázky se zarazil.
Ze schodů sbíhala Mary Gerrardová. Přeběhla halu a zmizela ve dveřích vedoucích do kuchyně.
„Ano?“ řekla Elinor drsně. „Na co ses to chtěl zeptat?“
„Já – cože? Už jsem to zapomněl,“ zamumlal Roddy.
Upínal svůj pohled na dveře, do kterých vběhla Mary Gerrardová.
Elinor zaťala pěst. Cítila, jak se jí její dlouhé ostré nehty zařezávají do dlaní.
Já to nevydržím, proběhlo jí hlavou. Já to prostě nevydržím… to není jenom moje představivost… je to pravda… Roddy – Roddy – já tě přece nesmím ztratit… Pak si vzpomněla: Co to ten muž – ten doktor – co tam nahoře vyčetl z mé tvářel Něco viděl… Ach bože, život je tak nesnesitelný, když člověk cítí to, co teď já. Řekni něco, ty hloupá. Seber se!
„Pokud jde o jídlo, Roddy,“ řekla svým klidným hlasem, „nemám velký hlad. Sednu si k tetě Lauře a obě sestry můžou jít dolů.“
„A povečeřet se mnou?‘ vyděsil se Roddy.
lony tě neukousnou!“ opáčila Elinor chladně.
„Ale co ty? Musíš něco sníst. Proč se nejdřív nenajíme my dva a pak nenecháme i sestry?“
„Ne,“ nesouhlasila Elinor, „bude to lepší tak, jak jsem řekla.“ A vztekle dodala: „Ony jsou totiž dost přecitlivělé.“
Nemůžu s ním jen tak sedět u jídla – sama – povídat si s ním a chovat se jakoby nic, pomyslela si.
„Nech mě laskavě dělat věci po mém!“ řekla rozhořčeně.

Kapitola 4

I

Nebyla to obyčejná služebná, kdo následujícího rána Elinor probudil. Byla to samotná paní Bishopová, šustíc svými staromódními černými šaty, a bezostyšně plakala.
„Ach, slečno Elinor, ona zemřela…“
„Cože?“
Elinor se na posteli posadila. „Vaše drahá teta. Paní Welmanová. Má drahá paní. Vydechla naposledy ve spánku.“
„Teta Laura? Mrtvá?“
Elinor na ni zírala. Zdálo se, že to nedokáže pochopit.
Paní Bishopová teď plakala zcela bez zábran.
„Když na to pomyslím,“ zavzlykala. „Po všech těch letech! Osmnáct let jsem tu strávila. I když mi to tak vůbec nepřipadá…“

Elinor vypadala otupěle.
„Tak teta Laura zemřela ve spánku – docela klidně… To pro ni bylo požehnání!“
Paní Bishopová plakala.
„Tak náhle. Doktor říkal, že zase dnes ráno zajde a všechno se zdálo být jako obvykle.“
„Nebylo to až tak náhle,“ namítala poněkud ostře Elinor. „Vždyť už byla nějakou dobu nemocná. Jsem jen ráda, že už nebude muset dál trpět.“
Paní Bishopová zalykavě souhlasila, že to je opravdu může utěšit, a dodala:
„Kdo to řekne panu Roderickovi?“
„Já,“ odpověděla Elinor.
Přehodila přes sebe župan, došla k jeho dveřím a zaklepala. Jako odpověď se ozval jeho hlas: „Vstupte.“ Vstoupila.
„Roddy, teta Laura je mrtvá. Zemřela ve spánku.“
Roddy, sedící na posteli, se zhluboka nadechl.
„Ubohá teta Laura! Ale řeknu ti – díkybohu. Nevydržel bych se na ni dívat, jak tam jen tak skomírá v tom stavu, ve kterém byla včera.“
„Netušila jsem,“ prohodila Elinor bezděčně, „že ses na ni šel podívat.“
Téměř zahanbeně přikývl.
„Víš, Elinor, cítil jsem se jako ten největší zbabělec, když jsem se tomu nedokázal postavit čelem! Zašel jsem za ní včera večer. Sestra – ta tlustá – vyšla z pokoje a šla asi pro něco dolů, myslím, že nesla ohřívací láhev, a já jsem tam vklouznul. Samozřejmě nevěděla, že tam jsem. Jenom jsem tam chvíli postál a díval se na ni. Pak jsem uslyšel paní Otylku, jak zase dupe po schodech, a vytratil se. Bylo to ale – dost hrozné!“
„Ano, to bylo,“ přikývla Elinor.
„Muselo se jí to všechno šíleně příčit – každičká minuta, kterou musela projít.“
„Já vím.“
„Je skvělé, jak máme na všechno stejné názory,“ řekl Roddy.
„Ano, je to skvělé,“ souhlasila tichým hlasem Elinor.
„Oba v této chvíli cítíme to samé – naprostou vděčnost za to, že už to má za sebou.“
II
„Copak je, sestro? Nemůžete něco najít?“ zajímala se sestra O’Brienová.
Sestra Hopkinsová se s brunátnou tváří přehrabávala ve svém příručním kufříku, který předešlého večera odložila dole v hale.
„To je ale mrzuté,“ zabručela. „Vůbec nechápu, jak jsem mohla něco takového udělat!“
„Oč jde?“
„O Elizu Rykinovou – tu, co má sarkom, víte,“ odpověděla poněkud nesrozumitelně sestra Hopkinsová. „Musí dostávat dvakrát denně – večer a ráno – morfium. Když jsem sem včera večer šla, cestou jsem se u ní zastavila a dala jí poslední tabletu z té staré tuby, a odpřísáhla bych, že jsem s sebou měla i tubu novou.“
„Podívejte se ještě jednou. Ty tuby jsou tak malé.“
Sestra Hopkinsová naposledy obrátila obsah své brašny naruby.
„Ne, není tady! Nakonec jsem ji přece jenom musela nechat ve skříňce! No teda, myslela jsem, že se na svoji paměť můžu spolehnout mnohem víc. Přísahala bych, že jsem ji vzala s sebou!“
„A neodložila jste ten kufřík někde, když jste sem šla?“
„Samozřejmě, že ne!“ odsekla sestra Hopkinsová.
„Inu, má milá,“ řekla sestra O’Brienová, „pak je tedy určitě všechno v pořádku, ne?“
„Ach ano! Jediné místo, kde jsem brašnu nechala, byla zdejší hala, a tady by přece nikdo nic neukradl! Zřejmě to má na svědomí jenom ta moje skleróza. Ale znepokojuje mě to, jestli mi rozumíte, sestro. Kromě toho budu muset jít nejdřív k sobě domů až na druhý konec vesnice a pak zase zpátky.“
„Snad dnes nebudete mít moc náročný den, po té včerejší noci,“ utěšovala ji sestra O’Brienová. „Ubohá stará paní. Ani jsem nečekala, že to dlouho vydrží.“
„Ne, já taky ne. Ale troufám si říct, že doktor bude překvapený!“
„Vždycky vkládá do svých případů tolik naděje,“ poznamenala s nádechem nelibosti sestra O’Brienová.
„To víte, je ještě mladý!“ prohodila sestra Hopkinsová chystající se k odchodu. „Nemá naše zkušenosti.“
Tímto chmurným konstatováním se rozloučila.
III
Doktor Lord se vyhoupl na špičky. Jeho světlé obočí se na čele napnulo tak, že se málem ztratilo ve

vlasech.
„Takže už to vzdala, eh?“ řekl překvapeně.
„Ano, doktore.“
Jazyk sestry O’Brienové se chvěl touhou vylíčit všechny náležité podrobnosti, ona však ukázněně vyčkávala.
„Vzdala?“ pronesl Peter Lord zamyšleně.
Ještě chvíli stál zabořen v myšlenkách a pak řekl rázně:
„Přineste mi vařící vodu.“
Sestra O’Brienová byla překvapená a zmatená, ale v duchu zásad výcviku nemocničních sester by se nad tím neměla pozastavovat. Kdyby jí doktor přikázal, aby šla a sehnala mu kůži z krokodýla, jen by bezděčně zamumlala „ano, doktore,“ a poslušně by se vyřítila z pokoje, aby se mohla s vervou chopit svěřeného úkolu.
IV
„Chcete tím říct,“ ptal se Roderick Welman, „že moje teta zemřela, aniž by kdy sepsala poslední vůli? Vůbec žádnou?“
Pan Seddon si leštil brýle a potvrdil:
„Zdá se, že je tomu přesně tak.“
„To je ale divné!“ podotkl Roddy.
Pan Seddon si jakoby nesouhlasně odkašlal.
„Není to tak neobvyklé, jak zřejmě předpokládáte. Stává se to častěji, než byste si mohl myslet. Jde o určitou pověrčivost. Lidé budou mít vždy dojem, že na to mají dost času. Připadá jim, že již pouhé sepsání závěti je přibližuje smrti. Je to zvláštní, ale je to tak!“
„A to jste se ji nikdy nesnažil přesvědčit?“ zajímal se Roddy.
„Často,“ odpověděl úsečně pan Seddon.
„Co na to říkala?“
Pan Seddon si povzdychl.
„To, co se obvykle říkává – že je spousta času! Že ještě nemá v úmyslu zemřít! Že se zatím ještě definitivně nerozhodla, jak se svými penězi naloží!“
„Po té první mrtvici ale přece –?“ vložila se do hovoru Elinor.
Pan Seddon zavrtěl hlavou.
„Ale naopak, pak to bylo ještě horší. Nechtěla o tom ani slyšet!“
„To je dost podivné, ne?“ řekl Roddy.
„Vůbec ne,“ nesouhlasil znovu pan Seddon. „Nemoc ji přirozeně ještě mnohem více znepokojila.“
„Ona ale přece chtěla umřít…,“ řekla Elinor rozpačitě.
Pan Seddon si znovu začal čistit brýle a vysvětloval:
„Má milá slečno Elinor, lidská mysl je prazvláštní věc. Paní Welmanová si možná myslela, že chce zemřít, ale ruku v ruce s tímto pocitem zůstávala i naděje, že se úplně uzdraví. A právě tato naděje v ní zřejmě vyvolala přesvědčení, že sepsání vůle by jí přineslo smůlu. Nebylo to tak, že by nikdy závěť nechtěla napsat, jen to neustále oddalovala.“
„Jistě to sami znáte,“ pokračoval pan Seddon a obrátil se náhle k Roddymu s o něco osobnějším tónem, „jak člověk stále něco odkládá a vyhýbá se nepříjemnostem, kterým se nechce postavit tváří v tvář?“
Roddy se začervenal.
„Ano, já – já – jistě,“ zamumlal. „Vím, co máte na mysli.“
„Přesně tak,“ přitakal pan Seddon. „Paní Welmanová měla v úmyslu sepsat závěť, ale zítřek se na to vždy hodil více než dnešek! Neustále sama sebe ujišťovala, že je na to dost času.“
„Tak proto byla včera večer tak rozrušená,“ zamyslela se Elinor, „a zoufale nás žádala, abychom pro vás poslali…“
„Nepochybně!“ souhlasil pan Seddon.
„Co se teď ale bude dít?“ zeptal se zmateně Roddy.
„S majetkem paní Welmanové?“ Právník si odkašlal. „Jelikož paní Welmanová zesnula bez poslední vůle, všechen její majetek přechází na jejího nejbližšího pozůstalého, tedy na slečnu Elinor Carlislovou.“
„Všechno bude moje?“ zeptala se Elinor nejistě.
„Stát si ponechá určité procento,“ upřesnil pan Seddon.
Začal probírat podrobnosti.
Svůj výklad zakončil:
„S majetkem paní Welmanové nejsou spojeny žádné závazky či dluhy. Mohla se svými penězi naložit

naprosto podle své libosti. Přecházejí tedy přímo na slečnu Carlislovou. Obávám se, že dědické poplatky budou dosti vysoké, ale i po jejich uhrazení zůstane dědictví značně rozsáhlé, uvážlivě investováno do vysoce solidních cenných papírů.“
„Ale Roderick –“ namítala Elinor.
Pan Seddon si poněkud omluvně odkašlal.
„Pan Welman je pouze synovcem manžela paní Welmanové. Nejedná se tedy o pokrevní příbuznost.“
„Přesně tak,“ řekl Roddy.
„Ono je vlastně jedno,“ prohodila Elinor nedbale, „kdo z nás ty peníze dostane, když se budeme brát.“
Na Roddyho se však ani nepodívala.
Bylo tedy na panu Seddonovi, aby řekl: „Přesně tak!“
Řekl to poněkud překotně.
V
„Je to přece jedno, nebo ne?“ zeptala se Elinor.
Pronesla to téměř omluvně.
Pan Seddon už byl pryč.
Roddyho obličej sebou nervózně škubal.
„Patří ti to, samozřejmě,“ řekl. „Právem ti to náleží. Proboha Elinor, doufám, že sis nevzala do hlavy, že ti to nepřeju. Já o ty zatracené peníze nestojím!“
„Vždyť jsme se, Roddy, tenkrát v Londýně dohodli, že nezáleží na tom, kdo ty peníze dostane, když – když se chceme vzít…?“ Elinořin hlas se nepatrně chvěl.
Neodpověděl.
„Nebo si na to snad nepamatuješ, Roddy?“ byla neoblomná.
„Ale pamatuju.“
Díval se do země. Jeho obličej byl bledý a chmurný, na napjatých jemných rtech se zračila bolest.
„Nezáleží na tom,“ řekla Elinor s hlavou náhle udatně vztyčenou, „pokud se chceme vzít… Ale chceme vlastně, Roddy?“
„Chceme co?“ zeptal se Roddy.
„Chceme se vzít?“
„Myslel jsem, že jsme se tak dohodli.“
Jeho hlas zněl lhostejně, s jemným náznakem hořkosti.
„Ovšem jestli máš teď, Elinor, jiné plány…,“ pokračoval.
„No tak, Roddy, copak nemůžeš být upřímný!“ vykřikla Elinor.
Roddy sebou škubl.
„Nevím, co se to se mnou děje…,“ svěřil se pak tichým, zmateným hlasem.
„Já ano,“ řekla tlumeně Elinor.
„Asi ano,“ přitakal rychle. „Zřejmě se mi nelíbí, že bych měl žít z peněz své ženy…“
„To není ono…,“ namítala s bledou tváří Elinor.
„Je v tom něco jiného…“ Zarazila se a pak řekla: „Mary – nemám pravdu?“
„Asi máš,“ zamumlal Roddy nešťastně. „Jak jsi na to přišla?“
„Nebylo to těžké…,“ odpověděla Elinor s ústy zakřivenými do poťouchlého úsměvu. „Pokaždé, když ses na ni podíval – každý by to z tvé tváře vyčetl…“
Jeho vyrovnanost byla náhle tatam.
„Ach Elinor, já nevím, co se to děje! Já z toho snad zešílím! Stalo se to, když jsem ji tenkrát – jak jsme sem přijeli – spatřil v tom lesíku… stačil pohled na její tvář – a všechno – všechno bylo najednou vzhůru nohama. Tomu nemůžeš rozumět…“
„Ale můžu. Pokračuj,“ naléhala Elinor.
Roddy působil bezradně.
„Nechtěl jsem se do ní zamilovat… Byl jsem s tebou docela šťastný. Elinor, já jsem ale mizera, že tu s tebou takhle mluvím –“
„Nesmysl,“ nesouhlasila Elinor. „Pokračuj. Povídej…“
Mluvil přerušovaně.
„Jsi tak báječná… Je to ohromná úleva, když ti to můžu vyprávět. Mám tě hrozně rád, Elinor. Musíš mi to věřit. Tamto je něco jako poblouznění! Všechno to obrací naruby – moje představy o životě, moje prožitky – a – všechno to správné a uspořádané a rozumné…“
„Láska – není moc rozumná…,“ pronesla Elinor něžně.
„Není…,“ souhlasil smutně Roddy.

„Řekl jsi jí něco?“ zeptala se Elinor trochu třesoucím hlasem.
„Dnes ráno,“ odpověděl. „Já blázen – ztratil jsem hlavu –“
„Ano?“ povzbudila ho Elinor.
„Samozřejmě mě okamžitě umlčela,“ přiznal se Roddy. „Šokovalo ji to. Kvůli tetě Lauře – a kvůli tobě –“
, Elinor stáhla ze svého prstu diamantový prsten.
„Roddy, měl by sis ho radši vzít zpátky.“
Vzal si ho a řekl, aniž by se na ni podíval:
„Nedokážeš si představit, Elinor, jak odporně si připadám.“
„Myslíš, že se za tebe provdá?“ zeptala se již klidným hlasem.
Zavrtěl hlavou.
„Nemám tušení. Když, tak to bude ještě dlouho trvat. Řekl bych, že teď ke mně ještě moc necítí, ale časem by mohla…“
„Nejspíš máš pravdu,“ řekla Elinor. „Musíš jí dát čas. Nějakou dobu se jí neukazuj a pak – začni nanovo.“
„Elinor, zlatíčko! Jsi ten nejlepší přítel, jakého člověk může mít.“ Najednou ji popadl za ruku a políbil ji.
„Víš, Elinor, já tě opravdu miluju – stejně jako dřív! Občas mám dojem, že Mary je jenom sen. Že se z něj jednou probudím a ona tu nebude…“
„Kdyby tu Mary nebyla…,“ řekla Elinor.
„Někdy si přeju, aby nebyla…,“ pronesl Roddy s náhlým procítěním. „Ty a já, Elinor, patříme k sobě. Viď, že mám pravdu?“
Zvolna sklonila hlavu.
„Jistě – patříme k sobě,“ řekla.
Kdyby tu Mary nebyla…, proběhlo jí hlavou.

Kapitola 5

I

„Byl to krásný pohřeb!“ pronesla dojatě sestra Hopkinsová.
„To teda opravdu byl,“ souhlasila sestra O’Brienová. „A ty kytky! Viděla jste někdy tak nádherné kytky? Ta harfa z bílých lilií a kříž ze žlutých růží. Nádhera!“
Sestra Hopkinsová si povzdychla a zakousla se do koláčku s rozinkami. Obě sestry teď seděly v kavárně U modřinky.
„Slečna Carlislová je šlechetné děvče,“ pokračovala sestra Hopkinsová. „Dala mi hezký dárek, i když by vlastně vůbec nemusela.“
„Je to milé a štědré děvče,“ přitakala horlivě sestra O’Brienová. „Lakota se mi oškliví.“
„No, zdědila obrovské jmění,“ poznamenala sestra Hopkinsová.
„To by mě zajímalo…,“ zamyslela se sestra O’Brienová a zarazila se.
„Ano?“ zeptala se povzbudivě sestra Hopkinsová.
„Připadá mi divné, že stará paní nesepsala žádnou závěť.“
„Byla to prostopášnost,“ odsoudila takový čin sestra Hopkinsová. „Lidi by se měli přinutit k tomu, aby sepsali poslední vůli! Vede to jenom k nepříjemnostem, když to neudělají.“
„Ráda bych věděla,“ zajímala se sestra O’Brienová, „jak by svoje peníze rozdělila, kdyby přece jenom závěť sepsala.“
„Já vím jedno,“ pronesla sestra Hopkinsová rozhodně.
„A to je?“
„Část peněz by odkázala Mary – Mary Gerrardové.“
„To určitě, to máte pravdu,“ souhlasila druhá sestra a vzrušeně dodala: „Zrovinka jsem vám chtěla povědět, jak tehdy večer na tom byla chudák drahoušek špatně a doktor se ji snažil uklidnit, jak jen mohl. Byla tam slečna Elinor, držela svoji tetinku za ruku a přísahala při bohu všemohoucím,“ nechala se rázem sestra O’Brienová unášet svojí irskou představivostí, „že pošle pro právníka, aby se všechno zařídilo, jak má. ‚Mary! Mary!‘ volala ubohá stará paní. ‚Myslíte Mary Gerrardovou?‘ povídá slečna Elinor a hned přísahala, že se Mary dostane, co jí náleží!“
„Opravdu to takhle bylo?“ zeptala se poněkud nedůvěřivě sestra Hopkinsová.
„Bylo,“ odpověděla sestra O’Brienová sebejistě. „A povím vám tohle, sestro Hopkinsová: Podle mého názoru, kdyby paní Welmanová stihla tu závěť napsat, nejspíš by se všichni nestačili divit! Kdoví, klidně mohla odkázat každou penci, co měla, Mary Gerrardové!“
„Nemyslím si, že by to udělala,“ zapochybovala sestra Hopkinsová. „Neschvaluju, aby se v závěti zapomínalo na vlastní krev.“

„Ona je vlastní krev a vlastní krev," pronesla sestra O'Brienová tajemně.
„No tedy, co jste mohla tímhle myslet?" reagovala okamžitě sestra Hopkinsová.
„Já klepy neroznáším!" prohlásila důstojně sestra O'Brienová. „A nikdy bych nešpinila jméno mrtvého."
Sestra Hopkinsová uvážlivě pokývla hlavou.
„To je pravda," řekla, „to s vámi souhlasím. Mluviti stříbro, mlčeti zlato."
Nalila do šálků čaj.
„Mimochodem," zajímala se sestra O'Brienová, „našla jste nakonec doma tu tubu s morfiem?"
Sestra Hopkinsová se zamračila.
„Ne. Nejde mi na rozum, co se s ní mohlo stát, ale mám takový dojem, že to bylo takhle: Asi jsem ji položila na okraj krbové římsy, jak to často dělávám, když zrovna zamykám skříňku, a ona se asi skutálela a spadla do odpadkového koše, který byl asi úplně plný smetí a někdo ho vysypal do popelnice, hned jak jsem odešla z domu." Na chvíli se odmlčela. „Určitě to tak bylo, jinak nevím, kam by se mohla podít."
„Aha," řekla sestra O'Brienová. „Inu, má milá, muselo to tak být. Vždyť jste ten svůj kufřík nikde neodložila – jenom v hale na Hunterbury – takže mi připadá, že to určitě bylo přesně tak, jak jste řekla. Spadlo to do koše."
„Správně," přitakala horlivě sestra Hopkinsová. „Jinak to přece ani být nemohlo, nemám pravdu?"
Sáhla po růžovém koláčku. „Nemohl to přece…" řekla a zarazila se.
Její společnice pohotově souhlasila – možná až příliš pohotově.
„Být vámi, už bych si s tím nelámala hlavu," utěšovala ji.
„Já si s tím hlavu nelámu…," řekla sestra Hopkinsová.

II

Elinor, mladá a upjatá ve svých černých šatech, seděla v knihovně za masivním psacím stolem paní Welmanové. Před ní byly roztroušeny nejrůznější dokumenty. Právě skončila pohovory se služebnictvem a s paní Bishopovou. Nyní vstoupila do pokoje Mary Gerrardová a na okamžik se ve dveřích váhavě zastavila.
„Chtěla jste se mnou mluvit, slečno Elinor?"
Elinor vzhlédla.
„Ach ano, Mary. Pojďte dál a posaďte se, prosím."
Mary vešla a posadila se na židli, na kterou Elinor ukázala. Ta byla natočena trochu k oknu, kterým dopadalo na Maryinu tvář světlo, zdůrazňující oslnivou čistotu její pleti a vystavující na odiv zlatavou barvu jejích vlasů.
Elinor si jednou rukou částečně zakrývala obličej. Mohla tak mezerami mezi prsty pozorovat tvář druhé dívky.
Je možné někoho tolik nenávidět a nedat to najevo? proběhlo jí hlavou.
Nahlas však řekla příjemným seriozním hlasem:
„Myslím, že víte, Mary, že se o vás má teta vždy hodně zajímala a přála by si postarat se o vaši budoucnost."
„Paní Welmanová ke mně byla vždy velice laskavá," zašeptala Mary svým jemným hlasem.
„Má teta," pokračovala Elinor chladně a bez emocí, „kdyby měla dostatek času k sepsání poslední vůle, by si určitě přála rozdělit svůj majetek mezi několik osob. Jelikož zemřela, aniž by závěť napsala, odpovědnost za vyplnění jejích přání spočívá na mně. Poradila jsem se s panem Seddonem a na základě jeho doporučení jsme sestavili seznam služebnictva s odměnou pro každého z nich podle délky služby a tak dále." Odmlčela se. „Vy, samozřejmě, do této kategorie nespadáte."
Napůl doufala, že by na dívku tato slova snad mohla nějak zapůsobit, ale tvář, na kterou hleděla, zůstala beze změny. Mary je přijala tak, jak byla vyřčena, a vyčkávala, co má Elinor ještě na srdci.
„Ačkoli bylo pro tetu v onen poslední večer obtížné souvisle mluvit," pokračovala Elinor, „dokázala tehdy dát jasně najevo, co nám chce sdělit. Rozhodně chtěla nějakým způsobem zabezpečit vaši budoucnost."
„To od ní bylo velice laskavé," řekla Mary tiše.
„Jakmile to bude úředně povoleno," pokračovala Elinor příkře, „zajistím, aby na vás byly převedeny dva tisíce liber – peníze, které budou jen vaše a budete s nimi moci naložit zcela podle libosti."
Mary se nahnala barva do tváře.
„Dva tisíce liber? Ach, slečno Elinor, jste tak laskavá. Nevím, co mám říct."
„Nejsem nijak zvlášť laskavá a, prosím vás, neříkejte nic," odpověděla Elinor odměřeně.
Mary se začervenala.
„Ani nevíte, jak moc to pro mě znamená," zašeptala.
„To jsem ráda," řekla Elinor.

Zaváhala. Přenesla svůj pohled od Mary na druhý konec pokoje.
„Zajímalo by mě – máte nějaké plány?“ zeptala se s trochou přemáhání.
„Ach ano,“ odpověděla hned Mary. „Chtěla bych se něčím vyučit. Snad masérkou. To mi poradila sestra Hopkinsová.“
„To zní dobře,“ řekla Elinor. „Pokusím se u pana Seddona zařídit, abyste část peněz obdržela co možná nejdříve – nejlépe ihned, bude-li to proveditelné.“
„Jste velice, velice laskavá, slečno Elinor,“ řekla Mary vděčně.
„Bylo to přání tety Laury,“ odsekla Elinor. Na chvíli zaváhala a pak pronesla: „No, myslím, že to je všechno.“
Tentokrát byla slova propouštějící Mary naprosto jasná. Mary se zvedla, tiše řekla: „Velice vám děkuji, slečno Elinor,“ a odešla z pokoje.
Elinor zůstala zcela nehybně sedět a upřeně hleděla před sebe. Její tvář působila naprosto apaticky. Nebylo v ní ani v nejmenším znát, co jí právě probíhá hlavou. Seděla tam, nehybně, velice dlouho…
III
Elinor se konečně vydala vyhledat Roddyho. Našla ho v ranním salonku. Stál u okna a strnule z něj hleděl ven. Když vešla Elinor, prudce se otočil.
„Tak to mám všechno za sebou!“ prohodila Elinor. „Pět set pro paní Bishopovou – strávila tu tolik let. Sto liber pro kuchařku a po padesáti pro Milly a Olive. Po pěti librách všem ostatním. Pětadvacet pro Stephense, hlavního zahradníka; a pak je tu ovšem starý Gerrard z domku. Zatím nevím, co si s ním počít. Je to mrzuté. Zřejmě ho budeme muset penzionovat, co říkáš?“
Zarazila se a pak poněkud překotně dodala:
„Pro Mary Gerrardovou jsem určila dva tisíce. Myslíš, že je to tak, jak by si teta Laura přála? Připadá mi to jako celkem odpovídající suma.“
„Ano, naprosto odpovídající,“ řekl Roddy, aniž by na ni pohlédl. „Ty jsi měla, Elinor, vždycky skvělý úsudek.“
Otočil se a znovu se díval z okna.
Elinor na okamžik zadržela dech a pak začala mluvit nervózně a zbrkle, slova z ní nesouvisle vypadávala.
„A ještě něco: Chci, aby – je to tak jedině správné – no, chci říct, že ty máš také nárok na náležitý podíl, Roddy.“
Když viděla, jak se s rozhněvanou tváří otáčí, spustila:
„Počkej, Roddy, poslouchej. Je to tak prostě spravedlivé! O penězích, které patřily tvému strýci a on je odkázal své ženě, určitě vždycky předpokládal, že je dostaneš ty. Teta Laura to tak taky zamýšlela. Vím to, protože to hodně často naznačovala. Kdybych já měla její peníze, ty bys měl dostat podíl, který patřil jemu – je to tak jedině správné. Já – já nestrpím pocit, že jsem tě okradla – jenom proto, že se teta Laura nikdy neodhodlala k sepsání poslední vůle. Musíš – musíš přece uznat, že to dává smysl!“
Roderickův protáhlý jemný obličej zbledl.
„Panebože, Elinor,“ řekl, „chceš, abych si připadal jako ten největší mizera? Copak si opravdu myslíš, že bych mohl – že bych si od tebe mohl ty peníze vzít?“
„Já ti je přece nedávám. Je to tak prostě – spravedlivé.“
„Nechci tvoje peníze!“ vykřikl Roddy.
„Nejsou moje!“
„Podle zákona jsou tvoje – a to je hlavní! Proboha, jenom zůstaňme nohama na zemi! Nevezmu si od tebe ani penci. Nebudeš si se mnou hrát na Lady Velkorysou!“
„Roddy!“ vykřikla Elinor.
Jeho výraz doznal náhlé změny.
„Ach, zlato, je mi to líto. Nevím, co říkám. Cítím se tak zmatený – tak naprosto ztracený…“
„Chudáčku Roddy…,“ politovala ho něžně.
Znovu se odvrátil a pohrával si se střapcem od závěsu.
„Nevíš, co –“ promluvil teď jiným, nezúčastněným tónem, „co má v plánu Mary Gerrardová?“
„Chce se vyučit masérkou, aspoň to tak tvrdí.“
„Aha,“ řekl.
Nastalo ticho. Elinor se hrdě napřímila a prudce zaklonila hlavu. Když promluvila, její hlas zněl najednou rázně.
„Roddy, chci, abys mě teď pozorně poslouchal!“
Trochu překvapeně se na ni otočil.
„Jistě, Elinor.“

„Přeju si, abys – pokud chceš – dal na moji radu.“
„A tvoje rada zní?“
„Nejsi nijak zvlášť omezován – můžeš se kdykoli uvolnit na dovolenou, viď?“ zeptala se klidně Elinor.
„To můžu.“
„Pak to tedy udělej. Jeď někam do ciziny, třeba – řekněme na tři měsíce. Jeď tam sám. Poznáš nové přátele a uvidíš nová místa. Buďme zcela upřímní. V tuhle chvíli si myslíš, že jsi zamilovaný do Mary Gerrardové. Možná jsi. Teď ale není vhodná chvíle na to, aby ses s ní sblížil, to víš sám moc dobře. Naše zasnoubení je definitivně pasé. Odjeď tedy pryč – jako svobodný muž, a až uběhnou tři měsíce, jako svobodný člověk se také rozhodni. Pak budeš vědět, zda Mary skutečně miluješ, nebo to bylo jenom dočasné poblouznění. A když si budeš zcela jistý, že ji opravdu miluješ – inu, pak se vrať, jdi za ní a řekni jí o své lásce i jistotě, třeba tě pak vyslechne.“
Roddy k ní přistoupil a vzal ji za ruku.
„Elinor, jsi báječná! Tak rozumná! Tak skvěle nezaujatá! Není v tobě kouska malichernosti nebo podlosti. Ani nemůžu popsat, jak tě obdivuju. Udělám to přesně tak, jak jsi řekla. Odjedu, zpřetrhám všechny svazky – a zjistím, jestli mě postihla skutečná láska, nebo jsem ze sebe jen udělal neuvěřitelného hlupáka. Má milá Elinor, kdybys věděla, jak moc tě mám rád. Moc dobře vím, že jsi pro mě stokrát lepší, než bych si zasloužil. Bůh ti žehnej za všechnu tvoji dobrotu.“
Rychle a impulzivně ji políbil na líce a odešel.
Bylo asi dobře, že se neotočil a nespatřil její tvář.
IV
O pár dní později seznámila Mary sestru Hopkinsovou se svými veselejšími vyhlídkami.
„To máte obrovské štěstí, Mary,“ blahopřála jí vřele tato prakticky uvažující žena. „Stará paní s vámi sice mohla mít ušlechtilé záměry, ale dokud to není černé na bílém, nejsou záměry moc platné! Taky jste klidně mohla odejít s prázdnou.“
„Slečna Elinor mi řekla, že ji paní Welmanová ten večer, co zemřela, požádala, aby pro mě něco udělala.“
Sestra Hopkinsová si odfrkla.
„To je možné. Jenže je spousta takových, co by na to rázem pohodlně zapomněli. Příbuzní takoví bývají. Já už jsem něco zažila, to vám povídám! Lidi, co když umírali, říkali, že vědí, že můžou klidně nechat na svém drahém synáčkovi nebo milé dcerušce, aby vykonali jejich přání. V devíti případech z deseti si drahý synáček a milá dcerunka najdou nějaký moc dobrý důvod k tomu, aby nic takového neudělali. Lidská povaha je zkrátka taková, nikdo se rád nedělí o peníze, když ho k tomu nenutí zákon! Jak říkám, má milá Mary, máte štěstí. Slečna Carlislová je poctivější, než bývá zvykem.“
„A přitom,“ řekla Mary váhavě, „tak nějak – cítím, že mě nemá ráda.“
„No, řekla bych, že k tomu má dost dobrý důvod,“ řekla sestra Hopkinsová neomaleně. „Ale no tak, netvařte se jako neviňátko, Mary! Pan Roderick už na vás nějakou dobu hází zamilované pohledy.“ Mary zrudla.
„Podle mě je v tom až po uši,“ pokračovala sestra Hopkinsová. „Zamiloval se do vás na první pohled. A co vy, má drahá? Cítíte k němu něco?“
„Já – já nevím,“ odpověděla Mary váhavě. „Myslím, že ne. Je ale velice sympatický.“
„Hmm,“ zabručela sestra Hopkinsová. „Moje gusto to není! Jeden z těch útlocitných mužských, co jsou jako uzlíček nervů. Nejspíš dělají povyk i kvůli jídlu. Muži už dneska nejsou, co bývali. Neukvapujte se, má drahá Mary. Vy si můžete dovolit, díky tomu, jak vypadáte, pečlivě si vybírat. Sestra O’Brienová se tuhle zmínila, že byste měla jít k filmu. Vždycky se říkalo, že tam mají rádi blondýnky.“
Mary se trochu zachmuřila, až se jí svraštilo čelo, a zeptala se:
„Sestro, co myslíte, že bych měla udělat s otcem? On si myslí, že bych mu měla dát něco z těch peněz.“
„Ať vás něco takového ani nenapadne,“ zhrozila se sestra Hopkinsová. „Paní Welmanové nikdy nepřišlo na mysl, že by měl něco dostat. Já osobně si myslím, že nebýt vás, už by dávno přišel o svoji práci. Línějšího člověka jsem jaktěživ neviděla!“
„Stejně mi připadá zvláštní,“ řekla Mary, „že když měla tolik peněz, nikdy nesepsala poslední vůli, aby určila, jak se mají rozdělit.“
Sestra Hopkinsová zavrtěla hlavou.
„Lidi už jsou takoví. To byste se divila. Pořád to odkládají.“
„Připadá mi to hrozně pošetilé,“ řekla Mary. Sestra Hopkinsová lehce přimhouřila oko a zeptala se:
„Jestlipak jste sama sepsala vůli, Mary?“
Mary se na ni udiveně podívala.
„Ach ne.“

„A přitom už vám bylo dvacet jedna.“
„Ale já – já nemám co odkázat – i když teď už vlastně asi ano.“
„Ale ovšem, že máte. A je to pěkně kulatá sumička.“
„Dobře,“ řekla Mary, „ale přece není kam spěchat…“
„No vidíte,“ řekla sestra Hopkinsová uštěpačně. „Jste jako všichni ostatní. Že jste mladé a zdravé děvče, ještě neznamená, že se nemůžete vybourat v autobuse nebo že vás někde na ulici nepřejede znenadání auto.“
Mary se zasmála.
„Vždyť já ani nevím, jak se taková závěť sepisuje,“ řekla.
„Na tom nic není. Na poště jsou k dostání formuláře. Pojďme tam a hned jeden vyzvedneme.“
V domku sestry Hopkinsové se pak nad rozevřeným formulářem probíralo ono závažné rozhodnutí. Sestra Hopkinsová se evidentně dobře bavila. Závěť, jak tvrdila, je podle jejího názoru hned po smrti to nejlepší.
„Kdo by ty peníze zdědil, kdybych nesepsala poslední vůli?“ zeptala se Mary.
„Předpokládám, že váš otec,“ odpověděla sestra Hopkinsová poněkud nejistě.
„Ten je nedostane,“ řekla Mary rázně. „Raději je odkážu své tetě na Novém Zélandu.“ Sestra Hopkinsová srdečně souhlasila. „Stejně by asi nemělo velký smysl odkázat to vašemu otci – řekla bych, že na tomhle světě už moc dlouho nepobude.“
Mary tuto poznámku slýchala od sestry Hopkinsové tak často, že se nad ní ani nepozastavila.
„Nepamatuji si adresu své tety. Už se nám léta neozvala.“
„Myslím, že na tom nezáleží,“ řekla sestra Hopkinsová. „Znáte její křestní jméno?“
„Mary. Mary Rileyová.“
„To stačí. Napište tam, že odkazujete všechno Mary Rileyové, sestře zesnulé Elizy Gerrardové z Hunterbury, Maidensfordu.“
Mary se sklonila nad formulářem a začala psát. Když skončila, náhle se zachvěla. Mezi ní a sluncem se vynořil stín. Vzhlédla a spatřila Elinor Carlislovou, jak zvenku nahlíží oknem dovnitř.
„Co to tam tak horlivě provádíte?“ zajímala se Elinor.
Sestra Hopkinsová se zasmála a odpověděla: „Sepisuje poslední vůli, to dělá.“
„Sepisuje poslední vůli?“ Elinor se najednou začala smát – byl to podivný smích, téměř hysterický. „Tak vy sepisujete závěť, Mary,“ řekla. „To se povedlo. To se opravdu povedlo…“
Otočila se a odkráčela rychle ulicí, aniž by se přestala smát.
Sestra Hopkinsová zůstala zírat. „No to mě podržte! Co se jí stalo?“
V
Elinor neušla ani pár kroků – a stále se smála, když jí na rameno zezadu dopadla čísi ruka. Prudce se zastavila a otočila.
Doktor Lord se na ni zpříma podíval a se svraštělým čelem se rázně zeptal:
„Čemu jste se smála?“
„Vlastně ani nevím,“ odpověděla mu.
„To je dost hloupá odpověď!“
Elinor se začervenala.
„Myslím, že to jsou nervy nebo něco na ten způsob,“ řekla. „Nahlédla jsem do domku sestry Hopkinsové a – a Mary Gerrardová tam sepisovala závěť. Přišlo mi to k smíchu, ani nevím proč!“
„Opravdu nevíte?“ zeptal se Lord důrazně.
„Bylo to ode mě hloupé – vždyť říkám – to jsou nervy.“
„Předepíšu vám nějaké prášky,“ nabídl se Peter Lord.
„To určitě pomůže!“ prohodila Elinor úsečně.
Vyloudil odzbrojující úsměv.
„Vůbec to nepomůže, souhlasím. Je to ale to jediné, co člověk může udělat, když mu lidé nechtějí říct, co se s nimi děje!“
„Se mnou se nic neděje,“ namítala Elinor.
„S vámi se toho děje docela dost,“ odporoval klidně Peter Lord.
„Prožívám teď nejspíš něco jako nervové vypětí…,“ snažila se Elinor vysvětlovat.
„Mám dojem, že to vypětí je dost velké. To ale není to, o čem jsem mluvil.“ Zarazil se. „Jak – jak dlouho tady ještě hodláte zůstat?“
„Zítra odjíždím.“
„Vy tady – nebudete bydlet?“
Elinor zavrtěla hlavou.

„Ne, nikdy. Myslím – myslím – že to tu prodám, když dostanu dobrou nabídku.“
„Rozumím…,“ pronesl doktor Lord mdle.
„Už musím jít domů,“ řekla Elinor.
Rozhodně natáhla ruku. Peter Lord ji uchopil. Držel ji.
„Slečno Carlislová,“ zeptal se velice vážně, „řeknete mi, prosím, na co jste myslela, když jste se před chvílí smála?“
Prudce svou ruku vyškubla.
„Na co bych měla myslet?“
„To je to, co bych rád věděl.“
Tvářil se smrtelně vážně a trochu nešťastně.
„Prostě mi to přišlo legrační, to je všechno!“ Elinor zněla nedůtklivě.
„Že Mary Gerrardová sepisuje závěť? Proč? Psaní poslední vůle je navýsost rozumná věc. Ušetří to spoustu potíží. Někdy to, ovšem, potíže způsobuje!“
„Jistě – každý by měl sepsat závěť,“ rozhorlila se Elinor. „Tak jsem to nemyslela.“
„Paní Welmanová po sobě měla zanechat poslední vůli,“ poznamenal doktor Lord.
„Ano, to měla,“ souhlasila Elinor procítěně.
Do tváře se jí vlila barva.
„A co vy?“ zeptal se nečekaně doktor Lord.
„Já?“
„Ano, právě jste prohlásila, že by každý měl sepsat závěť! Vy jste to udělala?“
Elinor na něj chvíli zírala a pak se zasmála.
„To je ale zvláštní!“ řekla. „Ne, neudělala. Nenapadlo mě to! Jsem jako teta Laura. Víte co, doktore Lorde, já teď půjdu domů a hned o tom napíšu panu Seddonovi.“
„To je velice rozumné,“ přisvědčil Peter Lord.
VI
Elinor právě v knihovně dopsala dopis:

Vážený pane Seddone, připravte pro mě, prosím, závěť k podpisu. Velice jednoduchou. Chci odkázat veškerý svůj majetek Rodericku Welmanovi.
S pozdravem
Elinor Carlislová.

Podívala se na hodiny. Pošta tu bude každou chvíli.
Otevřela zásuvku u stolu a pak si vzpomněla, že poslední známku použila ráno.
Nějaké ale měla ve své ložnici, to věděla určitě.
Šla nahoru. Když se vrátila do knihovny se známkou v ruce, u okna stál Roddy.
„Takže odtud zítra odjíždíme,“ řekl. „Staré dobré Hunterbury. Prožili jsme tu ledacos hezkého.“
„Vadí ti, že ho chci prodat?“ zeptala se Elinor.
„Ale ne, vůbec ne! Je mi docela jasné, že je to to nejlepší, co se dá udělat.“
Zavládlo ticho. Elinor sebrala svůj dopis a zběžně ho prošla, aby se ujistila, že je v pořádku. Pak ho dala do obálky a nalepila známku.

Kapitola 6
I
Dopis sestře Hopkinsové od sestry O’Brienové ze 14. července:

Laborough Court
Milá Hopkinsová, už se vám chystám pár dní napsat. Tohle je moc pěkný dům a obrazy tady jsou prý dost vzácné. Nemůžu ale říct, že je tak pohodlný jako Hunterbury, jestli víte, jak to myslím. V takovémhle zapadákově se těžko shání služebnictvo a ta děvčata, co tu jsou, nemají žádné zkušenosti a některá z nich se zrovna nepřetrhnou, a já jsem sice přesvědčená, že nejsem z těch, co dělají potíže, jenže jídlo, co se roznáší na tácu, by mělo být aspoň teplé a nemají tu žádný vařič a čaj se tu ne vždy přelévá vařící vodou! Ale to není podstatné. Pacient je docela milý pán – má oboustranný zápal plic, ale to nejhorší už má za sebou a doktor říká, že to bude dobré.
Musím vám napsat, a určitě vás to bude zajímat, o té největší náhodě, o jaké jste kdy slyšela. V přijímacím salonu, na takovém velkém piánu, je fotka ve velkém stříbrném rámu a to byste nevěřila, je to

ta samá fotka, o které jsem Vám vyprávěla – ta se jménem Lewis, co si o ni řekla paní Welmanová. No ovšem, že mě to zarazilo, a koho by taky ne? Tak jsem se zeptala vrchního sluhy, kdo to je, na což mi okamžitě odpověděl, že to byl bratr lady Ratteryové – sir Lewis Rycroft. Zřejmě žil nedaleko odsud a zabili ho ve válce. To je ale smutné, viďte?
Nenápadně jsem se optala, jestli byl ženatý, a ten sluha povídá ano, ale že lady Rycroftová krátce po svatbě skončila v blázinci. Říkal, že ještě žije. No není to zajímavé? A jak vidíte, byly jsme úplně vedle s tou naší historkou. Určitě se měli moc rádi – on a paní W. – a nemohli se vzít, protože jeho žena byla v tom blázinci. To je jak ve filmu, viďte? A jak vzpomínala na všechna ta léta a prohlížela si tu fotografii těsně před tím, než zemřela. Padl v roce 1917, říkal ten sluha. Připadá mi to tak romantické.
Viděla jste ten nový film s Myrnou Loyovou? Všimla jsem si, že ho tenhle týden budou dávat v Maidensfordu. Tady poblíž není žádné kino! Ach, je to ale děsné, zahrabat se na venkově. Ani se nedivím, že nemůžou sehnat slušné služebnictvo!

Takže zatím na shledanou, drahá, napište mi o všem, co se přihodilo nového.
Vaše
Eileen O'Brienová.

Dopis sestře O'Brienové od sestry Hopkinsové ze 14. července:

Domek U růží
Milá O'Brienová, všechno je tady při starém. Hunterbury je opuštěné – všechno služebnictvo odešlo a tyčí se tam cedule ‚Na prodej'. Nedávno jsem viděla paní Bishopovou, bydlí teď u své sestry asi míli odsud. Nejspíš si dokážete představit, jak ji rozrušilo, že se to prodává. Zdá se, že byla přesvědčená, že se slečna Carlislová provdá za pana Welmana a budou tady žít. Paní B. říkala, že to zasnoubení zrušili!
Slečna Carlislová odjela do Londýna krátce potom, co jste odjela Vy. Chovala se chvílemi velice divně. Skutečně jsem nevěděla, co si o ní mám myslet! Mary Gerrardová je v Londýně a začala chodit do masérského kursu. Řekla bych, že to od ní bylo moc rozumné. Slečna Carlislová jí přiřkla dva tisíce liber, což považuju za velkorysé, a je to víc, než by udělali mnozí.
Mimochodem, je legrační, co všechno se může přihodit. Vzpomínáte si, jak jste mi vyprávěla o nějaké fotografii se jménem Lewis, kterou Vám ukázala paní Welmanová? Tuhle jsem se dala do řeči s paní Slatteryovou (byla hospodyní u starého doktora Ransoma, co měl praxi před doktorem Lordem) a ona tady samozřejmě prožila celý svůj život a ví toho spoustu o zdejším panstvu. Nenápadně jsem přivedla řeč na křestní jména a povídám, že Lewis je dost nezvyklé jméno, a ona se kromě jiných zmínila o siru Lewisovi Rycroftovi z Forbes Parku. Sloužil za války u 17. kavalerie a ke konci války padl. Tak povídám on se dobře znal s paní Welmanovou z Hunterbury, nemám pravdu? Najednou se na mě tak podívá a říká Ano, byli to velice blízcí přátelé a někteří tvrdili, že víc než jen přátelé, ale ona sama že nebyla ten, kdo to rozhlašoval a proč by nemohli být přáteli? A já povídám že koneckonců v té době byla paní Welmanová vdova a ona řekla To ano, ona byla vdova. A já, má milá, jsem hned věděla, že tím něco myslela, tak jsem říkala, že je v tom případě divné, že se nikdy nevzali, a ona hned na to, ‚Nemohli se spolu vzít. On měl ženu v blázinci! Takže teď, jak vidíte, o tom víme všechno! Stejně je zvláštní, co všechno se může přihodit, viďte? Když vezmete v úvahu, jak je dneska jednoduché dát se rozvést, přijde mi hloupé, že by se šílenství nemělo brát jako důvod k rozvodu.
Pamatujete si na toho hezkého mládence Teda Biglanda, co se pořád motal kolem Mary Gerrardové? Stavil se u mě pro její londýnskou adresu, ale já mu ji nedala. Podle mě je pro něho Mary škoda. Nevím, jestli jste si toho všimla, má milá, ale pan R. W. se do ní zakoukal. Bohužel to způsobilo potíže. Pamatujte, co Vám říkám – tohle je ten důvod, proč se slečnou Carlislovou odvolali to zasnoubení. A jestli Vás to zajímá, tak ona to dost těžce nese. Nevím, co na něm viděla, on by tedy rozhodně nebyl podle mého gusta, ale z jednoho důvěryhodného zdroje jsem se doslechla, že ona ho vždycky šíleně milovala. Vypadá to pěkně zamotané, co? A ona má navíc všechny ty peníze. Hádám, že on měl pádný důvod očekávat, že mu jeho teta odkáže nějakou slušnou sumičku.
Se starým Gerrardem to jde rychle z kopce – měl v poslední době pár ošklivých záchvatů. Je pořád tak hrubý a protivný, jako býval. Dokonce nedávno prohlásil, že Mary není jeho dcera. „No tedy," říkám mu, „já bych se styděla prohlašovat o svojí ženě takovéhle věci, kdybych byla vámi." Jen se tak na mé podíval a říká: „Jste obyčejný blázen. Ničemu nerozumíte." Zdvořilost sama, viďte? Pustila jsem se do něj pěkně zostra, jen co je pravda. Jeho žena prý byla ve službě u paní Welmanové, než se za něj provdala.
Minulý týden jsem viděla Úrodnou zem. Bylo to moc hezké! Čínské ženy toho zřejmě musí hodně vytrpět.

Vaše oddaná
Jessie Hopkinsová

Pohlednice sestře O'Brienové od sestry Hopkinsové:

To se podívejme, jak se naše dopisy minuly! To počasí je ale strašné!

Pohlednice sestře Hopkinsové od sestry O'Brienové:

Dneska ráno jsem dostala Váš dopis. To je ale náhoda!

Dopis Elinor Carlislové od Rodericka Welmana z 15. července:

Drahá Elinor, právě jsem dostal tvůj dopis. Ne, opravdu se mě nijak nedotklo, že se Hunterbury prodává. Je od Tebe hezké, že se se mnou radíš. Myslím, žes udělala to nejrozumnější, pokud Tě neláká představa tam žít, a ta Tě zřejmě neláká. Možná ale budeš mít trochu problémy se toho zbavit. Na dnešní poměry je to zbytečně velký dům, i když, na druhou stranu, prošel modernizací a má dobré zázemí pro služebnictvo, plyn a elektrické osvětlení a všechno to ostatní. V každém případě Ti přeju hodně štěstí!
Je tady nádherně teplo. Trávím celé hodiny u moře. Jsou tady davy lidí, ale já se s nimi moc nestýkám. Jednou jsi mi řekla, že nejsem dobrý společník. Bohužel je to pravda. Většina lidského pokolení mi připadá mimořádně odpudivá. Oni zřejmě sdílejí stejný názor na mě.
Už dávno mám pocit, že ty jsi jedna z těch mála skutečně uspokojivých zástupců lidstva. Přemýšlím o tom, že bych se za týden nebo za dva zatoulal až na dalmácké pobřeží. Adresa od 22.: c/o Thomas Cook, Dubrovnik. Jestli pro Tebe můžu něco udělat, dej mi vědět.
Tvůj, s obdivem a vděčností,
Roddy.

Dopis od pana Seddona ze společnosti pánů Seddona, Blatherwicka & Seddona slečně Elinor Carlislové z 20. července:

Bloomsbury Square 104
Vážená slečno Carlislová, jsem přesvědčen, že byste měla přijmout nabídku majora Somervella znějící na dvanáct tisíc pět set (12 500) liber za Hunterbury. Velké nemovitosti se v současné době nesmírně obtížně prodávají a navržená cena se zdá býti velice výhodnou. Nabídka je však spojena s podmínkou okamžitého vlastnictví a je mi známo, že major Somervell uvažuje i o jiných nemovitostech v okolí, proto bych Vám doporučoval neodkladné přijetí jeho nabídky.
Jak jsem pochopil, major Somervell je ochoten převzít na tři měsíce dům se zařízením a do té doby by měly být vyřízeny potřebné formality a prodej dokončen.
Pokud jde o pana Gerrarda ze správcovského domku a jeho penzionování, doktor Lord mi sdělil, že tento starý muž je vážně nemocen a nebude již zřejmě dlouho naživu.
Pozůstalostní řízení není ještě skončeno, ale postoupil jsem jedno sto liber slečně Mary Gerrardové jako zálohu na její podíl.
S uctivým pozdravem
Edmond Seddon.

Dopis slečně Elinor Carlislové od doktora Lorda z 24. července:

Vážená slečno Carlislová, starý Gerrard dnes zemřel. Mohu Vám s něčím jakkoli pomoci? Doslechl jsem se, že jste prodala dům našemu novému poslanci majoru Somervellovi.
S přátelským pozdravem
Peter Lord.

Dopis Mary Gerrardové od Elinor Carlislové z 25. července:

Milá Mary, dozvěděla jsem se o smrti Vašeho otce. Přijměte mou upřímnou soustrast.
Dostala jsem nabídku na Hunterbury – od majora Somervella. Úzkostlivě požaduje, aby se mohl

nastěhovat co možná nejdříve. Chystám se tam jet probrat dokumenty své tety a vůbec dát vše do pořádku. Bylo by možné, abyste co nejdříve vyklidila domek svého otce? Doufám, že se Vám dobře daří a že pro Vás není masérský výcvik příliš náročný. S upřímným pozdravem
Elinor Carlislová.

Dopis sestře Hopkinsové od Mary Gerrardové z 25. července:

Milá sestro Hopkinsová, mockrát Vám děkuji, že jste mi napsala o otci. Jsem ráda, že netrpěl. Slečna Elinor mi psala, že dům je prodaný a že by chtěla, abych co nejdříve vyklidila otcův domek. Mohla bych se u Vás, prosím, ubytovat, až přijedu zítra na pohřeb? Jestli ano, neobtěžujte se s odpovědí.
Vaše oddaná
Mary Gerrardová.

Kapitola 7

I

Ve čtvrtek 27. července ráno vyšla Elinor Carlislová z hostince U královského erbu a chvíli stála a přejížděla pohledem ze strany na stranu po hlavní maidensfordské ulici.
Najednou přešla s výkřikem radosti přes silnici.
Bylo nemožné přehlédnout přítomnost té statné důstojnosti, tu klidnou chůzi a držení těla připomínající galéru s rozvinutými plachtami.
„Paní Bishopová!“
„Ale ne, slečna Elinor! To je ale překvapení! Neměla jsem ani potuchy, že jste v těchhto končinách. Kdybych bývala věděla, že jste na Hunterbury, byla bych tam také! Kdo tam pro vás pracuje? Přivedla jste si s sebou někoho z Londýna?“
Elinor zavrtěla hlavou.
„Já nebydlím v domě. Ubytovala jsem se U královského erbu.“
Paní Bishopová pohlédla přes ulici a pochybovačně pokrčila nosem.
„Slyšela jsem, že se tam dá bydlet,“ připustila. „Vím, že je tam čisto. A prý nevaří špatně, ale stěží je to to, nač vy jste zvyklá, slečno Elinor.“
„Je mi tam docela dobře,“ usmála se Elinor. „Je to jen na pár dní. Musím v domě probrat pár věcí. Všechny tetiny osobní věci a také je tam několik kousků nábytku, které bych si ráda odvezla do Londýna.“
„Takže je dům opravdu prodaný?“
„Ano. Koupil ho major Somervell. Náš nový poslanec. Víte, sir George Kerr zemřel a proběhly doplňovací volby.“
„Zvolen bez odporu,“ pronesla paní Bishopová důležitě. „V Maidensfordu jsme měli vždy jen konzervativce.“
„Jsem ráda,“ řekla Elinor, „že dům koupil někdo, kdo v něm chce opravdu bydlet. Mrzelo by mě, kdyby z něj udělali hotel nebo ho přestavěli.“
Paní Bishopová zavřela oči a zatřásla se celou svou kyprou aristokratickou bytostí.
„To by bylo opravdu hrozné, naprosto příšerné. Už jen pomyšlení, že se Hunterbury dostane do rukou někomu cizímu, je dost strašné.“
„Ano, ale jistě chápete,“ vysvětlovala Elinor, „že je to příliš velký dům na to, abych v něm žila – sama.“
Paní Bishopová popotáhla.
Elinor pohotově změnila téma.
„Chtěla jsem se vás zeptat – není v domě nějaký zvláštní kus nábytku, který byste si ráda odnesla? Jestli ano, budu velice ráda, když si ho vezmete.“
Paní Bishopová se rozzářila.
„Tedy, slečno Elinor,“ řekla vlídně, „to je od vás velice pozorné – velice laskavé, opravdu. Jestli to nebude znít troufale…“
Zarazila se.
„Ovšemže ne,“ ujistila ji Elinor.
„Vždy jsem velmi obdivovala ten sekretář v přijímacím pokoji. Takový pěkný kousek.“
Elinor si na ten poněkud okázalý kus vykládaného nábytku pamatovala.
„Jistě, je váš, paní Bishopová,“ svolila bez váhání. „Ještě něco?“
„To ne, slečno Elinor. Už tak jste nesmírně štědrá.“
„Je tam i několik židlí ve stejném stylu jako ten sekretář,“ připomněla Elinor. „Nechtěla byste je?“

Paní Bishopová se zdvořilým poděkováním židle přijala. Pak se nabídla:
„Já teď bydlím u své sestry. Nemohla bych vám v domě s něčím pomoci, slečno Elinor? Mohla bych tam jít s vámi, jestli chcete.“
„Ne, děkuji,“ odpověděla Elinor prudce, téměř úsečně.
„Ujišťuji vás,“ pokračovala paní Bishopová, „že by v tom nebyl žádný problém, udělala bych to ráda. Byla by to taková melancholická práce, projít všechny věci drahé paní Welmanové.“
Elinor byla neoblomná.
„Děkuji, paní Bishopová, ale já bych se do toho raději pustila sama. Člověku jdou některé věci lépe, když je dělá sám –“
„Jistě, jak myslíte,“ řekla paní Bishopová odměřeně a pokračovala:
„Gerrardova dcera je tu také. Včera byl pohřeb. Pobývá u sestry Hopkinsové. Slyšela jsem, že ony dvě se dnes dopoledne chystají do správcovského domku.“
„Ano,“ přikývla Elinor. „Požádala jsem Mary, aby sem přijela a postarala se o něj. Major Somervell se chce nastěhovat co nejdřív.“
„Chápu.“
„No, já už musím jít,“ řekla Elinor. „Jsem moc ráda, že jsem vás viděla, paní Bishopová. Budu pamatovat na ten sekretář a židle.“
Potřásly si rukou a Elinor pokračovala dál.
Zašla do pekařství a koupila bochník chleba. Pak do mlékárny, odkud si odnesla libru másla a nějaké mléko.
Nakonec se stavila v koloniálu.
„Chtěla bych, prosím, nějakou pomazánku na sendviče.“
„Jistě, slečno Carlislová.“ Pan Abbot osobně přispěchal k pultu a odstrčil svého mladého učně.
„Jakou byste si přála? S lososem a krabem? S krůtou a jazýčkem? S lososem a sardinkami? Se šunkou a jazýčkem?“
Popadal jednu sklenici za druhou a sázel je do řady na pult.
Elinor se nesměle usmála.
„I když mají různá jména, vždycky se mi zdá, že chutnají všechny stejně.“
„No, možná chutnají svým způsobem stejně,“ připustil pan Abbot. „Ano, svým způsobem. Ale jinak jsou ovšem výtečné, opravdu výtečné.“
„Dřív se člověk bál jíst rybí pomazánky,“ řekla Elinor. „Vyskytly se po nich případy otravy ptomainem, viďte?“
Pan Abbot nasadil zděšený výraz.
„Můžu vás ujistit, že tohle je skvělá značka – nanejvýš spolehlivá – nikdy jsme neměli žádné stížnosti.“
„Vezmu si jednu s lososem a ančovičkami a jednu s lososem a krabem. Děkuji.“
II
Elinor Carlislová vstoupila na pozemek Hunterbury zadní branou.
Byl teplý a jasný letní den. Elinor prošla kolem řádku hrachorů, které právě kvetly. Zahradníkův pomocník Horlick, který na Hunterbury zůstal, aby ho udržoval, ji uctivě pozdravil.
„Dobré ráno, slečno. Dostal jsem váš dopis. Postranní dveře jsou otevřené, slečno. Taky jsem odjistil okenice a otevřel skoro všechny okna.“
„Děkuji, Horlicku,“ řekla Elinor.
Sotva vykročila dál, mladík se nesměle, až mu ohryzek poskakoval křečovitě nahoru a dolů, znovu ozval:
„Promiňte, slečno –“
Elinor se otočila.
„Ano?“
„Je pravda, že je dům prodaný? Teda, myslím, jestli už je to najisto?“
„Ach ano!“
„Říkal jsem si, slečno,“ pokračoval Horlick stále nesměle, „jestli byste o mně nemohla ztratit slovo – myslím u majora Somervella. Bude potřebovat zahradníky. Mohlo by mu připadat, že jsem na hlavního zahradníka moc mladej, ale já už pracuju u pana Stephense čtyři roky a počítám, že už toho docela dost umím, a udržoval jsem to tady ve slušném stavu, co jsem tady jen tak sám.“
„Samozřejmě pro vás udělám, co budu moci, Horlicku,“ řekla Elinor pohotově. „Vlastně jsem měla sama v úmyslu se o vás majoru Somervellovi zmínit a ujistit ho, že jste výborný zahradník.“ Horlickův obličej se zalil do ruda. „Děkuju vám, slečno. Je to od vás moc hezké. Abyste rozuměla, byla to docela rána, víte – paní Welmanová umřela a tak rychle se to tu prodalo – a – no – jde o to, že se na podzim chystám oženit

a chtěl jsem mít jistotu…“ Zarazil se.
„Věřím, že vás major Somervell zaměstná,“ ujistila ho Elinor laskavě. „Můžete se na mě spolehnout, udělám, co bude v mých silách.“
„Děkuju vám, slečno,“ řekl Horlick znovu. „Víte, všichni jsme doufali, že v domě zůstane rodina. Děkuju, slečno.“ Elinor odkráčela.
Náhle se přes ni přehnala – jako proud valící se z protržené přehrady – vlna hněvu a prudké rozmrzelosti. Všichni jsme doufali, že v domě zůstane rodina… Mohli tu s Roddym žít! Ona a Roddy… Roddy by si to býval přál. Ona sama by si to přála. Vždy se jim na Hunterbury moc líbilo, jim oběma. Drahé Hunterbury… V dobách, kdy ještě žili její rodiče a pobývali v Indii, jezdívala sem na prázdniny. Chodila si hrát do lesa, toulala se kolem potoka, trhala hrachory, až měla náruče plné květů, jedla velký zelený angrešt a tmavě červené přesládlé maliny. Pak tu vysadili i jabloně. Byla tu spousta hezkých zákoutí a tajných skrýší, do kterých se uchýlila s knížkou a celé hodiny si četla.
Milovala Hunterbury. Vždycky byla v koutku duše přesvědčená, že se tu jednou usadí. Teta Laura v ní tuto myšlenku jen podporovala. Byla to jen slůvka a větičky:
„Jednou, Elinor, budeš možná chtít posekat támhlety tisy. Působí tak nějak chmurně!“
„Mohla by tu být vodní zahrada. Ty ji tu třeba jednou budeš mít.“
A Roddy? Roddy se také těšil, až se Hunterbury stane jeho domovem. Snad se za tím skrývala jeho náklonnost k ní, k Elinor. Zřejmě nějak podvědomě cítil, že oni dva patří na Hunterbury a že to tak má být. A oni by tu bývali žili. Teď by tady spolu byli a nevyklízeli by dům, protože se prodává. Zařizovali by si ho po svém, přemýšleli by, jak ještě zkrášlit dům i zahradu, až by se tu bok po boku procházeli s hřejivým pocitem, že jim to tu patří, šťastní – ano, byli by spolu šťastní – jenomže zasáhla osudová rána v podobě dívky krásné jako divoká růže…
Co vlastně Roddy o Mary Gerrardové věděl? Nic – vůbec nic! Copak mu na ní skutečně záleželo? Jistě, zřejmě se u ní dá čemu obdivovat, ale co o tom všem Roddy ví? Ale nic nového pod sluncem – zlomyslná hříčka přírody!
Copak sám Roddy nepřiznal, že je to jen poblouznění?
Nechtěl se toho sám Roddy – ve skutečnosti – zbavit?
Kdyby, například, Mary Gerrardová zemřela, neuznal by Roddy jednoho dne: „Je to tak nejlepší. Teď je mi to jasné. Neměli jsme spolu nic společného…“
Nejspíš by s jemnou melancholií dodal:
„Byla nádherné stvoření…“
Takhle ať pro něj klidně zůstane – ano – jako hezká vzpomínka – provždy spojená s krásou a radostí…
Kdyby se s Mary Gerrardovou něco stalo, Roddy by se vrátil k ní – k Elinor… Tím si byla naprosto jistá!
Kdyby se s Mary Gerrardovou něco stalo…
Elinor vzala za kliku postranních dveří. Přenesla se z hřejivých slunečních paprsků do stinného domu. Zachvěla se.
Dýchla na ni zima, tma, zlo… Bylo to, jako by v domě Něco bylo a čekalo na ni…
Prošla halou a odhrnula závěs, který zakrýval cestu do kuchyňky.
Byl tam trochu zatuchlý vzduch. Odjistila okno a otevřela ho dokořán.
Odložila svůj nákup – máslo, bochník chleba, malou sklenici mléka.
Hlupáku, řekla si v duchu. Vždyť jsi zapomněla koupit kávu.
Nahlédla do plechovek, které stály na poličce. V jedné bylo trochu čaje, ale káva žádná.
Ale ono je to vlastně jedno, pomyslela si.
Rozbalila dvě sklenice s rybí pomazánkou.
Chvíli jen stála a upřeně se na ně dívala. Pak vyšla z kuchyňky a šla nahoru. Zamířila přímo do pokoje paní Welmanové. Začala s tím velkým prádelníkem – otevírala zásuvky, třídila, urovnávala, skládala oblečení do malých komínků…

III

Mary Gerrardová stála v domku pro správce a bezmocně se kolem sebe rozhlížela.
Nikdy si vlastně neuvědomila, jak je to tu stísněné.
Začal se jí znovu promítat její dosavadní život. Maminka, která jí šila oblečky pro panenky. Tatínek stále jen hrubý a nevrlý. Neměl ji rád. Je to tak, neměl ji rád…
Najednou se obrátila na sestru Hopkinsovou:
„Tatínek nic neřekl, než zemřel – nic mi nevzkázal, že ne?“
„Panebože, ne!“ prohodila sestra Hopkinsová bujaře a bezcitně. „Než odešel na věčnost, byl už hodinu v bezvědomí.“

„Mám pocit," řekla Mary váhavě, „že jsem měla přijet a postarat se o něj. Byl to přece jen můj otec."
„Ted mě poslouchejte, Mary," začala sestra Hopkinsová s mírnými rozpaky. „Jestli to byl váš otec, nebo ne, na tom nesejde. Dneska se děti o svoje rodiče moc nestarají, jak tak pozoruju, a rodičům zase kolikrát nezáleží na jejich dětech. Slečna Lambertová ze střední školy tvrdí, že to tak má být. Podle ní je rodina k ničemu a děti by měl vychovávat stát. Možná na tom něco je – přijde mi to jako takový vylepšený sirotčinec – ale buď jak buď, nemá smysl ohlížet se zpátky a být sentimentální. Musíme se prodírat životem – to je náš úkol a občas ne zrovna lehký!"
„Asi máte pravdu," řekla Mary stále nejistě. „Jenomže já mám pocit, že to byla moje chyba, že jsme spolu nevycházeli."
„Nesmysl," nesouhlasila rezolutně sestra Hopkinsová.
To slovo zaznělo jako výbuch bomby.
Mary to zkrotilo. Sestra Hopkinsová přešla k praktičtějším záležitostem.
„Co zamýšlíte s tím nábytkem? Uložit ho někam? Nebo prodat?"
„Já nevím," odpověděla Mary nerozhodně. „Co myslíte vy?"
Sestra Hopkinsová po nábytku přejela zkušeným okem, aby zhodnotila situaci.
„Pár věcí je dobrých a solidních. Mohla byste si je nechat a jednou si v Londýně zařídit svůj vlastní byteček. Toho ostatního haraburdí se zbavte. Židle jsou dobré a stůl také. A ten psací stůl je docela hezký – sice trochu staromódní, ale je to kvalitní mahagon a říká se, že viktoriánské věci budou jednou zase v módě. Tu velkou almaru bych vyhodila, být vámi. Je tak velká, že se nikam nevejde. Zabírá půlku ložnice."
Daly spolu dohromady seznam věcí, které si Mary nechá a kterých se zbaví.
„Ten právník – myslím pana Seddona – byl velice laskavý," řekla Mary. „Poukázal mi dopředu nějaké peníze, abych mohla začít splácet ten masérský kurs a další výdaje. Říkal, že bude trvat zhruba měsíc, než dostanu i ten zbytek."
„Jak se vám ta práce líbí?" zajímala se sestra Hopkinsová.
„Myslím, že mě to bude hodně bavit. Ze začátku je to dost namáhavé. Přicházím domů k smrti utahaná."
„Když jsem byla na zkušené u Svatého Lukáše," zavzpomínala ponuře sestra Hopkinsová, „myslela jsem, že to nepřežiju. Připadalo mi, že to tam ty tři roky prostě nevydržím. Ale vydržela."
Probraly se stařímkovým oblečením. Nyní přišla na řadu plechová krabice plná papírů.
„Předpokládám, že se tím budeme muset prokousat," zazoufala Mary.
Sedly si každá na jednu stranu stolu.
„Divím se, co za nesmysly si lidi schovávají!" zareptala sestra Hopkinsová, když nabrala první hrst. „Výstřižky z novin! Staré dopisy. Všechno možné!"
Mary rozložila jeden z dokumentů.
„Tohle je oddací list maminky a tatínka," řekla. „V St. Albans roku 1919."
„Manželské prohlášení, tak se tomu kdysi říkalo," poznamenala sestra Hopkinsová. „Spousta lidí na venkově ten název ještě používá."
„Ale sestro –" řekla Mary tlumeně.
„Copak je?"
„Vy jste si toho nevšimla?" pokračovala Mary Gerrardová roztřeseným hlasem. „Teď se píše rok 1939. A mně je dvacet jedna. V roce 1919 už jsem byla rok na světě. To znamená – to znamená – že matka a otec se vzali až – až – potom."
Sestra Hopkinsová se ušklíbla.
„No a není to vlastně jedno?" řekla rozhodně. „Nelamte si s tím hlavu – v dnešní době!"
„Ale sestro, já si nemůžu pomoct."
„Je spousta párů, co jdou k oltáři o trošku později, než by měly," spustila sestra Hopkinsová autoritativně. „Ale když tam nakonec dojdou, tak já osobně na tom nevidím nic špatného!"
„Myslíte, že právě proto mě neměl otec nikdy v lásce?" promluvila Mary tiše. „Protože ho možná matka donutila, aby se s ní oženil?"
Sestra Hopkinsová zaváhala. Kousla se do rtu a řekla:
„Nezdá se mi, že by to tak docela bylo." Odmlčela se. „Ale než abyste se tím trápila, to vám radši řeknu pravdu: Vy vůbec nejste Gerrardová dcera."
„Tak proto!" uvědomila si Mary.
„Možná," připustila sestra Hopkinsová.
Mary se na obou tvářích objevily červené skvrny.
„Asi bych to neměla říkat, ale jsem ráda, že to tak je! Vždycky jsem se cítila provinile, protože jsem svého otce neměla ráda; když ale nebyl můj otec, pak je všechno v pořádku! Jak jste se o tom dozvěděla?"

„Gerrard o tom hodně mluvil, než umřel," odpověděla sestra Hopkinsová. „Pořádně jsem ho okřikla, ale bylo mu to jedno. Já bych vám o tom samozřejmě neřekla ani slovo, kdyby to takhle nevyšlo najevo."
„Zajímalo by mě," zamyslela se Mary, „kdo byl můj skutečný otec…"
Sestra Hopkinsová váhala. Otevřela ústa, pak je zase zavřela. Zdálo se, že jí činí velké potíže k něčemu se odhodlat.
Pak do místnosti vpadl stín, obě ženy se ohlédly a spatřily Elinor Carlislovou stojící u okna.
„Dobrý den," pozdravila je.
„Dobrý den, slečno Carlislová," odpověděla sestra Hopkinsová. „To máme ale nádherný den, že?"
„Ach – dobrý den, slečno Elinor," přidala se Mary.
„Udělala jsem pár sendvičů," pokračovala Elinor. „Nepůjdete nahoru a nedáte si? Už bude jedna a musí být otrava jít domů na oběd. Schválně jsem všechno přichystala pro tři."
Sestra Hopkinsová byla mile překvapená.
„Tedy musím říct, slečno Carlislová, že je to od vás nesmírně pozorné. Opravdu je nepříjemné nechat všeho a pak jít zase zpátky celou tu cestu ze vsi. Doufala jsem, že bychom to tu mohly zvládnout během dopoledne. Brzo ráno jsem vyrazila na obchůzku ke svým pacientům. To přehrabávání tady ale zabere víc času, než by si člověk pomyslel."
„Děkujeme, slečno Elinor," řekla Mary vděčně. „Je to od vás velice laskavé."
Všechny tři kráčely po cestě k domu. Elinor nechala přední dveře otevřené. Vstoupily do chladné haly.
Mary se trochu zatřásla. Elinor se na ni pozorně zadívala.
„Co je vám?"
„To nic," odpověděla Mary. „Jen jsem se zachvěla. Jak jsme sem vešly – z toho sluníčka…"
„To je zvláštní," prohlásila tiše Elinor. „Přesně stejný pocit jsem měla dnes ráno."
Sestra Hopkinsová se zasmála.
„Ale jděte," řekla hlučným veselým hlasem, „za chvíli začnete předstírat, že v domě straší. Já jsem žádný takový pocit neměla!"
Elinor se usmála. Vedla je do ranního salonku napravo od hlavního vchodu. Rolety byly vytažené a okno otevřené. Působilo to příjemně.
Elinor přešla halu a z kuchyňky přinesla velký talíř se sendviči. Předložila ho Mary.
„Poslužte si."
Mary si jeden vzala. Elinor chvíli stála a pozorovala, jak se do sendviče zakusují dívčiny souměrné bílé zuby.
Na okamžik zadržela dech a pak pomalu vydechla.
Chvíli roztržitě stála s talířem v ruce, pak se při pohledu na pootevřená ústa a hladový výraz sestry Hopkinsové začervenala a rychle nabídla i starší z hostů.
Sama si také vzala sendvič.
„Chtěla jsem uvařit kávu, ale zapomněla jsem ji koupit," omlouvala se. „Tamhle na stole je ale pivo, kdybyste měla některá z vás chuť."
„Že mě nenapadlo vzít s sebou nějaký čaj!" zalitovala smutně sestra Hopkinsová.
„V plechovce v kuchyňce ještě trochu čaje je," prohodila duchem nepřítomná Elinor.
Obličej sestry Hopkinsové se rozjasnil.
„Tak to já hned běžím na něj postavit. Mléko asi nemáte?"
„Ale ano, to jsem koupila," odpověděla Elinor.
„Pak je to v pořádku," řekla sestra Hopkinsová a odběhla.
Elinor a Mary spolu zůstaly samy.
Do atmosféry se vloudilo podivné napětí. Elinor se s viditelným přemáháním snažila navázat konverzaci. Měla vyprahlé rty. Přejela je jazykem. Poněkud toporně ze sebe vypravila:
„Jste – spokojená se svou prací v Londýně?"
„Ano, děkuji. Já – jsem vám velice vděčná –"
Elinor ze sebe náhle vydala drsný zvuk. Smích tak nelibozvučný, tak netypický pro ni, že Mary užasle zírala.
„Zase tak vděčná být nemusíte!" řekla Elinor.
Mary byla poněkud v rozpacích.
„Já jsem tím nemyslela – to je –"
Zarazila se.
Elinor na ni upřeně hleděla – pohledem tak zkoumavým, tak – ano, podivným, že před ním Mary musela uhnout.

„Něco – něco není v pořádku?“ zeptala se.
Elinor rychle vstala a odvrátila se.
„Co by nemělo být v pořádku?“ zeptala se.
„Vy – vy jste se dívala –“ zamumlala Mary.
„Zírala jsem na vás?“ zasmála se Elinor. „Omlouvám se. Občas to dělávám – když se zamyslím.“
Sestra Hopkinsová nakoukla do dveří, v dobrém rozmaru oznámila: „Postavila jsem na čaj,“ a zase zašla.
Elinor přepadl náhlý záchvat smíchu.
„Polly postavila na čaj, Polly postavila na čaj, Polly postavila na čaj – budeme mít všichni čaj! Vzpomínáte, jak jsme to hrávaly, Mary, když jsme byly malé?“
„To víte, že ano.“
„Když jsme byly malé…,“ zasnila se Elinor. „Je škoda, viďte, Mary, že se člověk nemůže vrátit zpátky…“
„Vy byste se chtěla vrátit zpátky?“ zajímala se Mary.
„Ano…, ano…,“ odpověděla jí Elinor rozhodně.
Na okamžik mezi nimi zavládlo ticho.
„Slečno Elinor,“ začala pak Mary se zarděním ve tváři, „nesmíte si myslet –“
Zarazila se, když viděla, jak Elinořina štíhlá postava ztuhla a její brada se pozdvihla.
„Co si nesmím myslet?“ přerušila ji Elinor ledově chladným hlasem.
„Už – už jsem zapomněla, co jsem chtěla říct,“ zamumlala Mary.
Elinor se uvolnila, jako by pominulo nějaké nebezpečí.
Sestra Hopkinsová vešla s tácem. Na něm stála hnědá čajová konvice, mléko a tři šálky.
„Tak tady máme čaj!“ zvolala, zcela si nevědomá napjaté atmosféry.
Postavila podnos před Elinor. Elinor zavrtěla hlavou.
„Já si nedám.“
Poposunula tác směrem k Mary.
Mary nalila do dvou šálků.
„Je dobrý a silný,“ oddychla si spokojeně sestra Hopkinsová.
Elinor se zvedla a zamířila k oknu.
„Opravdu si nedáte čaj, slečno Carlislová?“ snažila se ji přemluvit sestra Hopkinsová. „Udělal by vám dobře.“
„Ne, děkuji,“ řekla tiše Elinor.
Sestra Hopkinsová vypila svůj čaj a hrnek odložila zpět na podšálek.
„Jen vypnu vodu,“ řekla. „Nechala jsem ji vařit pro případ, že by ještě bylo třeba dolít do konvice.“
Odběhla.
Elinor se odvrátila od okna.
„Mary…,“ řekla hlasem, který byl najednou naplněn zoufalou výzvou.
„Ano?“ reagovala hbitě Mary Gerrardová.
Z Elinořiny tváře se zvolna vytrácela barva. Rty se zase semkly. Zoufalá naléhavost byla tatam a zůstala jen pouhá maska – chladná a strnulá.
„Nic,“ řekla.
Místnost zaplnilo hluboké ticho.
Všechno je dnes tak podivné, pomyslela si Mary. Jako kdyby – jako bychom na něco čekaly.
Elinor se konečně pohnula.
Odstoupila od okna a sebrala podnos, na který předtím položila prázdný talíř od sendvičů.
Mary vyskočila.
„Ach, slečno Elinor, já to udělám.“
„Ne, vy zůstanete tady,“ odsekla Elinor. „Udělám to já.“
Odnesla tác z pokoje. Jednou se ohlédla přes rameno za Mary Gerrardovou, která stála u okna – mladá, živá a krásná…

IV

V kuchyňce byla sestra Hopkinsová. Kapesníkem si otírala obličej. Když Elinor vešla, prudce vzhlédla.
„Páni, tady je ale horko!“ prohlásila.
„Ano, kuchyňka je obrácená na jih,“ odpověděla Elinor mechanicky.
Sestra Hopkinsová ji zprostila podnosu.
„Ukažte, já to nádobí umyju, slečno Carlislová. Nevypadáte dobře.“
„Ale ne, jsem v pořádku,“ oponovala Elinor.
Sáhla po utěrce.

„Budu utírat.“
Sestra Hopkinsová si sundala manžety. Do dřezu nalila horkou vodu z konvice.
Elinor zavadila pohledem o její zápěstí.
„O něco jste se píchla,“ řekla nedbale.
Sestra Hopkinsová se zasmála.
„O tu popínavou růži u domku – zarazila jsem si trn. Hned ho vytáhnu.“
Popínavá růže u domku… Elinor se hlavou prohánějí vlny vzpomínek. Jak se s Roddym škorpí –Války růží. Ona a Roddy se hádají – a usmiřují. Nádherné, veselé, šťastné chvíle. Zmocnil se jí svíravý pocit znechucení. A co ji ovládá teď? Taková zlostná nezměrná nenávist, zloba… Jak stála, zavrávorala.
Jsem blázen – úplný blázen, pomyslela si.
Sestra Hopkinsová na ni zvědavě zírala.
„Působila vysloveně podivně…,“ jak to později sestra Hopkinsová popsala. „Mluvila, jako kdyby nevěděla, co povídá, a měla takové lesklé a podivné oči.“
Ve dřezu rachotily hrnky a talířky. Elinor popadla ze stolu prázdnou sklenici od rybí pomazánky a ponořila ji do vody. Při tom řekla hlasem, jehož pevnost ji samotnou udivila:
„Nahoře jsem vytřídila nějaké oblečení, věci po tetě Lauře. Napadlo mě, že byste mi snad mohla, sestro, poradit, komu ve vesnici by se mohly hodit.“
„To víte, že ano,“ přisvědčila hned sestra Hopkinsová. „To máme – paní Parkinsonová a stará Helenka a to ubohé stvoření z domku U břečťanu, co to nemá v hlavě úplně v pořádku. Bude to pro ně dar z nebes.“
Spolu s Elinor v kuchyňce poklidily. Pak šly společně nahoru.
V pokoji paní Welmanové bylo v úhledných komínčích srovnáno nejrůznější oblečení – spodní prádlo, šaty a další pěkné kousky, sametové župany, kožich z ondatry. Ten, vysvětlovala Elinor, chtěla věnovat paní Bishopové. Sestra Hopkinsová souhlasně přikývla.
Všimla si, že na komodě ležely sobolí kožichy paní Welmanové.
„Ty si asi nechá předělat sama pro sebe,“ pomyslela si v duchu.
Letmo pohlédla na velký prádelník. Zajímalo by ji, jestli Elinor našla tu fotografii podepsanou ‚Lewis‘, a když, co si o tom asi myslela.
To se povedlo, říkala si, jak se minul ten dopis od O’Brienové s tím mým. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se něco takového může stát. Jak objevila tu fotku zrovna v ten samý den, co jsem jí napsala o paní Slatteryové.
Pomohla Elinor roztřídit oblečení a nabídla se, že ho sváže do oddělených balíčků pro jednotlivé rodiny a postará se o jejich roznesení.
„Můžu se do toho pustit, zatímco Mary půjde zpátky do domku a dokončí to tam,“ řekla. „Už jí zbývá projít jen jedna krabice s dokumenty. Mimochodem, kde je to děvče? Už šla do domku?“
„Nechala jsem ji v ranním salonku…,“ řekla Elinor.
„Určitě tam celou tu dobu nezůstala,“ namítala sestra Hopkinsová a zavadila pohledem o hodinky.
„Proboha, už jsme tady nahoře skoro hodinu!“
Rozeběhla se ze schodů. Elinor ji následovala.
Vstoupily do ranního salonku.
„No tedy, ona usnula,“ vykřikla sestra Hopkinsová.
Mary Gerrardová seděla v mohutném křesle u okna. Byla v něm trochu rozvalená. Pokojem se rozléhal podivný zvuk – chroptivé, těžké dýchání.
Sestra Hopkinsová přešla pokoj a dívkou zatřásla.
„Vzbuďte se, má milá –“
Strnula. Sehnula se, stáhla jí víčko. Pak začala s dívkou cloumat se zarputilou vážností.
Otočila se na Elinor. Když promluvila, bylo v jejím hlase cosi výhružného.
„Co to má znamenat?“
„Nevím, o čem to mluvíte,“ řekla Elinor. „Je jí špatně?“
„Kde je telefon? Sežeňte co nejrychleji doktora Lorda,“ přikázala sestra Hopkinsová.
„Co se děje?“ zeptala se Elinor.
„Co se děje? To děvče je nemocné. Umírá.“
Elinor udělala krok zpátky.
„Umírá?“
„Byla otrávena,“ konstatovala sestra Hopkinsová.
Její oči po Elinor louply s tíživým podezřením.

ČÁST II

Kapitola 1

Hercule Poirot, s vejčitou hlavou trochu nakloněnou na jednu stranu, obočím tázavě zvednutým a konečky prstů spojenými do stříšky, pozoroval mladíka, jenž tak zuřivě přecházel po pokoji sem a tam. Jeho sympatická tvář plná pih byla svraštělá a ustaraná.

„Eh bien, příteli, o co jde?“ zeptal se Hercule Poirot.

Peter Lord se rázně zastavil.

„Pane Poirote, jste jediný člověk na světě, který mi může pomoci,“ řekl. „Doslechl jsem se o vás od Stillingfleeta. Vyprávěl mi, co jste dokázal v případu Benedicta Farleyho. Jak nebylo živé duše, která by nevěřila, že to byla sebevražda, a vy jste dokázal, že to byla vražda.“

„Objevil se tedy mezi vašimi pacienty případ sebevraždy, se kterým nejste spokojen?“ zajímal se Hercule Poirot.

Peter Lord zavrtěl hlavou.

Sedl si naproti Poirotovi a začal vysvětlovat.

„Jde o jednu mladou ženu. Zatkli ji a půjde před soud jako obviněná z vraždy! Chci po vás, abyste našel důkazy, které prokáží, že to neudělala!“

Poirotovo obočí se ještě více nadzvedlo. Pak nasadil diskrétní a důvěrný výraz.

„Vy a ta mladá dáma – jste zasnoubeni – je to tak?“ zeptal se. „Jste do sebe zamilovaní?“

Peter Lord se zasmál trpkým pronikavým smíchem.

„Ne, takhle to není! Bohužel nemá dobrý vkus a dává přednost povýšeneckému oslovi s velkým nosem, co se tváří jako melancholický kůň. Je to od ní hloupé, ale co naděláte!“

„Chápu,“ řekl Poirot.

„No jistě, že chápete!“ spustil Lord hořce. „Není třeba to přehánět s diskrétností. Okamžitě jsem se do ní zamiloval. A proto nechci, aby ji pověsili. Rozumíte?“

„Z čeho ji obvinili?“ zajímal se Poirot.

„Je obviněna, že zavraždila morfiem Mary Gerrardovou. Pravděpodobně jste v novinách četl zprávu ze soudního vyšetřování příčiny smrti.“

„A motiv?“ vyzvídal dále Poirot.

„Žárlivost!“

„A vy se domníváte, že to neudělala?“

„Ne, samozřejmě, že ne.“

Hercule Poirot se na něj na chvíli zamyšleně zadíval.

„Co přesně ode mě žádáte? Vyšetřit tuto záležitost?“

„Chci, abyste ji z toho dostal.“

„Já nejsem obhájce, mon cher.“

„Tak to řeknu jasněji: Chci po vás, abyste našel důkazy, které pomohou jejímu obhájci, aby ji z toho dostal.“

„Formuloval jste to poněkud zvláštně,“ prohlásil Hercule Poirot.

„To jako, že to říkám jen tak bez obalu? Mně se to zdá celkem prosté. Chci, aby byla zproštěna viny. A myslím si, že vy jste ten jediný člověk, který to dokáže!“

„Přejete si, abych přezkoumal fakta? Nalezl pravdu? Zjistil, co se skutečně stalo?“

„Přeju si, abyste našel cokoli, co bude mluvit v její prospěch.“

Hercule Poirot si pečlivě zapálil malinkou cigaretu.

„Není ale to, co mi tu říkáte, poněkud nemorální?“ namítal. „Odhalit pravdu, ano – to mě vždy lákalo. Pravda je však dvojsečná zbraň. Předpokládejme, že objevím skutečnosti v neprospěch té dámy. Budete požadovat, abych je zatajil?“

Peter Lord vstal. Byl bledý jako stěna. „To je nemožné!“ řekl. „Nic, na co přijdete, nemůže být proti ní víc, než už to je. Ta fakta jsou naprosto a zpropadeně prokletá! Svědčí proti ní ty nanejvýš usvědčivé důkazy, jaké si jen dokážete představit, všechno se zdá být nad slunce jasnější! Nenašel byste nic, co by ji mohlo zatratit ještě víc, než už je. Žádám vás, abyste využil veškerý svůj důvtip – Stillingfleet říkal, že jste zatraceně inteligentní – a vyčenichal jakoukoli skulinku, která by pomohla.“

„To přece zajisté učiní její právníci?“ namítal Hercule Poirot.

„Opravdu?“ zasmál se mladík pohrdavě. „Ti jsou se vším hotoví, ještě než začnou! Myslí si, že je to beznadějné! Povolali královského soudního radu Bulmera – toho specialistu na beznadějné případy; to mluví samo za sebe! Velký řečník – dojemné řečičky – zdůrazňuje mládí vězeňkyně – a tak! Jenže u soudce mu tohle neprojde. Ani náhodou!“

„Za předpokladu, že je vinna – i tak ji budete chtít osvobodit?“ zajímal se Hercule Poirot.
„Ano,“ odpověděl mu Lord potichu.
Hercule Poirot se pohnul na židli.
„Zajímáte mě…“
„Myslím,“ pokračoval po chvíli, „že byste mi měl raději sdělit veškeré podrobnosti případu.“
„Copak jste o tom nečetl v novinách?“
„Nějakou zmínku – to ano. Noviny však bývají dost nepřesné, nikdy se neřídím tím, co se v nich píše.“
„Je to zcela prosté,“ začal Peter Lord. „Strašně prosté. Ta dívka, Elinor Carlislová, zdědila usedlost zvanou Hunterbury – tady poblíž – a další rozsáhlý majetek po své tetě, která zemřela bez poslední vůle. Teta se jmenovala Welmanová. Vyvdala synovce Rodericka Welmana. Ten byl s Elinor Carlislovou zasnouben – dlouholetá záležitost, znali se už od dětství. Na Hunterbury bylo jisté děvče – Mary Gerrardová, dcera správce. Stará paní Welmanová kolem ní nadělala spoustu cirátů, platila jí školy a tak. Díky tomu se z děvčete stala napohled dáma. Roderick Welman, jak se zdá, se do ní zamiloval. V důsledku čehož bylo zasnoubení zrušeno.
A teď se dostáváme k tomu hlavnímu. Elinor Carlislová nabídla Hunterbury na prodej a muž jménem Somervell ho koupil. Elinor tam přijela, aby vyklidila osobní věci své tety a tak dále. Mary Gerrardová vyklízela domek svého otce, který zrovna zemřel. Tím se ocitáme v dopoledni 27. července.
Elinor Carlislová pobývala v místním hostinci. Na ulici potkala bývalou hospodyni, paní Bishopovou. Paní Bishopová se nabídla, že jí půjde pomoct do domu. Elinor odmítla – snad až příliš vehementně. Pak zašla do koloniálu a koupila nějaké rybí pomazánky. Tam také prohodila poznámku o otravě jídlem. Chápete? Naprosto nevinná věc, ale samozřejmě se pak obrátila proti ní! Šla na Hunterbury a kolem jedné se stavila dole v domku, kde pilně pracovala Mary, které pomáhala ambulantní sestra – čmuchal v sukních jménem Hopkinsová – a řekla jim, že pro ně v domě připravila pár sendvičů. Šly s ní nahoru, pojedly sendviče a asi o hodinu později pro mě poslaly a já jsem tam našel Mary v bezvědomí. Dělal jsem, co jsem mohl, ale nebylo to k ničemu. Pitva odhalila velkou dávku morfia, požitého krátce předtím. A policie našla útržek z nálepky od hydrochloridu morfia přesně tam, kde Elinor Carlislová mazala sendviče.“
„Jedla nebo pila Mary Gerrardová ještě něco jiného?“
„S ambulantní sestrou měly k sendvičům čaj. Sestra ho uvařila a Mary nalila. V něm nic být nemohlo. Samozřejmě je mi jasné, že obhájce zase nadělá spoustu řečí kolem toho, že všechny tři jedly sendviče, takže bylo nemožné zajistit, aby se otrávila jen jedna z nich. To samé říkali i v tom Hearnově případu, jestli si vzpomínáte.“
Poirot přikývl.
„Ve skutečnosti je to ale velice jednoduché,“ řekl. „Uděláte haldu sendvičů. V jednom z nich je jed. Nabídnete talíř. V civilizovaných krajích je určitým pravidlem, že osoba, které je talíř podáván, si vezme sendvič, který je jí nejblíže. Předpokládám, že Elinor Carlislová podala talíř nejdříve Mary Gerrardové?“
„Přesně tak.“
„Ačkoli tam byla i sestra, která byla starší?“
„Ano.“
„To nevypadá moc dobře.“
„Ale vždyť to přece nic neznamená. Když jste na pikniku, nehledíte zase tolik na společenská pravidla.“
„Kdo připravoval sendviče?“
„Elinor Carlislová.“
„Byl v domě ještě někdo?“
„Nikdo.“
Poirot zakroutil hlavou.
„Tak to je zlé. A to děvče nepozřelo nic kromě čaje a těch sendvičů?“
„Nic – podle rozboru obsahu žaludku.“
„Má se tedy za to,“ řekl Poirot, „že Elinor Carlislová doufala, že se smrt té dívky bude přičítat otravě jídlem? Jak by pak ale vysvětlila, že postihla jen jednu z přítomných?“
„Občas se to stává,“ odpověděl Peter Lord. „Navíc, pomazánka byla ve dvou téměř stejných sklenicích. Mohlo by se pak říct, že jedna z nich byla v pořádku a že čistě náhodou všechnu tu zkaženou pomazánku snědla jen Mary.“
„Zajímavé cvičení z teorie pravděpodobnosti,“ řekl Poirot. „Dovedu si představit, jak silně by proti této úvaze stály matematické propočty. Ale další věc – kdyby se mělo poukazovat na otravu jídlem, proč nezvolit nějaký jiný jed? Příznaky otravy morfiem se ani v nejmenším nepodobají příznakům otravy jídlem. Atropin by byl jistě lepší volbou!“

„Ano, to je pravda," připustil Peter Lord váhavě. „Je tu ale ještě něco. Ta zatracená ambulantní sestra odpřísáhla, že ztratila tubu s morfiem!"
„Kdy?"
„No, pár týdnů předtím – ten večer, co zemřela paní Welmanová. Sestra tvrdí, že odložila svůj kufřík v hale a druhý den ráno zjistila, že jí chybí tuba morfia. Myslím, že to je hloupost. Zřejmě se jí před nějakým časem doma rozbila a pak na to zapomněla."
„Vzpomněla si na to až po smrti Mary Gerrardové?"
„Ve skutečnosti se o tom tenkrát zmínila –" odpověděl neochotně Peter Lord, „sestře, která měla službu."
Hercule Poirot si Petera Lorda se zájmem změřil.
„Mám dojem, mon cher," pronesl šetrně, „že je ještě něco – něco, co jste mi neřekl."
„No dobrá," přiznal Peter Lord, „zřejmě byste měl vědět všechno. Požádali o vydání příkazu k exhumaci a hodlají vykopat starou paní Welmanovou."
„Eh bien?"
„A až to udělají," pokračoval Peter Lord, „pravděpodobně najdou to, co hledají – morfium!"
„Vy jste to věděl?"
Tvář Petera Lorda byla pod pihami celá bílá.
„Měl jsem podezření," procedil skrz zuby.
Hercule Poirot udeřil rukou do opěradla židle.
„Mon Dieu, já vám nerozumím!" vykřikl. „Vy jste věděl, když zemřela, že byla zavražděna?"
„Dobrý bože ne!" zakřičel Peter Lord. „To mě nikdy ani ve snu nenapadlo! Myslel jsem, že si ho vzala sama."
Poirot klesnul zpět do židle.
„Ach! Tak tohle jste si myslel…"
„Samozřejmě! Mluvila o tom se mnou. Několikrát mě žádala, jestli bych to s ní nemohl skoncovat. Nenáviděla tu nemoc, tu bezmocnost, to, čemu říkala potupa – ležet tam a nechat se opatrovat jako batole. A ona byla velice odhodlaná žena."
Na okamžik utichl a pak pokračoval:
„Její smrt mě překvapila. Nečekal jsem to. Poslal jsem sestru pryč z pokoje a prohlédl jsem ji důkladně, jak jen to šlo. Bez pitvy jsem si ovšem nemohl být jistý. Ale co na tom záleželo? Jestli si to ulehčila, proč kolem toho dělat povyk a vyvolat skandál? Bylo lepší podepsat úmrtní list a nechat ji v klidu pohřbít. Koneckonců, nebyl jsem si jistý. Asi jsem udělal chybu. Ani na chvíli mě ale nenapadlo, že by za tím mohla být nějaká špinavost. Byl jsem zcela přesvědčený, že to udělala sama."
„Jak myslíte, že se k tomu morfiu dostala?" zeptal se Poirot.
„Nemám nejmenší tušení. Ale, jak říkám, byla to chytrá a vynalézavá žena s obrovským důvtipem a pozoruhodnou odhodlaností."
„Mohla by ho získat od sester?"
Peter Lord zavrtěl hlavou.
„Ani omylem! To neznáte sestry!"
„Od někoho z rodiny?"
„To spíš. Třeba jim zahrála na city."
„Zmínil jste se, že paní Welmanová zemřela bez poslední vůle," řekl Hercule Poirot. „Kdyby ještě žila, sepsala by závěť?"
Peter Lord se rázem ušklíbl.
„Vy ale umíte uhodit ďábelsky přesně hřebíček na hlavičku, nemám pravdu? Ano, chystala se sepsat poslední vůli; dost ji to znepokojovalo. Nemohla srozumitelně mluvit, ale své přání dala jasně najevo. Elinor Carlislová měla hned ráno zavolat právníkovi."
„Takže Elinor Carlislová věděla, že její teta chce sepsat závěť? A kdyby to její teta nestihla, vše by zdědila ona – Elinor Carlislová?"
„Ona to ale nevěděla," namítal hbitě Peter Lord. „Netušila, že její teta nikdy žádnou závěť nesepsala."
„To tvrdí ona, příteli. Mohla to vědět."
„Poslyšte, Poirote, vždyť vy mluvíte jako zástupce obžaloby!"
„Prozatím ano. Musím zjistit, jak vážně vypadá celý případ v neprospěch Elinor Carlislové. Měla příležitost vzít morfium z té brašny?"
„Ano. Stejně jako kdokoli jiný. Roderick Welman. Sestra O'Brienová. Kdokoli ze služebnictva."
„Nebo doktor Lord?"
Peter Lord vytřeštil oči.

„Jistě… Ale proč bych to dělal?“
„Snad ze soucitu.“
Peter Lord zavrtěl hlavou.
„Kdepak! Budete mi muset věřit!“
Hercule Poirot se uvelebil na židli.
„Pohrajme si s jistým předpokladem. Řekněme, že Elinor Carlislová skutečně vzala morfium z té brašny a že ho skutečně podala své tetě. Padla nějaká zmínka o ztrátě morfia?“
„Před domácími ne. Sestry si to nechaly pro sebe.“
„Jaké kroky, podle vašeho názoru, podnikne obžaloba?“ zeptal se Poirot.
„Myslíte, když v těle paní Welmanové najdou morfium?“
„Ano.“
Peter Lord se zachmuřil.
„Je možné, že i kdyby byla Elinor zproštěna současné obžaloby, znovu by ji zatkli a obvinili z vraždy její tety.“
„Jde o odlišné motivy,“ zadumal se Poirot. „Totiž, v případě paní Welmanové by motivem byl zisk, kdežto v případě Mary Gerrardové se předpokládá, že motivem byla žárlivost.“
„Správně.“
„Jakým směrem se obhajoba zamýšlí ubírat?“ zajímal se Poirot.
„Bulmer navrhuje hrát na to, že neexistuje motiv,“ odpověděl Peter Lord. „Vystoupí s teorií, že zasnoubení mezi Elinor a Roderickem bylo rodinnou záležitostí a že ho uzavřeli jen z rodinných důvodů – aby udělali radost paní Welmanové, a ve chvíli, kdy stará paní už nežila, ho Elinor z vlastní iniciativy zrušila. Roderick Welman bude v tom smyslu svědčit. Mám dojem, že tomu skoro sám věří!“
„Tomu, že o něj Elinor nijak zvlášť nestála?“
„Ano.“
„V tom případě by neměla důvod zavraždit Mary Gerrardovou.“
„Přesně tak.“
„Kdo pak ale Mary Gerrardovou skutečně otrávil?“
„Toť otázka.“
Poirot zakroutil hlavou.
„C’est difficile.“
„To je právě to!“ spustil Peter Lord. „Když to neudělala ona, kdo tedy? Je tu ten čaj, ale ten pila jak Mary, tak sestra Hopkinsová. Obhajoba se pokusí vnuknout myšlenku, že si to morfium vzala Mary Gerrardová sama, když ostatní dvě ženy odešly z pokoje – že vlastně spáchala sebevraždu.“
„Měla k sebevraždě nějaký důvod?“
„Vůbec žádný.“
„Byla sebevražedný typ?“
„Ne.“
„Jaká vlastně byla – Mary Gerrardová?“ zeptal se Poirot.
Peter Lord se zamyslel.
„Byla – no, bylo to milé děvče. Ano, rozhodně to bylo milé děvče.“
Poirot vzdychl a zamumlal:
„A Roderick Welman – ten se do ní zamiloval, protože to bylo milé děvče?“
Peter Lord se usmál.
„Aha, vím, jak to myslíte. No tak dobře, byla krásná.“
„A co vy? Vy jste k ní nic necítil?“
Peter Lord vytřeštil oči.
„Panebože ne.“
Hercule Poirot chvíli přemýšlel.
„Roderick Welman tvrdí,“ řekl pak, „že mezi ním a Elinor Carlislovou existovala určitá náklonnost, ale nic vážného. Souhlasíte s tím?“
„Jak to mám, k čertu, vědět?“
Poirot zakroutil hlavou.
„Když jste sem přišel, řekl jste mi, že má Elinor Carlislová špatný vkus a zamilovala se do namyšleného osla s velkým nosem. To je, alespoň předpokládám, popis Rodericka Welmana. Takže – podle vás – ho má ráda.“
Peter Lord nasadil rozčilený hluboký hlas.

„No dobrá, má ho ráda. Je do něj blázen!“
„Pak ale přece jen měla motiv…,“ řekl Poirot.
Peter Lord se na něj osopil s obličejem rudým vzteky.
„A záleží na tom? Ano, možná to udělala. Ale i kdyby, mně je to jedno.“
„Aha!“ prones] Poirot.
„Jenže nechci, aby ji pověsili, to vám říkám! Co když ji k tomu dohnalo zoufalství? Láska bývá zoufalá a vrtkavá. Dokáže udělat z bídáka fajn chlápka – a taky umí stáhnout spořádaného a poctivého člověka ke dnu! Připusťme, že to skutečně udělala. Copak neznáte slitování?“
„Vraždy neschvaluji,“ řekl Hercule Poirot.
Peter Lord se na něj upřeně zadíval, pak odvrátil pohled, znovu na něj strnule zíral a nakonec vybuchl v smích.
„To jste řekl vážně moc hezky – tak krásně škrobeně a samolibě! Kdo po vás chce, abyste je schvaloval? Nežádám vás, abyste lhal! Pravda je pravda, ne? Když přijdete na něco, co mluví ve prospěch obviněného člověka, neměl byste přece v úmyslu to zamlčet jen proto, že je vinen, ne?“
„Ovšem že ne.“
„Tak proč, sakra, neuděláte, o co vás žádám?“
„Milý příteli, jsem dokonale připraven tak učinit…“

Kapitola 2
Peter Lord na něj chvíli zíral, pak vytáhl kapesník, otřel si obličej a svalil se na židli.
„Uf!“ ulevil si. „Vy jste mě úplně rozpálil! Vůbec jsem nevěděl, co máte za lubem!“
„Zkoumal jsem, jak ten případ stojí proti Elinor Carlislové,“ vysvětloval Poirot. „Teď to vím. Mary Gerrardové bylo podáno morfium; a jak se mi zatím jeví, to muselo být v sendvičích. Nikdo kromě Elinor Carlislové se sendviči nemanipuloval. Elinor Carlislová měla motiv k zabití Mary Gerrardové, podle vás byla schopná zabít Mary Gerrardovou a s největší pravděpodobností také Mary Gerrardovou zabila. Nevidím jediný důvod, proč tomu nevěřit.
To je, mon ami, jedna stránka věci. Nyní přejděme ke druhé fázi. Vypustíme všechny tyto úvahy z hlavy a přistoupíme k případu z opačného pohledu: Jestliže Elinor Carlislová nezabila Mary Gerrardovou, kdo tedy? Nebo snad spáchala Mary Gerrardová sebevraždu?“
Peter Lord se napřímil. Na čele se mu nelibostí vytvořily vrásky.
„Teď jste se dopustil nepřesnosti,“ upozornil.
„Já? Nepřesnosti?“
Poirot zněl uraženě.
„Ano,“ stál si Peter Lord za svým. „Řekl jste, že nikdo kromě Elinor Carlislové s těmi sendviči nemanipuloval. To ale nemůžete vědět.“
„Nikdo jiný v domě nebyl.“
„Pokud víme. Vy ale zapomínáte na jeden krátký časový úsek, během něhož Elinor opustila dům a šla dolů do domku. Celou tu dobu byly sendviče v kuchyňce na talíři a někdo s nimi mohl něco provést.“
Poirot se zhluboka nadechl.
„Máte pravdu, příteli. To připouštím. Byl tam časový úsek, ve kterém mohl mít někdo přístup k talíři se sendviči. Musíme se pokusit přijít na to, kdo ten někdo mohl být; totiž co za člověka…“
Na chvíli se odmlčel.
„Podívejme se na Mary Gerrardovou. Někdo, ne však Elinor Carlislová, touží po její smrti. Proč? Mohl někdo její smrtí něco získat? Měla nějaké peníze?“
Peter Lord zavrtěl hlavou.
„V té době ještě ne. Za měsíc by bývala měla dva tisíce liber. Elinor Carlislová jí ty peníze věnovala, protože byla přesvědčená, že by si to tak přála její teta. Pozůstalost staré paní ale zatím nebyla vypořádána.“
„Finanční hledisko pak tedy můžeme ponechat stranou,“ řekl Poirot. „Tvrdíte, že Mary Gerrardová byla krásná. S tím jsou vždy spojeny potíže. Měla ctitele?“
„Zřejmě ano. Moc o tom ale nevím.“
„Kdo by věděl?“
Peter Lord se ušklíbl.
„Asi bych vás měl zavést k sestře Hopkinsové. Ta je něco jako místní rozhlas. Ví o všem, co se v Maidensfordu šustne.“
„Zrovna jsem se vás chtěl zeptat, jak na vás obě sestry působí.“

„Inu, O'Brienová je Irka, je to dobrá sestra, schopná, trošku hloupá, možná jízlivá, malinko si vymýšlí – je to ten typ, co má velkou představivost, ne že by chtěla úmyslně lhát, jen musí ze všeho udělat pěknou historku."
Poirot přikývl.
„Hopkinsová je rozumná, bystrá žena středního věku, docela milá a schopná, ale krapet moc se zajímá o věci jiných!"
„Kdyby se ve vesnici vyskytly problémy s nějakým mladíkem, sestra Hopkinsová by o tom věděla?"
„Na to můžete vzít jed!"
„Ale přesto," dodal váhavě, „nevěřím, že v tomhle směru na něco přijdeme. Mary byla dlouho mimo domov. Dva roky pobývala v Německu."
„Bylo jí dvacet jedna?"
„Ano."
„Možná se vyskytly nějaké německé komplikace."
Obličej Petera Lorda se rozjasnil.
„Myslíte, že na ni měl spadeno nějaký německý chlápek?" řekl horlivě. „Možná se sem za ní vydal, počkal, až přijde jeho čas a nakonec dosáhl svého?"
„To zní trochu melodramaticky," podotkl Poirot pochybovačně.
„Ale je to možné."
„Ne však příliš pravděpodobné."
„Nesouhlasím," oponoval Peter Lord. „Někdo se do ní mohl celý zbláznit a pak zuřil, když ho pustila k vodě. Mohlo se mu zdát, že se k němu zachovala ošklivě. Je to jen nápad."
„Je to nápad, to ano," potvrdil Hercule Poirot, ale neznělo to moc povzbudivě.
„Pokračujte, pane Poirote," vyzval ho Peter Lord úpěnlivě.
„Jak vidím, máte mě za kouzelníka. Chcete, abych z prázdného klobouku vytahoval králíka za králíkem."
„I tak se to dá říct."
„Je zde ještě jedna možnost," řekl Hercule Poirot.
„Do toho."
„Někdo tehdy v červnu vytáhl z kufříku sestry Hopkinsové tubu s morfiem. Co když ho při tom Mary Gerrardová viděla?"
„Řekla by to."
„Ale ne, mon cher. Přemýšlejte. Kdyby Elinor Carlislová, Roderick Welman, sestra O'Brienová nebo dokonce kdokoli ze služebnictva tu brašnu otevřel a vytáhl z ní skleněnou tubičku, co byste si myslel? Jednoduše to, že danou osobu sestra pro něco poslala. Mary Gerrardová by tuto záležitost okamžitě vypustila z hlavy, ale je možné, že si na to mohla vzpomenout a mohla se o tom před onou osobou jen tak mimochodem zmínit, aniž by měla sebemenší podezření. Dokážete si ale asi představit, jak by taková poznámka zapůsobila na vraha paní Welmanové! Mary to viděla – Mary musí být za každou cenu umlčena! Mohu vás ubezpečit, milý příteli, že pro toho, kdo jednou spáchá vraždu, není nic snazšího než spáchat další!"
„Celou dobu jsem se domníval, že si to paní Welmanová vzala sama…," řekl Peter Lord zamračeně.
„Vždyť byla ochrnutá – bezmocná – právě prodělala druhou mrtvici."
„Ano, já vím. Napadlo mě, že si někdy tak či onak opatřila morfium a schovala si ho do nějaké nádoby, kterou měla při ruce."
„V takovém případě by však musela morfium získat před druhou mrtvicí a sestra ho postrádala až po ní."
„Hopkinsové sice mohlo to morfium chybět tehdy ráno, ale vzít ho někdo mohl už pár dní předtím, aniž by si toho všimla."
„Jak by ho ta stará dáma získala?"
„To nevím. Třeba podplatila služebnou. Jestli ano, ta to nikdy nepřizná."
„Podle vás by se některá ze sester nenechala podplatit?"
Lord zakroutil hlavou.
„Za nic na světě! Za prvé – obě přísně lpí na své profesionální etice, a za druhé – byly by k smrti vyděšené, kdyby měly něco takového udělat. Věděly by, jak je to pro ně nebezpečné."
„To jistě," souhlasil Poirot.
„Vypadá to tedy," dodal zadumaně, „jako bychom se zase vrátili zpět, viďte? Kdo nejpravděpodobněji mohl vzít tu tubu s morfiem? Elinor Carlislová. Dejme tomu, že si chtěla zajistit dědictví velkého bohatství. Buďme velkorysí a řekněme, že ji k tomu dohnal soucit, že morfium vzala a použila na popud často opakované prosby své tety; ale ona ho vzala – a Mary Gerrardová ji při tom viděla. A dostáváme se zpět k

sendvičům a prázdnému domu, a je tu opět Elinor Carlislová, tentokrát však s jiným motivem – zachránit si krk.“
„To je nesmysl!“ vykřikl Peter Lord. „Říkám vám, že ona není ten typ! Peníze pro ni opravdu nic neznamenají – ani pro Rodericka Welmana, to musím uznat. Oba to tvrdí.“
„Opravdu? To je velice zajímavé. Je to ten druh tvrzení, ke kterému já osobně vždy přistupuji s notnou dávkou podezíravosti.“
„Hrome, Poirote,“ řekl Peter Lord, „musíte pořád všechno zamotávat tak, že se pokaždé dostaneme zpět k tomu děvčeti?“
„To není tím, že bych všechno zamotával – zamotává se to samo. Je to jako kolo štěstí na pouti. Točí se dokola a když se zastaví, ukazuje vždy na stejné jméno – Elinor Carlislová.“
„Ne!“ zvolal Peter Lord.
Hercule Poirot potřásl smutně hlavou.
„Má Elinor Carlislová nějaké příbuzné?“ zeptal se pak. „Sestry, sestřenice, bratrance? Otce nebo matku?“
„Ne. Je sirotek – sama na tomto světě…“
„To zní tak pateticky! Jsem si jistý, že Bulmer s tím dokáže divy! Kdo tedy zdědí její peníze, až zemře?“
„Nevím. Na to jsem nepomyslel.“
„Na takové věci by měl člověk vždy myslet,“ pokáral ho Poirot. „Sepsala, kupříkladu, poslední vůli?“
Peter Lord se začervenal.
„Já – já nevím,“ odpověděl nejistě.
Hercule Poirot se zadíval do stropu a propojil konečky prstů.
„Víte,“ poznamenal, „bylo by lepší, kdybyste mi to řekl.“
„Řekl co?“
„Přesně to, co se vám honí hlavou – jakkoli by to mohlo Elinor Carlislové uškodit.“
„Jak víte –?“
„Ano, ano, vím to. Něco – nějaká příhoda vám nedá spát! Bude tak jako tak lepší, když mi to prozradíte, jinak si budu představovat, že je to něco horšího, než to ve skutečnosti je!“
„Ale opravdu o nic nejde –“
„Dobře, o nic nejde, ale stejně mi o tom povězte.“
Váhavě a neochotně ze sebe Peter Lord tu příhodu vysoukal – onu scénu, kdy Elinor nakoukla do okna domku sestry Hopkinsové a smála se.
„Takhle to řekla?“ zamyslel se Poirot. , „Tak vy sepisujete závěť, Mary? To se povedlo – to se opravdu povedlo!‘ A vám bylo jasné, co jí probíhá hlavou… Možná si říkala, že Mary Gerrardová už tu dlouho nebude…“
„Jen mě to napadlo,“ řekl Peter Lord. „Nevím.“
„Ale ne,“ namítal Poirot. „To vás jen tak nenapadlo…“

Kapitola 3
Hercule Poirot seděl v domku sestry Hopkinsové.
Přivedl ho tam doktor Lord – představil ho, a když se na něj Poirot významně podíval, opustil je, aby si mohli popovídat mezi čtyřma očima.
Nutno říci, že nejdříve si sestra Hopkinsová svého cize vyhlížejícího návštěvníka poněkud nedůvěřivě změřila, ale ted už byla naprosto uvolněná.
„Ano, je to strašné,“ spustila s jemně pochmurným požitkem. „Jedna z nejstrašnějších věcí, co jsem zažila. Mary byla jednou z nejkrásnějších dívek, jaké jste kdy viděl. Klidně by mohla jít k filmu! A taky milá a spolehlivá a ani trochu nafoukaná, i když by mohla být – s tou pozorností, jaké se jí dostávalo.“
„Máte na mysli pozornost ze strany paní Welmanové?“ vsunul Poirot pohotově otázku.
„Přesně to mám na mysli. Stará paní si ji nesmírně oblíbila – opravdu nesmírně.“
„Nebylo to překvapující?“ zamumlal Hercule Poirot.
„Jak se to vezme. Vlastně to možná bylo úplně přirozené. Chci říct…“ Sestra Hopkinsová se kousla do rtu a vypadala zmateně. „Chci říct, že Mary se velice hezky chovala – měla pěkný jemný hlas a příjemné způsoby. A podle mého názoru dělá staršímu člověku dobře, když má kolem sebe nějakou mladou tvář.“
„Předpokládám, že slečna Carlislová se čas od času přijela za svou tetou podívat?“ zjišťoval Hercule Poirot.
„Slečna Carlislová přijela, když se jí to hodilo,“ prohodila sestra Hopkinsová stroze.
„Vy zřejmě nemáte slečnu Carlislovou ráda,“ řekl Poirot tiše.
„Taky abych měla!“ vykřikla sestra Hopkinsová. „Travičku! Chladnokrevnou travičku!“

„Ach," řekl Hercule Poirot, „vidím, že vy už máte jasno."
„Jak to myslíte – mám jasno?" zeptala se podezíravě sestra Hopkinsová.
„Jste si zcela jistá, že to byla ona, kdo podal Mary Gerrardové morfium?"
„To bych ráda věděla, kdo jiný by to mohl udělat? Nechcete snad naznačit, že jsem to byla já?"
„V žádném případě. Nezapomínejte ale, že jí ještě nebyla prokázána vina."
Sestra Hopkinsová mluvila s klidnou sebejistotou.
„To se ví, že to udělala. I kdyby nic jiného, bylo jí to vidět na tváři. Celou dobu byla nějaká divná. A jak mě vzala nahoru a držela mě tam, jak dlouho to jen šlo. A když jsem se pak na ni otočila, jak jsem tam tak našla Mary, měla to ve tváři napsáno jasněji než cokoli jiného. Došlo jí, že všechno vím!"
„Jistě," řekl Hercule Poirot zamyšleně. „Je obtížné představit si, jak by to mohl udělat někdo jiný. Pokud to, ovšem, neudělala sama."
„Jak to myslíte – neudělala sama? To jako že Mary spáchala sebevraždu? Takový nesmysl jsem jaktěživ neslyšela!"
„Jeden nikdy neví," namítal Hercule Poirot. „Duše mladé dívky je velice citlivá, velice křehká." Odmlčel se. „Domnívám se, že by to bylo možné, nemyslíte? Vždyť si mohla něco hodit do čaje, aniž byste ji zpozorovaly?"
„Myslíte hodit do svého šálku?"
„Ano. Nesledovala jste ji přece celou dobu."
„Ne – nesledovala, to ne. Ano, asi by tam mohla něco vhodit… Ale to je všechno nesmysl! Proč by chtěla něco takového udělat?"
Hercule Poirot zakroutil hlavou a pokračoval tam, kde přestal:
„Duše mladé dívky… je, jak říkám, tak citlivá. Třeba nějaká nešťastná milostná aféra –"
Sestra Hopkinsová si odfrkla.
„Děvčata se nezabíjejí kvůli milostným aférám – aspoň pokud nejsou v jiném stavu, a to Mary nebyla, to vám povídám!" Svárlivě po něm loupla očima.
„A nebyla ani zamilovaná?"
„To ne – volná jako ptáček. Byla zabraná do své práce a těšila se ze života."
„Určitě ale měla nějaké ctitele, když to bylo tak přitažlivé děvče."
„Nebyla z těch děvčat," řekla sestra Hopkinsová, „co vystavují na odiv svoje vnady a myslí jenom na TO. Bylo to nenápadné děvče!"
„Ve vsi ale byli bezpochyby mladíci, kteří ji obdivovali."
„Ovšem, třeba Ted Bigland," připustila sestra Hopkinsová.
Poirot z ní vytáhl nejrůznější podrobnosti o Tedu Biglandovi.
„Lítal v tom až po uši," řekla sestra Hopkinsová. „Ale, jak jsem jí radila, bylo by jí pro něho škoda."
„Musel být rozmrzelý, když s ním nechtěla nic mít?" zajímal se Poirot.
„Zlobil se kvůli tomu, to ano," připustila sestra Hopkinsová. „Dával to za vinu i mně."
„Domníval se, že jste za to mohla vy?"
„Tvrdil to. Měla jsem plné právo té dívce poradit. Koneckonců, vím už něco o životě. Nechtěla jsem, aby se to děvče zahazovalo."
„Co vás přimělo věnovat té dívce takovou pozornost?" zeptal se Poirot opatrně.
„No, já ani nevím…" Sestra Hopkinsová zaváhala. Vypadala plaše a trochu zahanbeně. „V Mary bylo něco – no – romantického."
„V ní snad," zamumlal Poirot. „Ne však v jejích rodinných poměrech. Byla dcerou správce, je to tak?"
„Ano – ano, jistě," odpověděla sestra Hopkinsová. „Aspoň –"
Zaváhala, podívala se na Poirota, který na ni hleděl nanejvýš přívětivě.
„Ona vlastně," začala sestra Hopkinsová v záchvatu důvěrnosti, „vůbec nebyla dcerou starého Gerrarda. Řekl mi to. Jejím pravým otcem byl nějaký urozený pán."
„Chápu…," zašeptal Poirot. „A její matka?"
Sestra Hopkinsová znovu zaváhala, kousla se do rtu a pak pokračovala:
„Její matka sloužila u staré paní Welmanové. Provdala se za Gerrarda, až když už byla Mary na světě."
„Jak říkáte – úplná romance – tajemná romance."
Obličej sestry Hopkinsové se rozzářil.
„Že? Člověk si pak nemůže pomoct a zajímá se o lidi, když o nich ví něco, co neví nikdo jiný. Úplnou náhodou se mi podařilo docela dost vypátrat. Vlastně mě na stopu přivedla sestra O'Brienová, ale to sem nepatří. Přesně jak říkáte, je zajímavé poznat minulost. Skrývá se v ní lecjaké neštěstí, o kterém nemá nikdo ani potuchy. Je to smutný svět."

Poirot vzdychl a zavrtěl hlavou.
„Neměla jsem ale takhle mluvit," vyplašila se najednou sestra Hopkinsová. „Za nic na světě bych o tom nevynesla ani slovo! Stejně to s tímhle případem nemá nic společného. Pro lidi zůstane Mary Gerrardovou dcerou a nikdo nesmí ani jen naznačit něco jiného. Poškodilo by ji to v očích ostatních i po její smrti! Oženil se s její matkou a to snad stačí."
„Vy ale nejspíš víte, kdo byl její pravý otec?" řekl Poirot tiše.
„No, možná, že vím, ale možná taky ne," zdráhala se sestra Hopkinsová. „Teda – nevím nic. Mohla jsem se jen dohadovat. Jak se říká, staré hříchy vrhají dlouhé stíny. Já ale nejsem ta, co všechno poví – a už neřeknu ani ň."
Poirot taktně vycouval a zaměřil se na jiné téma.
„Je zde ještě něco – poněkud delikátní záležitost. Jsem si ale jist, že se mohu spolehnout na vaši diskrétnost."
Sestra Hopkinsová se začepýřila. Na její nepříliš vzhledné tváři se objevil široký úsměv.
„Mám na mysli Rodericka Welmana," pokračoval Poirot. „Jak jsem se doslechl – Mary Gerrardová ho přitahovala."
„Byl z ní úplně vedle!" souhlasila sestra Hopkinsová.
„Ačkoli byl v té době zasnouben se slečnou Carlislovou?"
„Když to chcete slyšet," řekla sestra Hopkinsová, „on se ke slečně Carlislové nikdy nechoval zase až tak mile. Aspoň ne tak mile, jak bych čekala."
„A Mary Gerrardová – dovolila mu doufat, že jí není lhostejný?" zeptal se Poirot s použitím zastaralého spojení.
„Chovala se jak se sluší a patří," řekla sestra Hopkinsová příkře. „Nikdo by ji nemohl nařknout, že ho v tom podporovala!"
„Byla do něj zamilovaná?" zeptal se Poirot.
„Ne, nebyla," odsekla sestra Hopkinsová.
„Měla ho ale ráda?"
„To ano, ráda ho měla docela dost."
„A předpokládám, že by z toho časem mohlo něco vzejít?"
„Snad ano," připustila sestra Hopkinsová. „Mary by se ale do ničeno jen tak nevrhla. Když tu byl, řekla mu, že by s ní neměl takhle mluvit, když je zasnouben s Elinor. A když se za ní vydal do Londýna, tak mu to zopakovala."
„Co si vy sama myslíte o Rodericku Welmanovi?" zeptal se Poirot s podmanivou přímostí.
„Je to docela sympatický mladík," odpověděla sestra Hopkinsová. „I když trochu nervní. Mám dojem, že by mohl mít později potíže se zažíváním. To se takovým nervákům stává."
„Měl svoji tetu hodně rád?"
„Myslím, že měl."
„Strávil u ní hodně času, když na tom byla tak špatně?"
„Myslíte po té druhé mrtvici? Ten večer než umřela – když přijeli? Nevěřila bych, že za ní vůbec zašel!"
„Opravdu?"
„Neposlala si pro něj," dodala rychle sestra Hopkinsová. „A my jsme samozřejmě netušili, že je konec tak blízko. Víte, spousta mužů je takových – vyhýbají se pokojům nemocných. Nic s tím nenadělají. Ale není to bezcitnost. Jen prostě nechtějí znepokojit své pocity."
Poirot chápavě přikývl.
„Jste si jistá," řekl, „že pan Welman nevstoupil do pokoje své tety, než zemřela?"
„Rozhodně ne během mé služby! Sestra O'Brienová mě vystřídala ve tři hodiny ráno a možná pro něj těsně před koncem zaskočila; jestli to tak ale bylo, pak se mi o tom nezmínila."
„Mohl do jejího pokoje přece zajít, když jste tam zrovna nebyla?" namítl Poirot.
„Já své pacienty nenechávám bez dozoru, pane Poirote," osopila se na něj sestra Hopkinsová.
„Mnohokrát se omlouvám. Tak jsem to nemyslel. Napadlo mě, že jste snad musela jít uvařit vodu nebo dojít dolů pro nějaké nezbytné povzbuzující prostředky."
Sestra Hopkinsová se nechala obměkčit.
„Opravdu jsem šla dolů vyměnit vodu v lahvích. Věděla jsem, že dole v kuchyni bude konev s vařící vodou."
„Byla jste pryč dlouho?"
„Asi tak pět minut."
„Ach ano, takže pan Welman přece jen mohl do pokoje své tety alespoň nahlédnout?"

„Musel by to udělat hodně rychle.“
Poirot vzdychl.
„Jak jste říkala, muži se vyhýbají kontaktu s nemocemi. To ženy jsou ti andělé strážní. Co bychom si bez nich počali? Obzvláště bez žen vaší profese – vskutku ušlechtilé povolání.“
„Je od vás velice hezké, že to říkáte,“ zarděla se nepatrně sestra Hopkinsová. „Já osobně jsem o tom nikdy takhle nepřemýšlela. Ošetřování je příliš namáhavá práce, než abychom na ni stačily pohlížet jako na šlechetnost.“
„A není ještě něco,“ řekl Poirot, „co byste mi chtěla říci o Mary Gerrardové?“
Než sestra Hopkinsová odpověděla, nastala znatelná odmlka.
„Už o ničem nevím.“
„Jste si zcela jistá?“
„Vy to nechápete. Já měla Mary ráda,“ řekla sestra Hopkinsová poněkud nesouvisle.
„A nic víc už mi říci nemůžete?“
„To teda nemůžu! A basta.“

Kapitola 4
V přítomnosti velkolepého majestátu černě oděné paní Bishopové seděl Hercule Poirot jako pokorný bezvýznamný človíček.
Obměkčit paní Bishopovou, to nebylo nic jednoduchého. Paní Bishopová totiž, jako dáma s konzervativními názory a zvyky, neměla cizince vůbec v lásce. A Hercule Poirot byl cizinec jako vystřižený. Vrhala na něj nedůvěřivé a nelibé pohledy a chladné odpovědi.
To, že ho uvedl doktor Lord, změnilo situaci jen nepatrně.
„Doktor Lord,“ řekla paní Bishopová, když doktor odešel, „je určitě velice chytrý lékař a myslí to dobře. Doktor Ransome, jeho předchůdce, tady sloužil mnoho let!“
Jinak řečeno – doktor Ransome si získal důvěru svým chováním, které plně vyhovovalo místním podmínkám. Doktor Lord, nic než nezodpovědný mladík a kariérista, který nastoupil po doktoru Ransomovi, měl pro svou profesi jedinou přednost: chytrost.
Inteligence, jako by říkalo chování paní Bishopové, nestačí!
Hercule Poirot byl přesvědčivý. Byl pohotový. Ale ač se snažil využít veškerého svého šarmu, paní Bishopová zůstávala odměřená a nesmiřitelná.
Smrt paní Welmanové byla velice smutná věc.
V okolí si staré paní velice vážili. Zatčení slečny Carlislové bylo ‚Nechutné!‘ a určitě bylo výsledkem ‚těch supermoderních policejních metod‘. Názory paní Bishopové ohledně smrti Mary Gerrardové byly krajně neurčité. „To opravdu nevím, opravdu ne,“ bylo to jediné, co se z ní dalo dostat.
Hercule Poirot vsadil na poslední kartu. S naivní hrdostí líčil svou nedávnou návštěvu v Sandringhamu. Hovořil obdivně o vlídnosti a úžasné obyčejnosti a laskavosti královské rodiny.
Paní Bishopová, která denně sledovala každičký pohyb královské rodiny, byla unesena. Nakonec, když si Oni poslali pro pana Poirota… Tedy, to je pak přirozeně něco Úplně Jiného. Cizinec necizinec, přece se nebude ona – Emma Bishopová – držet zpátky tam, kde královská rodina razí cestu?
Nyní už byla s panem Poirotem zabrána do příjemného hovoru na vskutku zajímavé téma – nic menšího než výběr vhodného budoucího manžela pro princeznu Alžbětu.
Poté, co konečně vyloučili všechny případné kandidáty jako Ne Dost Dobré, vrátil se opět hovor od těch nejvyšších kruhů zpět.
„Manželství bývají, bohužel, plná nebezpečí a nástrah!“ prohlásil Poirot pateticky.
„Ano, skutečně – a pak ty nechutné rozvody,“ přitakala paní Bishopová, jako by mluvila spíše o nějaké nakažlivé nemoci, třeba o planých neštovicích.
„Předpokládám,“ řekl Poirot, „že paní Welmanová, než zemřela, stála velmi o to, aby viděla svou neteř uspokojivě zajištěnou a usazenou?“
Paní Bishopová pokývla hlavou.
„Ano, to určitě. Zasnoubení slečny Elinor a pana Rodericka pro ni bylo velikou úlevou. Bylo to něco, v co vždy doufala.“
„To zasnoubení možná uzavřeli částečně proto, aby jí udělali radost?“ troufl si Poirot.
„Ale ne. To bych neřekla, pane Poirote. Slečna Elinor byla vždy panu Roddymu oddána – to tedy byla, už jako malé děcko – radost pohledět. Slečna Elinor má velice loajální a oddanou povahu!“
„A on?“ zeptal se Poirot tiše.
„Pan Roderick byl slečně Elinor také oddán,“ odpověděla paní Bishopová stroze.

„I přesto však bylo, tuším, jejich zasnoubení zrušeno?“ poznamenal Poirot.
Paní Bishopové se do tváře nahnala barva.
„To, pane Poirote,“ řekla, „v důsledku pletich jistého falešného hada.“
Poirot dal přiměřeně najevo, že to na něj udělalo dojem.
„Skutečně?“
„V této zemi, pane Poirote,“ vysvětlovala s ještě brunátnějším obličejem paní Bishopová, „existuje jisté pravidlo Slušnosti, když se mluví o Mrtvých. Ale ta mladá žena, pane Poirote, si počínala Zákeřně.“
Poirot se na ni chvíli zamyšleně zadíval.
„Překvapujete mě,“ řekl pak bez sebemenší známky záludnosti. „Z toho, co jsem slyšel, jsem získal dojem, že to bylo velice prosté a skromné děvče.“
Brada paní Bishopové se trochu zachvěla.
„Byla Mazaná, pane Poirote. Lidé jí na to Naletěli. Třeba ta sestra Hopkinsová! Ano, a také moje milá ubohá paní!“
„Ts, ts, ts,“ ozval se Poirot a chápavě pokýval hlavou.
„Ano, je to tak,“ řekla paní Bishopová, povzbuzena těmito zvuky. „Už slábla, chudák drahoušek, a ta mladá žena se jí Vetřela do Přízně. Ona se vyznala v tlačenici. Pořád kolem ní poletovala, četla jí, nosila ty svoje kytičky. To bylo Mary sem a Mary tam a ‚Kde je Mary?‘ stále dokola! A co za to děvče utratila peněz! Drahé školy a penzionáty v zahraničí – a přitom to byla jen dcera starého Gerrarda! Jemu se to nelíbilo, to vás můžu ujistit! Stěžoval si na její fajnové manýry. Moc si o sobě myslela, taková byla.“
Tentokrát Poirot zavrtěl hlavou a pronesl soucitně: „Panečku.“
„A jak pak Nadbíhala panu Roddymu! Nebyl dost chytrý, aby Ji prokoukl. A slečna Elinor, jelikož je to milá mladá dáma, si samozřejmě neuvědomila, co se Děje. Jenomže Muži jsou všichni stejní – snadno se nachytají na lichotky a pěknou tvářičku!“
Poirot vzdychl.
„Měla zřejmě ctitele ze své společenské vrstvy?“ zeptal se.
„Samozřejmě, že měla. Byl tu syn Rufuse Biglanda – Ted – hodný chlapec k pohledání. Ale kdepak, pro naši slečinku nebyl dost dobrý! Takové jednání bych tedy nesnesla!“
„A jeho nerozčilovalo, jak se k němu chovala?“ zeptal se Poirot.
„Ale ano. Obviňoval ji, že flirtuje s panem Roddym. To vím jistě. Nevyčítala bych tomu chlapci, že se kvůli tomu hněval!“
„Já také ne,“ řekl Poirot. „Nesmírně mě zajímáte, paní Bishopová. Někteří lidé ovládají umění popsat charakter jasně a výstižně v několika slovech. To je velký dar. Konečně si mohu udělat jasný obrázek o Mary Gerrardové.“
„Abyste rozuměl,“ řekla paní Bishopová, „neříkám ani slovo proti té dívce! Něco takového bych neudělala – když teď odpočívá na věčnosti. Není ale pochyb, že způsobila spoustu potíží!“
„Jakpak by to asi skončilo?“ zamumlal Poirot.
„To by mě také zajímalo!“ řekla paní Bishopová. „To vám garantuji, pane Poirote, že kdyby moje paní nezemřela, kdy zemřela – byla to tehdy strašná rána, teď je mi jasné, že to bylo skryté Smilování – bůhví, kam by to nakonec mohlo dospět!“
„A to?“ pobídl ji Poirot.
„Setkávám se s tím znovu a znovu,“ řekla paní Bishopová okázale. „Má vlastní sestra byla ve službě, kde se to stalo. Jednou, když zemřel starý plukovník Randolph, neodkázal všechno do poslední pence své ubohé ženě, ale nějaké husičce, co žila v Eastbournu – a tuhle zase stará paní Dacresová odkázala všechno varhaníkovi z kostela – jednomu z těch dlouhovlasých mladíků, přitom měla ženaté syny a vdané dcery.“
„Chcete naznačit, jestli tomu dobře rozumím,“ řekl Poirot, „že by paní Welmanová možná bývala odkázala všechny své peníze Mary Gerrardové?“
„Vůbec by mě to nepřekvapilo!“ potvrdila paní Bishopová. „O to té mladé ženě šlo, o tom nepochybuji. A když jsem se jen odvážila něco namítnout, paní Welmanová se na mě zhurta obořila, ačkoli jsem u ní pracovala skoro dvacet let. Svět je nevděčný, pane Poirote. Snažíte se plnit svoje povinnosti a nikdo to neocení.“
„Bohužel,“ vzdychl Poirot, „máte naprostou pravdu!“
„Podlosti se ale pokaždé nedaří,“ řekla paní Bishopová.
„Pravda,“ přisvědčil Poirot. „Mary Gerrardová je mrtvá…“
„Nadešel pro ni den zúčtování a není na nás, abychom ji soudili,“ pronesla paní Bishopová pohodlně.
„Okolnosti její smrti se zdají být zcela nevysvětlitelné,“ přemítal Poirot.

„Tahle policie a ty její moderní nápady," postěžovala si paní Bishopová. „Je pravděpodobné, že by slušně vychovaná mladá dáma z dobré rodiny, jako je slečna Elinor, chtěla někoho otrávit? Mě do toho také chtěli namočit, že prý jsem já tvrdila, že se chovala divně!"
„A nechovala se tak?"
„A proč by také ne?" Mohutné poprsí paní Bishopové se znenadání nadzvedlo. „Slečna Elinor je citlivá mladá dáma. Chystala se probírat věcmi své tety – a to je vždy bolestivá záležitost."
Poirot chápavě přikývl.
„Bývalo by pro ni mnohem snazší," řekl, „kdybyste se k ní připojila."
„Chtěla jsem, pane Poirote, ale docela zostra mě odmítla. Inu, slečna Elinor byla vždy velice hrdá a uzavřená mladá dáma. Ale teď lituji, že jsem s ní nakonec přece jen nešla."
„Nenapadlo vás vypravit se za ní do domu?" zeptal se potichu Poirot.
Paní Bishopová vztyčila majestátně hlavu.
„Nechodím tam, kde nejsem vítána, pane Poirote."
Poirot byl v rozpacích.
„Kromě toho," zamumlal, „jste nepochybně toho rána měla na práci důležité věci?"
„Vzpomínám si, že bylo velice teplo. Velmi dusno." Vzdychla. „Šla jsem na hřbitov položit pár květin na hrob paní Welmanové – na známku úcty, musela jsem tam dost dlouho odpočívat. Byla jsem celá znavená tím horkem. Přišla jsem domů pozdě k obědu a má sestra se zhrozila, když viděla, v jakém Stavu jsem byla! Říkala, že jsem se tam neměla vypravit zrovna v takový den."
Poirot na ni obdivně pohlédl.
„Závidím vám, paní Bishopová," řekl. „Je vskutku příjemné, když není nic, co by si mohl po něčí smrti člověk vyčítat. Pan Roderick Welman, řekl bych, má jistě špatné svědomí z toho, že se té noci nešel na svou tetu podívat, ačkoli samozřejmě nemohl tušit, že skon nastane tak brzy."
„To jste ale na omylu, pane Poirote. To vím naprosto jistě. Pan Roddy vešel do pokoje své tety. Já jsem zrovna byla na odpočívadle na schodišti. Slyšela jsem, jak vyšla sestra a scházela po schodech a řekla jsem si, že bych se možná měla ujistit, že paní nic nepotřebuje, vždyť víte, jaké ošetřovatelky bývají – neustále jsou někde mimo a klábosí se služebnými nebo je k smrtí obtěžují, že něco chtějí. Ne že by sestra Hopkinsová byla tak špatná jako ta zrzavá Irka. Ta pořád jen tlachá a dělá potíže! Ale, jak povídám, myslela jsem, že se jen podívám, jestli je všechno v pořádku, no a pak jsem zahlédla pana Roddyho, jak vklouzl do pokoje své tety. Nevím, jestli o něm věděla nebo ne, ale buď jak buď – on si nemá co vyčítat!"
„To jsem rád," řekl Poirot. „Má poněkud nervózní povahu."
„Je jenom kapánek potrhlý. Takový byl vždycky."
„Paní Bishopová," řekl Poirot, „vy jste evidentně nesmírně vnímavá žena. Utvořil jsem si vysoké mínění o vašem úsudku. Jaká je podle vás pravda o smrti Mary Gerrardové?"
Paní Bishopová si odfrkla.
„To je přece nad slunce jasné! Může za to jedna z těch odporných pomazánek od Abbotta. Nechají je tam na regálu ležet celé měsíce! Můj bratranec jednou onemocněl a málem zemřel po krabu z plechovky!"
„Ale co potom to morfium, které našli v těle?" namítal Poirot.
„Já o žádném morfiu nic nevím!" odpověděla paní Bishopová impozantně. „Zato vím, co jsou doktoři zač: Řeknete jim, ať něco hledají, a oni to najdou! Zkažená rybí pomazánka pro ně není dost dobrá!"
„Vy si tedy nemyslíte, že mohla spáchat sebevraždu?" zajímal se Poirot.
„Ta?" paní Bishopová si odfrkla. „To tedy opravdu ne. Copak se nerozhodla vdát se za pana Roddyho? Ta a sebevraždu!"

Kapitola 5

Jelikož byla neděle, zastihl Hercule Poirot Teda Biglanda na farmě jeho otce.
Nebylo nijak složité přimět Teda Biglanda k hovoru. Zdálo se, že dokonce vítá takovou příležitost, jako by mu to přinášelo úlevu.
„Tak vy chcete zjistit, kdo zabil Mary?" řekl zadumaně. „Je to záhada jako hrom."
„Vy si tedy nemyslíte, že ji zabila slečna Carlislová?" zeptal se Poirot.
Ted Bigland se zamračil – bylo to zmatené, téměř dětsky nevinné zakabonění.
„Slečna Elinor je dáma," řekl váhavě. „Je ten typ, co – no, co si člověk prostě nedokáže představit, že by udělala něco – něco násilného, jestli mi rozumíte. A koneckonců, moc se mi nezdá, že by se taková milá mladá dáma prostě rozhodla a spáchala něco takovýho, nemyslíte?"
Hercule Poirot zahloubán přikývl.
„Ne, není to pravděpodobné…," řekl. „Ale když jde o žárlivost –"

Zarazil se a pozoroval toho pohledného plavovlasého mladíka mohutné postavy, který před ním stál.
„Žárlivost?“ řekl Ted Bigland. „Já vím, že se takové věci stávají; ale většinou je to tak, že se člověk napije a naštve a pak zuří a popadne ho amok. Slečna Elinor – taková milá a klidná mladá dáma –“
„Jenomže Mary Gerrardová zemřela…“ přerušil ho Poirot. „A nezemřela přirozenou smrtí. Nenapadá vás něco, co byste mi mohl říci a co by mi pomohlo vypátrat, kdo Mary Gerrardovou zabil?“
Mladík pomalu zavrtěl hlavou.
„Neumím si to vysvětlit. Připadá mi to neuvěřitelný, jestli chápete, co chci říct, že někdo mohl Mary zabít. Byla – byla jako květina.“
A najednou získal Hercule Poirot na malou chvíli novou představu o té mrtvé dívce… V tom zajíkavém neotesaném hlase Mary znovu ožila a rozkvetla. ‚Byla jako květina…‘
Náhle se vynořil pocit trýznivé ztráty, zničení něčeho jedinečného…
V mysli se mu vybavovala větička za větičkou. Peter Lord tvrdící ‚Bylo to milé děvče.‘ Názor sestry Hopkinsové ‚Mohla by jít klidně k filmu‘. Jedovatá paní Bishopová říkoucí ‚Takové jednání bych tedy nesnesla‘. A nyní věta poslední, která se vymyká a zahanbuje všechny ostatní pohledy, zcela udivující: ‚Byla jako květina.‘
„Takže?“ vybízel Hercule Poirot.
Rozhodil rukama širokým, vyzývajícím gestem cizince.
Ted Bigland přikývl. V jeho očích byl stále ten nechápavý pohaslý pohled zvířete svíjejícího se v bolesti.
„Já vím, pane,“ řekl. „Vím, že to, co říkáte, je pravda. Nezemřela přirozeně. Ale napadlo mě…“
Zarazil se.
„Ano?“ povzbudil ho Poirot.
„Napadlo mě,“ začal Ted Bigland nejistě, „jestli to třeba nemohla být nehoda.“
„Nehoda? Jaká nehoda by to mohla být?“
„Já vím, pane, já vím. Nedává to smysl. Jenže když o tom tak pořád dokola přemýšlím, připadá mi, že se to tak prostě muselo přihodit. Něco, co tak nikdo nezamýšlel, nebo co se prostě nemělo vůbec stát. Zkrátka – no prostě nehoda!“
Úpěnlivě se podíval na Poirota, rozpačitý ze svého nedostatku výřečnosti.
Poirot byl na okamžik zticha. Zdálo se, že uvažuje.
„Je zajímavé, že to tak vidíte,“ řekl nakonec.
„Nejspíš vám to, pane, připadá hloupý,“ odvětil Ted Bigland sklesle. „Nedokážu přijít na to, jak se to stalo a kdo to zavinil. Mám prostě jen takový pocit.“
„Pocit bývá někdy důležitým vodítkem…,“ pronesl Hercule Poirot. „Doufám, že mi prominete, když se zřejmě dotknu bolestivého místa, ale vy jste měl Mary Gerrardovou velice rád, viďte?“
Po opálené tváři se rozlil ještě o něco tmavší odstín.
„Počítám, že to tady v okolí všichni věděli,“ odpověděl Ted ledabyle.
„Chtěl jste se s ní oženit?“
„Chtěl.“
„Ale ona – nechtěla?“
Tedova tvář trochu ztmavla. Odpověděl s náznakem potlačovaného hněvu.
„Lidi to myslí dobře, to jo, ale neměli by ostatním zbabrat jejich život tím, že se do něho pletou. Všechny ty školy a cesty do ciziny! Mary to změnilo. Neříkám, že ji to zkazilo nebo že byla nafoukaná – to nebyla. Jenže jí to – popletlo hlavu! Už nevěděla, kam vlastně patří. Byla pro mě – když to řeknu neomaleně – byla pro mě příliš dobrá; ale zase nebyla dost dobrá pro opravdovýho džentlmena, jako je pan Welman.“
Hercule Poirot si ho pozorně prohlížel a pak se zeptal:
„Vy nemáte pana Welmana rád?“
„A proč bych taky, kčertu, měl?“ odpověděl Ted Bigland s neskrývanou zlobou. „Pan Welman je fajn. Nic proti němu nemám. Není to mužský, jak já si představuju! Mohl bych ho popadnout a nadělat z něj dva. Asi je chytrej… Jenže to vám moc nepomůže, když se vám třeba rozsype auto. Sice můžete vědět, jak to auto vlastně funguje; ale nic to nezmění na tom, že budete bezmocný jako malé děcko, když je potřeba vyndat karburátor a vyčistit ho.“
„Ovšem, vy pracujete v garáži?“ ujišťoval se Poirot.
Ted Bigland přikývl.
„U Hendersona, dole u silnice.“
„Byl jste tam toho rána, co – co se to stalo?“
„Byl,“ odpověděl Ted Bigland. „Prohlížel jsem auto jednoho džentlmena. Někde se to zaneslo a já nemohl přijít na to, kde. Trochu jsem se s ním projel. Připadá mi to zvláštní, když si na to teď vzpomenu. Byl to

nádherný den, v živých plotech ještě tu a tam prokukoval zimolez… Mary mívala zimolez ráda. Chodili jsme ho trhat, než odjela do ciziny…“
V jeho tváři se znovu objevil ten dětinsky udivený pohled.
Hercule Poirot mlčel.
S trhnutím se Ted Bigland probudil z transu.
„Promiňte, pane,“ řekl, „zapomeňte na to, co jsem říkal o panu Welmanovi. Byl jsem naštvanej, protože se motal kolem Mary. Měl ji nechat na pokoji. Nebyla pro něj – vážně ne.“
„Máte pocit, že ho měla ráda?“ zajímal se Poirot.
Ted Bigland se znovu zakabonil.
„To ne – to snad ne. Ale možná měla. To vám nepovím.“
„Byl v Maryině životě nějaký jiný muž?“ zeptal se Poirot. „Například někdo, koho poznala v zahraničí?“ ¦:
„To nemůžu sloužit, pane. O nikom se nikdy nezmínila.“
„Měla nějaké nepřátele – tady v Maidensfordu?“
„Myslíte někoho, kdo na ni měl spadeno?“ Zavrtěl hlavou. „Nikdo se s ní moc dobře neznal, ale všichni ji měli rádi.“
„A paní Bishopová,“ pokračoval Poirot, „hospodyně z Hunterbury, ji také měla ráda?“
Ted se okamžitě ušklíbl.
„Ale,“ prohodil, „v tom byla jenom zášť! Té staré dámě nebylo po chuti, že si paní Welmanová Mary tak oblíbila.“
„Byla tam Mary šťastná? Měla starou paní Welmanovou ráda?“ zeptal se Poirot.
„Řekl bych,“ odpovídal Ted Bigland, „že by tam byla dost šťastná, kdyby ji ta sestra nechala na pokoji. Myslím sestru Hopkinsovou. Cpala jí do hlavy hlouposti, jako že by si měla začít vydělávat na živobytí a jít se vyučit masérkou.“
„Ale jinak měla Mary ráda?“
„Ale to jo, ráda ji měla dost, jenže ona je ten typ, co vždycky nejlíp ví, co je pro toho druhého nejlepší!“
„Dejme tomu,“ zamyslel se Poirot, „že sestra Hopkinsová něco ví – něco, řekněme, co by vrhlo na Mary hanebné světlo. Myslíte, že by si to nechala pro sebe?“
Ted Bigland se na něj udiveně zahleděl.
„Asi vám úplně nerozumím, pane.“
„Domníváte se, že kdyby sestra Hopkinsová věděla něco, co by Mary pošpinilo, že by držela jazyk za zuby?“
„Pochybuju, že by si tahle ženská vůbec něco nechala jenom pro sebe!“ odvětil Ted Bigland. „Je to největší drbna ve vesnici. Ale kdyby kvůli někomu měla držet jazyk za zuby, tak by to asi byla Mary.“ Jeho zvědavost ho přiměla dodat: „To bych rád věděl, proč se na to ptáte.“
„Když se člověk baví s lidmi, získá určitý dojem,“ řekl Poirot. „Sestra Hopkinsová, alespoň tomu vše nasvědčovalo, ke mně byla naprosto upřímná a otevřená. Já jsem ale přesto nabyl dojmu – velice silného dojmu, že něco tajila. Nemusí to být nezbytně něco důležitého. Třeba to nemá nic do činění s tím zločinem. Je zde ale něco, co ví a co mi zatajila. Rovněž jsem získal dojem, že to něco – ať je to cokoli – by rozhodně zkompromitovalo nebo poškodilo pověst Mary Gerrardové…“
Ted bezmocně zavrtěl hlavou.
„Nevadí,“ povzdychl si Hercule Poirot. „Já se včas dozvím, oč jde.“

Kapitola 6
Poirot hleděl se zájmem na protáhlou citlivou tvář Rodericka Welmana.
Roddyho nervy byly v žalostném stavu. Třásly se mu ruce, měl podlité oči a jeho hlas zněl zastřeně a podrážděně.
Podíval se na vizitku.
„Samozřejmě, že vaše jméno znám, pane Poirote. Nechápu ale, proč si doktor Lord myslí, že v téhle věci můžete něco udělat! A vůbec – co je jemu do toho? Pečoval o mou tetu, ale jinak je to úplně cizí člověk. S Elinor jsme se s ním dokonce poprvé setkali, až když jsme tam byli tehdy v červenci. Všechny podobné záležitosti má přece na starosti Seddon?“
„Teoreticky vzato máte pravdu,“ řekl Hercule Poirot.
„Ne že by ve mě Seddon vzbuzoval zrovna důvěru,“ pokračoval sklíčeně Roddy. „Je tak zatraceně deprimující.“
„Právníci už takoví bývají.“
„Stejně,“ řekl Roddy trochu veseleji, „jsme svěřili případ Bulmerovi. Říkají o něm, že to ve svojí profesi

dotáhne pěkně daleko, nemyslíte?“
„Je pověstný tím, že se ujímá beznadějných případů,“ poznamenal Hercule Poirot.
Roddy se znatelně otřásl.
„Doufám, že ve vás nevzbuzuje nelibost představa, že bych se měl vynasnažit být nápomocen slečně Elinor Carlislové?“ zeptal se Poirot.
„Ne, ne – ovšem že ne. Jenže –“
„Jenže co já zmohu? To je to, na co se chcete zeptat?“
Po Roddyho ustarané tváři přeběhl letmý úsměv – úsměv tak nečekaně roztomilý, že Hercule Poirot rázem pochopil, v čem tkví nenápadná přitažlivost tohoto muže.
„To zní trochu neomaleně, když to podáte takhle,“ řekl omluvně Roddy. „Ale vlastně máte, samozřejmě, pravdu. To je to. Nebudu chodit kolem horké kaše. Co vy zmůžete, pane Poirote?“
„Mohu se pídit po pravdě,“ odvětil Poirot.
„To můžete,“ připustil Roddy poněkud pochybovačně.
„Mohl bych přijít na skutečnosti, které by byly pro obviněnou užitečnými,“ vysvětloval dále Poirot.
„Kéž byste mohl!“ vzdychl si Roddy.
„Je mou opravdovou touhou být nápomocným,“ pokračoval Hercule Poirot. „Pomůžete mi vy tím, že mi řeknete, co si vlastně myslíte o celé záležitosti?“
Roddy vstal a nepokojně chodil sem a tam.
„Co bych vám měl říct? Celá ta věc je tak absurdní – tak neskutečná! Už jenom pouhá představa Elinor – Elinor, kterou znám už od dětství – jak provádí něco tak melodramatického jako je otrávení člověka. To je samozřejmě naprosto směšné! Jenže jak to proboha vysvětlit porotě?“
„Vy tedy považujete za naprosto vyloučené,“ prohodil Poirot netečně, „že by slečna Carlislová něco takového spáchala?“
„Ale jistě! O tom nemůže být ani řeč! Elinor je skvělé stvoření – nádherně sebejisté a vyrovnané – není v ní kouska násilnické povahy. Ona je inteligentní, citlivá a prostá jakéhokoli zvířecího chtíče. Jenomže nažeňte na lavici porotců dvanáct vypasených oslů a bůhví čemu všemu jsou schopni uvěřit! Ale buďme při zemi – nejsou tam od toho, aby posuzovali charakter; jsou tam na to, aby prozkoumali důkazy. Fakta – fakta – fakta. A ta fakta jsou nemilosrdná!“
Hercule Poirot zamyšleně přikývl.
„Pane Welmane,“ řekl, „vy jste velice vnímavý a inteligentní člověk. Fakta svědčí proti slečně Carlislové. To, jak ji znáte, ji osvobozuje. Co se tedy ve skutečnosti stalo? Co se mohlo stát?“
Roddy podrážděně rozhodil rukama.
„V tom je ten zakopaný pes! Ta sestra to zřejmě nemohla udělat?“
„Ani na chvíli se nepřiblížila k sendvičům – ach, zevrubně jsem se informoval – a nemohla by otrávit čaj, aniž by neotrávila i sama sebe. O tom jsem byl zcela ujištěn. Navíc, proč by si přála zabít Mary Gerrardovou?“
„Proč by si kdokoli přál zabít Mary Gerrardovou?“ vykřikl Roddy.
„To,“ řekl Poirot, „se zdá být nezodpověditelnou otázkou tohoto případu. Nikdo neměl zájem zabít Mary Gerrardovou.“ (Kromě Elinor Carlislové, dodal sám pro sebe.) „Proto by se zdálo, že z toho jako další krok logicky vyplývá: Mary Gerrardová nebyla zabita! Ale bohužel, tak to není. Ona zabita byla!“
Dodal trochu melodramaticky:

„Teď však v hrobě spočívá, jak mnoho vše to mění!“

„Promiňte?“ zarazil se Roddy.
„Wordsworth,“ vysvětloval Hercule Poirot. „Četl jsem toho od něj mnoho. Tyto verše snad vyjadřují vaše pocity?“
„Moje?“
Roddy se na něj podíval strnule a upjatě.
„Omlouvám se – hluboce se omlouvám!“ řekl Poirot. „Je tak těžké být detektiv a zároveň pukka sahib. Jak se výstižně říká ve vašem jazyce, jsou věci, o kterých se nemluví. Bohužel je však detektiv nucen takové věci říkat! Musí klást otázky – týkající se osobních záležitostí lidí, jejich pocitů!“
„Je tohle všechno opravdu nezbytné?“ namítal Roddy.
Poirot odpověděl pohotově a pokorně.
„K tomu, abych jen zjistil, jaká je situace? Pak tedy přejdeme toto nepříjemné téma a nebudeme se k němu vracet. Je všeobecně známo, pane Welmane, že jste – se obdivoval Mary Gerrardové. Je to tak,

nebo snad ne?“
Roddy vstal a postavil se k oknu. Pohrával si se střapcem od rolety.
„Ano,“ řekl.
„Zamiloval jste se do ní?“
„Myslím, že ano.“
„Ach, a nyní jste hluboce zarmoucen její smrtí –“
„Já – já myslím – víte – tedy, pane Poirote –“
Otočil se – působil jako nervózní, podrážděný, nedůtklivý tvor přitlačený ke zdi.
Hercule Poirot ho uklidňoval.
„Stačí, když mi jen povíte – jasně naznačíte – a pak s tím můžeme skončit.“
Roddy Welman se posadil na židli. Na svého společníka se nedíval.
„Těžko se to vysvětluje,“ vysoukal ze sebe. „Musíme se v tom šťourat?“
„Člověk se nemůže v životě stále odvracet od nepříjemností a vyhýbat se jim, pane Welmane! Tvrdíte, že jste se asi zamiloval do té dívky. Takže si tím nejste jistý?“
„Já nevím…,“ řekl Roddy. „Byla tak nádherná. Jako sen… Tak mi to teď připadá. Sen! Žádná skutečnost! Všechno – jak jsem ji poprvé spatřil, jak – no dobře – jsem se do ní zbláznil! Bylo to něco jako šílenství! A teď všechno skončilo – je to pryč… jako by – jako by se to nikdy nestalo.“
Poirot pokývl hlavou…
„Ano, chápu…,“ řekl a dodal: „Vy sám jste nebyl v Anglii v době její smrti?“
„Ne, 9. července jsem odjel do zahraničí a vrátil jsem se 1. srpna. Telegram od Elinor za mnou putoval z místa na místo. Hned jak jsem se tu zprávu dozvěděl, přispěchal jsem domů.“
„Musel to pro vás být hrozný šok,“ řekl Poirot. „Měl jste tu dívku velice rád.“
„Proč by se měly takovéhle věci člověku stávat?“ řekl Roddy hlasem plným hořkosti a zoufalství. „Vždyť si nikdo nepřeje, aby k nim došlo. Je to pravý opak všech – všech uspořádaných očekávání, která člověk od života má!“
„Ach, ale život je už takový!“ prohlásil Hercule Poirot. „Nedovolí vám uspořádat všechno tak, jak vy si představujete. Nedovolí vám uniknout před emocemi, řídit se v životě jen intelektem a rozumem! Nemůžete si říci: ‚Budu cítit to a to a nic víc‘ Život, pane Welmane, ať je jakýkoli, rozhodně není rozumný!“
„Vypadá to tak…,“ zamumlal Roderick Welman.
„Jedno jarní ráno, dívčí tvář – a ten uspořádaný sled bytí je tentam,“ řekl Poirot.
Roddy sebou škubl.
„Někdy je v tom více než – tvář,“ pokračoval Poirot. „Co jste vlastně o Mary Gerrardové věděl, pane Welmane?“
„Co jsem o ní věděl?“ opakoval Roddy s povzdechem otázku. „Tak málo; teď je mi to jasné. Byla, myslím, rozkošná a něžná; ale ve skutečnosti o ní nic nevím – zhola nic… A proto mi nejspíš neschází…“
Jeho nevraživost a zatrpklost byla rázem pryč. Mluvil přirozeně a prostě. Hercule Poirot, který už v tom měl zkušenost, prolomil obranu toho druhého. Zdálo se, že Roddy cítí jistou úlevu poté, co se svěřil.
„Rozkošná – něžná – ne moc chytrá,“ pokračoval Roddy. „Asi citlivá a laskavá. Měla v sobě vytříbenost, kterou byste u dívky z jejích vrstev nečekal.“
„Byla tím typem dívky, který si nevědomky vytváří nepřátele?“
Roddy kategoricky zavrtěl hlavou.
„Ne, ne – nedokážu si představit, že by ji někdo neměl rád – myslím opravdu neměl rád. Zášť je něco jiného.“
„Zášť?“ reagoval hbitě Poirot. „Takže v tom podle vás byla zášť?“
„Určitě,“ řekl Roddy nepřítomně. „Už podle toho dopisu.“
„Jakého dopisu?“ zeptal se rázně Poirot.
Roddy zrudl a vypadal rozmrzele.
„Ale,“ řekl, „to nebylo nic důležitého.“
„Jakého dopisu?“ zopakoval Poirot.
„Anonymního.“
Zdráhal se.
„Kdy přišel? Komu byl adresován?“
Dost neochotně mu Roddy vše odvyprávěl.
„To je ale zajímavé,“ zamumlal Hercule Poirot. „Mohu ten dopis vidět?“
„Bohužel ne. Já jsem ho totiž spálil.“
„To mi povězte, pane Welmane, proč jste to udělal?“

„V tu chvíli se mi to zdálo jako naprosto přirozené," odpověděl Roddy poněkud chladně.
„A na základě toho dopisu jste se se slečnou Elinor kvapem vypravili na Hunterbury?"
„Jeli jsme tam, to ano. Ale netvrdil bych, že kvapem."
„Ale trochu vás to znepokojilo, viďte? Snad dokonce vystrašilo?"
„To nepřipouštím," odsekl Roddy ještě chladněji.
„Vždyť by to ale bylo úplně přirozené!" vykřikl Hercule Poirot. „Vaše dědictví – které vám bylo přislíbeno – bylo ohroženo! Je pochopitelné, že vás to muselo zneklidnit! Peníze – ty jsou velice důležité!"
„Ne až tak důležité, jak je děláte vy."
„Taková bezelstnost je vskutku pozoruhodná!" poznamenal Poirot.
Roddy se začervenal.
„Ale jistě, že nám na penězích záleželo," přiznal Roddy. „Nebyly nám úplně lhostejné. Jenže naším hlavním záměrem bylo – vidět tetu a ujistit se, že je v pořádku."
„Jel jste tam se slečnou Carlislovou," pokračoval Poirot. „V té době neměla vaše teta sepsanou poslední vůli. Krátce nato ji znovu schvátila její choroba. Tehdy si přála závěť sepsat, ale, snad naštěstí pro slečnu Carlislovou, umřela noc před tím, než tak mohla učinit."
„Poslyšte, kam tím míříte?"
Roddyho obličej byl naplněný hněvem.
Poirot mu bleskově odpověděl.
„Vy jste mi řekl, pane Welmane, že pokud jde o smrt Mary Gerrardové, motiv, který je připisován Elinor Carlíslové, je absurdní – že rozhodně nebyla ten typ. Je tu ale ještě jiný možný výklad. Elinor Carlislová měla důvod obávat se, že by mohla být vyděděna ve prospěch člověka nepatřícího do rodiny. Ten dopis ji varoval – neklidné mumlání její tety jí oprávněnost této obavy potvrdilo. V hale v přízemí leží brašna s nejrůznějšími léky a zdravotnickým materiálem. Není obtížné vytáhnout tubu s morfiem. A pak, jak jsem se dozvěděl, sedí v pokoji nemocné sama se svou tetou, zatímco vy a sestry večeříte…"
„Dobrý bože, pane Poirote, co tím chcete naznačit?" křičel Roddy. „Že Elinor zabila tetu Lauru? To je ten nejsměšnější nápad, jaký jsem kdy slyšel!"
„Je vám známo," řekl Poirot, „že požádali o příkaz k exhumaci těla paní Welmanové?"
„Ano, to vím. Ale nic nenajdou!"
„A co když najdou?"
„Nenajdou!" tvrdil Roddy přesvědčeně.
Poirot zavrtěl hlavou.
„Tím si nejsem tak jistý. A jistě si uvědomujete, že byla pouze jedna osoba, která by měla v danou chvíli prospěch ze smrti paní Welmanové…"
Roddy se posadil. Byl bledý v obličeji a trochu se třásl. Upřeně se díval na Poirota.
„Myslel jsem," řekl, „že jste na její straně…"
„Ať jste na čímkoli straně, musíte čelit faktům!" opáčil Hercule Poirot. „Mám dojem, pane Welmane, že jste se ve svém životě až dosud raději vyhýbal nepříjemným skutečnostem, jak jen to bylo možné."
„Proč se trýznit pohledem na tu horší stránku věci?" namítal Roddy.
„Protože je to někdy nevyhnutelné…," odpověděl mu Hercule Poirot smrtelně vážně.
Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval.
„Připusťme možnost, že se přijde na to, že příčinou smrti vaší tety bylo podání morfia. Co pak?"
Roddy zavrtěl bezradně hlavou.
„Nevím."
„Musíte se ale pokusit přemýšlet. Kdo jí ho mohl podat? Musíte uznat, že nejlepší příležitost k tomu měla Elinor Carlislová."
„A co sestry?"
„Jistě, kterákoli z nich to mohla udělat. Sestra Hopkinsová však byla v té době znepokojena ztrátou tuby s morfiem a otevřeně se o tom zmínila. Nic ji nenutilo, aby tak učinila. Úmrtní list už byl podepsán. Proč by měla přivolávat pozornost k chybějícímu morfiu, kdyby byla vinna? Pravděpodobně se jí dostane pokárání za neopatrnost, abych tak řekl, a jestli otrávila paní Welmanovou, bylo by bláhové na to morfium upozorňovat. Krom toho, co by mohla získat smrtí paní Welmanové? Nic. To samé se týká sestry O'Brienové. Mohla podat morfium, mohla ho vzít z kufříku sestry Hopkinsové, ale opět – proč by to dělala?"
Roddy zakroutil hlavou.
„To je všechno pravda."
„A pak jste tu vy" řekl Poirot.

„Já?“ vyjekl Roddy jako splašený kůň.
„Jistě. Vy jste také mohl morfium vytáhnout z kabely. I vy jste ho mohl dát paní Welmanové! Tu noc jste s ní byl na krátkou chvíli o samotě. Ale zas a znova – proč byste to dělal? Kdyby ještě stačila sepsat závěť, je přinejmenším pravděpodobné, že by se v ní na vás také dostalo. Takže jak vidíte, zase chybí motiv. Ten měli jen dva lidé.“
Roddyho oči se rozzářily.
„Dva lidé?“
„Ano. Jedním z nich je Elinor Carlislová.“
„A tím druhým?“
„Tím druhým byl pisatel toho anonymního dopisu,“ řekl Poirot rozvážně.
Roddy na něj nevěřícně hleděl.
„Někdo ten dopis napsal,“ vysvětloval Poirot. „Někdo, kdo nenáviděl Mary Gerrardovou nebo ji alespoň neměl rád – někdo, kdo byl, jak se říká, ‚na vaší straně‘. Tedy někdo, kdo si nepřál, aby Mary Gerrardová získala smrtí paní Welmanové. A teď, pane Welmane, napadá vás, kdo by tak mohl být autorem toho dopisu?“
Roddy zavrtěl hlavou.
„Vůbec nikdo mě nenapadá. Ten dopis se hemžil chybami, byl plný hrubek, zkrátka ubohý.“
Poirot mávl rukou.
„To nic neznamená! Klidně ho mohl napsat někdo vzdělaný, kdo se rozhodl tuto skutečnost zamaskovat. Proto bych si přál, abyste ten dopis ještě měl. Lidé, kteří se pokoušejí psát jako vzdělanci, se obvykle prozradí.“
„S Elinor nás napadlo,“ řekl Roddy nejistě, „že by to mohl být někdo ze služebnictva.“
„Měli jste na mysli někoho konkrétního?“
„Ne – to vůbec ne.“
„Mohla by to být, podle vás, paní Bishopová – ta hospodyně?“
„Ach ne,“ vyděsil se Roddy. „Ona je nadmíru seriozní a povznesená bytost. Píše skvostně propracované a květnaté dopisy plné dlouhých slov. Krom toho, ona by nikdy –“
Poirot využil jeho zaváhání a skočil mu do řeči.
„Neměla Mary Gerrardovou ráda!“
„To zřejmě neměla. Ale nikdy jsem si ničeho nevšiml.“
„Snad proto, pane Welmane, že nejste příliš všímavý?“
„Nemyslíte si, pane Poirote,“ řekl Roddy váhavě, „že si teta to morfium mohla vzít sama?“
„Ano, je to možné,“ odpověděl Poirot.
„Nenáviděla ji – tu svoji bezmocnost, víte,“ vysvětloval Roddy. „Často říkávala, že by nejradši zemřela.“
„Nemohla ale přece vstát z postele, sejít dolů a posloužit si morfiem z brašny sestry Hopkinsové,“ namítal Poirot.
„To ne,“ souhlasil váhavě Roddy, „ale někdo jí ho mohl obstarat.“
„Kdo?“
„No, některá ze sester.“
„Ne, žádná sestra to nebyla. Moc dobře by věděly, jaké to pro ně skýtá nebezpečí! Sestry jsou ty poslední, koho bychom měli podezírat.“
„Pak tedy někdo jiný…“
Trhl sebou, otevřel ústa a zase je zavřel.
„Na něco jste si vzpomněl, viďte?“ řekl Poirot.
„Ano – ale –“ odpověděl Roddy nejistě.
„Váháte, jestli mi to máte říci?“
„No, ano…“
„Kdy to slečna Carlislová řekla?“ zeptal se Poirot s podivným úsměvem vkládajícím se mu do koutků úst.
Roddy se zhluboka nadechl.
„Propánakrále, vy jste čaroděj! Bylo to ve vlaku, když jsme jeli za tetou. Víte, jak jsme dostali ten telegram, že teta Laura prodělala další mrtvici. Elinor říkala, jak je jí tety strašně líto, jak ten chudáček nenáviděl svoji nemoc a že teď bude ještě bezmocnější a že to pro ni bude úplné peklo. Elinor řekla: ‚Já si, Roddy, opravdu myslím, že by lidem mělo být umožněno nechat se vysvobodit – když si to oni sami přejí.‘“
„A co jste jí na to řekl vy?“
„Souhlasil jsem.“
Poirot spustil nesmírně vážně.

„Před chvílí jste, pane Welmane, rozhodně odmítl variantu, že slečna Carlislová zabila svou tetu ze zištných důvodů. Vylučujete rovněž možnost, že paní Welmanovou mohla zabít ze soucitu?“
„Já – já – ne, to vyloučit nemůžu…,“ odpověděl Roddy.
Hercule Poirot pokýval hlavou.
„Ano, myslel jsem si – byl jsem přesvědčený, že to řeknete.“

Kapitola 7
V úřadovně pánů Seddona, Blatherwicka & Seddona byl Hercule Poirot přijat nanejvýš obezřetně, ne-li snad přímo s nedůvěrou.
Pan Seddon přejížděl ukazováčkem po své hladce oholené bradě, působil nepřístupně a bystrýma šedýma očima si detektiva pozorně, až dá se říci ostražitě, měřil.
„Vaše jméno je mi samozřejmě dobře známé, pane Poirote. Jsem však na rozpacích, jelikož mi uniká vaše úloha v tomto případu.“
„Jednám, monsieur, v zájmu vaší klientky,“ vysvětloval Hercule Poirot.
„Ach – skutečně? A kdo vás – ehm – tímto úkolem pověřil?“
„Jsem zde na žádost doktora Lorda.“
Obočí pana Seddona se výrazně nadzvedlo.
„Opravdu? To se mi zdá velice podivné – velice podivné. Doktor Lord, jak je mi známo, byl předvolán jako svědek obžaloby.“
Hercule Poirot pokrčil rameny.
„Záleží na tom?“
„Všechna přípravná opatření k obhajobě slečny Carlislové jsou plně v našich rukou,“ řekl pan Seddon.
„Skutečně nemám dojem, že bychom v tomto případu potřebovali jakoukoli cizí pomoc.“
„Snad proto,“ zeptal se Poirot, „že bude velice snadné prokázat nevinu vaší klientky?“
Pan Seddon sebou škubl. Pak se rozhořčil suchopárným způsobem hodným právníka.
„To,“ řekl, „je nanejvýš nevhodná otázka. Nanejvýš nevhodná.“
„Ten případ vyznívá velice silně proti vaší klientce…,“ poznamenal Hercule Poirot.
„Já opravdu nechápu, pane Poirote, jak o tom všem tak dobře víte.“
„Ačkoli mě vlastně angažoval doktor Lord, přinesl jsem s sebou i krátký dopis od pana Rodericka Welmana,“ odpověděl mu Poirot a s úklonou mu dopis předal.
Pan Seddon přeletěl očima pár řádek, které vzkaz obsahoval.
„Pak se, ovšem, vše jeví v jiném světle,“ připustil neochotně. „Pan Welman převzal odpovědnost za obhajobu slečny Carlislové. Řídíme se jeho požadavky.“
S viditelnou nechutí dodal:
„Naše firma se jen zřídka zabývá – ehm – trestním právem, cítil jsem však jako svoji povinnost vůči – ehm – své bývalé klientce – ujmout se obhajoby její neteře. Mohu prohlásit, že jsme již najali královského soudního radu Edwina Bulmera.“
„To tedy rozhodně nešetříte – nic nenechat náhodě,“ reagoval Poirot s ironickým úsměvem. „Velice správně, tak to má být!“
Pan Seddon se na něj podíval přes brýle.
„Tedy, pane Poirote –“
Poirot jeho námitku přerušil.
„Výřečnost a plamenná provolání vaši klientku nezachrání. Bude potřeba ještě něčeho navíc.“
„Co navrhujete?“ zeptal se stroze pan Seddon.
„Vždy je tu pravda.“
„Přesně tak.“
„Ale pomůže nám v tomto případu pravda?“
„To je opět nanejvýš nevhodná poznámka,“ ohradil se pan Seddon příkře.
„Je několik otázek, na které bych rád získal odpovědi,“ řekl Poirot.
Pan Seddon byl opatrný.
„Já vám samozřejmě nemohu zaručit, že vám na ně odpovím bez svolení své klientky.“
„Přirozeně. To chápu.“ Poirot se odmlčel a pak se zeptal: „Má Elinor Carlislová nějaké nepřátele?“
Pan Seddon dal najevo mírné překvapení.
„Pokud vím, tak ne.“
„Sepsala zesnulá paní Welmanová v jakéltokoli období svého života poslední vůli?“
„Nikdy. Neustále to odkládala.“

„Sepsala závěť Elinor Carlislová?“
„Ano.“
„Nedávno? Po smrti své tety?“
„Ano.“
„Komu odkázala svůj majetek?“
„To je, pane Poirote, důvěrná informace. Nemohu vám odpovědět bez zmocnění své klientky.“
„Pak si tedy budu muset promluvit s vaší klientkou!“ prohlásil Poirot.
„Obávám se,“ poznamenal pan Seddon s chladným úsměvem, „že to nebude jednoduché.“
Poirot vstal a významně se zatvářil.
„Pro Hercula Poirota,“ řekl, „je vše jednoduché.“

Kapitola 8
Vrchní inspektor Marsden byl přívětivý.
„Ale, pan Poirot,“ zvolal. „Přišel jste mi poradit s nějakým mým případem?“
„Ne, ne,“ zamumlal odmítavě Poirot. „Přivádí mě sem jen má malá zvědavost, toť vše.“
„S největší radostí ji ukojím. O který případ jde?“
„Elinor Carlislová.“
„Ach ano, ano, ta dívka, co otrávila Mary Gerrardovou. K soudu se to dostane za dva týdny. Zajímavý případ. Mimochodem, tu starou dámu oddělala taky. Ještě nemáme konečnou zprávu, ale vypadá to, že o tom není pochyb. Morfium. Pěkně chladnokrevný kousek. Dělala, jako by se nechumelilo, když ji zatýkali a i potom. Nic neprozradila. Máme toho na ni ale dost. Je v tom až po uši.“
„Vy si myslíte, že to udělala?“
Marsden, zkušený, laskavě vyhlížející muž, souhlasně přikývl.
„O tom není nejmenších pochyb. Dala to do vrchního sendviče. Je pěkně vypočítavá.“
„Vy nemáte pochybnosti? Vůbec žádné?“
„Ale ne! Jsem si naprosto jistý. Je to příjemný pocit – být si opravdu jistý! Nechceme chybovat víc než kdokoli jiný. Nejsme tu jen od toho, abychom z lidí vymámili přiznání, jak si někdo myslí. Tentokrát do toho můžu jít s čistým svědomím.“
„Chápu,“ řekl Poirot pomalu.
Detektiv ze Scotland Yardu se na něj zvědavě podíval.
„Naznačuje snad něco opak?“
Poirot váhavě zavrtěl hlavou.
„Zatím ne. Vše, co jsem o tom případu doposud zjistil, ukazuje na vinu Elinor Carlislové.“
„To se ví, že je vinna,“ řekl s pokojnou jistotou inspektor Marsden.
„Rád bych ji viděl,“ prohlásil Poirot.
Inspektor Marsden se shovívavě pousmál.
„Ministr vnitra vám zobe z ruky, co? To nebude žádný problém.“

Kapitola 9
„Takže?“ vyzvídal Peter Lord.
„Ne, nevypadá to moc dobře,“ odpověděl Hercule Poirot.
„Na nic jste nepřišel?“ zeptal se Peter Lord ztěžka.
Poirot rozvláčně vypočítával:
„Elinor Carlislová zabila Mary Gerrardovou ze žárlivosti… Elinor Carlislová zabila svou tetu, aby zdědila její peníze… Elinor Carlislová zabila svou tetu ze soucitu… Příteli, můžete si vybrat!“
„Říkáte nesmysly!“ vyprskl Peter Lord.
„Opravdu?“ zeptal se Hercule Poirot.
Lordův pihatý obličej vypadal zlostně.
„Co má tohle všechno znamenat?“
„Myslíte si, že je to možné?“ otázal se Hercule Poirot.
„Co jestli je možné?“
„Že Elinor Carlislová neunesla pohled na utrpení své tety a pomohla jí z tohoto světa.“
„Nesmysl!“
„Je to tak nesmyslné? Vždyť jste mi sám vyprávěl, jak o totéž ta stará dáma požádala vás.“
„Nemyslela to vážně. Věděla, že bych něco takového neudělal.“
„Přesto ji ta myšlenka ale neopustila. Elinor Carlislová jí mohla pomoci.“

Peter Lord přecházel sem a tam.
„Nikdo nemůže popřít," řekl nakonec, „že by se něco takového mohlo stát. Elinor Carlislová je ale typem vyrovnané, rozumně uvažující mladé ženy. Nevěřím tomu, že by se nechala unášet lítostí až do takové míry, že by si přestala uvědomovat to riziko. A jí by bylo naprosto jasné, jaké to riziko je. Zodpovídala by se z obvinění z vraždy."
„Takže vy si nemyslíte, že by to udělala?"
„Takovou věc," odpovídal Peter Lord pozvolna, „by podle mě žena nejspíš byla schopna udělat pro svého manžela; nebo pro své dítě; či pro matku, to snad ano. Nemyslím si ale, že by to udělala pro tetu, i kdyby ji měla hodně ráda. A v každém případě mám dojem, že by se k tomu odhodlala jen tehdy, kdyby daná osoba trpěla nesnesitelnými bolestmi."
„Zřejmě máte pravdu," řekl Poirot zamyšleně.
„Domníváte se," pokračoval, „že by pocity Rodericka Welmana mohly být natolik silné, že by k něčemu takovému dohnaly jeho!"
„Na to by neměl dost kuráže!" odpověděl Peter Lord pohrdavě.
„Inu, to je otázka," zamumlal Poirot. „V některých ohledech, mon cher, toho mladíka podceňujete."
„Och, nejspíš je chytrý a inteligentní a tak."
„Přesně tak," přitakal Poirot. „A také má šarm… Ano, poznal jsem to."
„Opravdu? Já jsem si toho nikdy nevšiml!"
„Poslyšte, Poirote," zeptal se pak Peter Lord úpěnlivě, „nenarazil jste aspoň na něco?"
„Ve svém pátrání jsem zatím neměl štěstí," odpověděl Poirot. „Stále mě přivádí k tomu samému. Nikdo by smrtí Mary Gerrardové nic nezískal. Nebyl nikdo, kdo by Mary Gerrardovou nenáviděl –kromě Elinor Carlislové. Je zde snad jen jedna otázka, kterou si můžeme klást: Nenáviděl někdo Elinor Carlislovou?"
Doktor Lord pomalu zavrtěl hlavou.
„O nikom takovém nevím… To jako myslíte, že to na ni někdo nastražil?"
Poirot přikývl a dodal:
„Tahle myšlenka je poněkud přitažená za vlasy a není nic, co by ji podporovalo… snad jedině to, jak je celý případ do posledního puntíku proti ní."
Vyprávěl mu o tom anonymním dopisu.
„Jak vidíte," řekl, „to všechno umožňuje postavit ten případ zcela proti slečně Carlislové. Dostalo se jí varování, že na ni v poslední vůli její tety vůbec nemusí nic zbýt – že to děvče, cizí člověk, možná dostane všechny peníze. A tak, když její teta z posledních sil žádala o právníka, Elinor neváhala a postarala se o to, aby stará paní ještě té noci zemřela!"
„A co Roderick Welman?" vykřikl Peter Lord. „On by také ztratil!"
Poirot zavrtěl hlavou.
„Ne, pro něj by bylo výhodné, kdyby stará paní sepsala poslední vůli. Nezapomínejte, že kdyby zemřela bez závěti, nic by nedostal. Elinor byla nejbližší příbuzná."
„On si ale chtěl Elinor vzít!" namítal Lord.
„To je pravda," připustil Poirot. „Jak si ale jistě pamatujete, okamžitě poté bylo zasnoubení zrušeno – dal jasně najevo, že se chce vzdát svého nároku."
Peter Lord zasténal a chytil se za hlavu.
„Takže jsme zase u ní. Pokaždé!"
„Ano. Pokud však…"
Poirot se na okamžik odmlčel.
„Je zde něco…" řekl pak.
„Ano?"
„Něco – nějaký malý kousek z té skládanky, který chybí. Je to něco – o tom jsem přesvědčen – co se týká Mary Gerrardové. Příteli, tady se k vám donesou nějaké ty klepy a skandály. Nedoslechl jste se na ni něco?"
„Na Mary Gerrardovou? Myslíte něco, co by pošramotilo její pověst?"
„Cokoli: Nějakou dávnou historku. Nějakou její mladickou nerozvážnost. Náznak skandálu. Pochybnost o její počestnosti. Nějakou zlomyslnou pomluvu. Cokoli – prostě cokoli – tedy něco, co by ji určitě poškodilo…"
„Doufám, že nechcete navrhnout, abychom se ubírali touhle cestou," řekl Peter Lord nejistě. „Pokusit se vyhrabat něco na tu nevinnou dívku, která je mrtvá a nemůže se bránit… A tak jako tak by vám to nevyšlo!"
„Byla něco jako ženská obdoba Sira Galahada – ztělesnění bezúhonného života?"

„Pokud já vím, tak ano. Nikdy jsem se nedoslechl něco jiného.“
„Nesmíte si o mě myslet, příteli,“ řekl Poirot šetrně, „že bych chtěl vláčet něčí jméno v blátě tam, kde žádné bláto není… Ne, ne, tak to vůbec není. Sestra Hopkinsová však není právě zběhlá v zakrývání svých pocitů. Měla Mary ráda a ví o ní něco, co nechce prozradit; jinými slovy – existuje něco proti Mary a ona se bojí, že na to přijdu. Domnívá se, že to nemá žádnou souvislost s tím zločinem. Tedy, je přesvědčená o tom, že ten zločin spáchala Elinor Carlislová, a ta věc, ať je to cokoli, zřejmě nemá s Elinor co do činění. Jenže jistě chápete, příteli, že je nezbytně nutné, abych věděl všechno. Je totiž docela možné, že Mary někomu třetímu udělala něco nepěkného a onen člověk pak mohl mít důvod k tomu, aby toužil po její smrti.“
„V tom případě by si to ale určitě uvědomila i sestra Hopkinsová,“ řekl Peter Lord.
„Sestra Hopkinsová je poměrně inteligentní žena – v rámci svých možností, ale její inteligence se stěží vyrovná té mé. Nemusí jí docházet něco, co by došlo Herculovi Poirotovi!“
Peter Lord zakroutil hlavou.
„Je mi líto. O ničem nevím.“
„Ted Bigland také ne,“ řekl Poirot zamyšleně. „A to tu prožil celý svůj život, spolu s Mary. Paní Bishopová také o ničem neví, neboť kdyby na to děvče věděla něco nelichotivého, určitě by si to nemohla nechat jen pro sebe! Eh bien, je tu ještě jistá naděje.“
„Ano?“
„Dnes jdu na návštěvu k té druhé sestře – O’Brienové.“
Peter Lord zavrtěl hlavou.
„Ta toho o těchto končinách moc neví. Byla tu jen pár měsíců.“
„Toho jsem si vědom,“ řekl Poirot. „Ale příteli, jak jsem se dozvěděl, sestra Hopkinsová má hbitý jazyk. Neroznášela sice po vesnici nic, čím by mohla ublížit Mary Gerrardové. Pochybuji však, že by si mohla odpustit alespoň naznačit někomu, kdo není zdejší, a navíc kolegyni, co se jí honí hlavou! Sestra O’Brienová by mohla něco vědět.“

Kapitola 10
Sestra O’Brienová pohodila svou ryšavou hlavou a vrhla široký úsměv na mužíčka, který seděl na druhé straně čajového stolku.
To je teda legrační panáček, pomyslela si. A oči má zelené jako nějaká kočka, a to o něm doktor Lord říká, že je kdovíjak chytrý!
„Je příjemné setkat se s někým, z koho tak čiší zdraví a elán,“ zalichotil jí Hercule Poirot. „Jsem si jistý, že se všichni vaši pacienti musí vždy uzdravit.“
„Já nejsem z těch, co se pořád šklebí, a jsem ráda, že můžu říct, že mi moc pacientů neumřelo,“ řekla sestra O’Brienová.
„V případě paní Welmanové to samozřejmě bylo milosrdné vysvobození,“ poznamenal Poirot.
„Ach ano, to bylo. Chudák.“ Šibalsky se na Poirota podívala.
„Tak kvůli tomu se mnou chcete mluvit? Slyšela jsem, že ji budou vykopávat.“
„Vy sama jste v té době neměla žádné podezření?“ zajímal se Poirot.
„Ani nejmenší – vůbec ne, ačkoli jsem vlastně mohla, když se doktor Lord tenkrát ráno tak divně tvářil a pak mě posílal sem a tam a zase jinam pro věci, které vůbec nepotřeboval! Přes to prese všecko ale podepsal úmrtní list.“
„Měl své důvody –“ začal Poirot, ale ona mu vzala slova z úst.
„To teda měl a dobře udělal. Nedělá dobrotu, když doktor začne zbytečně moc přemýšlet a urazí rodinu a když se pak ukáže, že neměl pravdu, je s ním konec a nikoho už by ani nenapadlo si ho k sobě zavolat. Doktor musí mít jistotu!“
„Existuje domněnka, že paní Welmanová mohla spáchat sebevraždu,“ řekl Poirot.
„Ta? Jak tam ležela úplně bezmocná? Jediné, co ještě zvládla, bylo trochu zvednout jednu ruku!“
„Někdo jí přece mohl pomoci.“
„Aha, teď vím, na co narážíte. Slečna Carlislová nebo pan Welman nebo možná Mary Gerrardová?“
„Bylo by to přece možné, nebo ne?“
Sestra O’Brienová zavrtěla hlavou.
„To by si netroufli – žádný z nich!“
„Snad ne,“ řekl Poirot váhavě a pak pokračoval:
„Kdy pohřešovala sestra Hopkinsová tu tubu s morfiem?“
„Bylo to tehdy hned ráno. ‚Určitě jsem to tady měla,‘ říkala. Nejdřív si tím byla dost jistá, ale víte, jak to

chodí – za chvíli jste celý zmatený – a nakonec byla přesvědčená, že ji nechala doma.“
„A ani pak jste neměla žádné podezření?“ zeptal se Poirot tiše.
„Ani to nejmenší na světě! Ani na chvíli mě prostě nenapadlo, že by mělo být něco v nepořádku. A i teď je to jenom jejich podezření.“
„Skutečnost, že se ztratila ta tuba, vás ani sestru Hopkinsovou nijak netrápila?“
„No, to bych netvrdila… Dobře si vzpomínám, jak mi to vrtalo hlavou – a sestře Hopkinsové taky. Bylo to, myslím, zrovna když jsme seděly v kavárně U modřinky. A já viděla, jak ji napadá to samé, co mě. ‚Nemohlo se přece stát nic jiného, než že jsem to nechala na krbové římse a ono to spadlo do koše, viďte?‘ povídá. A já jí říkám: ‚Ne, určitě ne, muselo to tak nějak být‘; a ani jedna z nás neřekla nahlas, co nám probíhalo hlavou a jaká nás přepadla obava.“
„A co si myslíte nyní?“ zeptal se Hercule Poirot.
„Jestli v ní najdou morfium,“ řekla sestra O’Brienová, „tak bude úplně jasné, kdo tu tubu vzal a taky na co – jenže dokud neprokážou, že v ní to morfium je, nebudu věřit, že starou paní poslala na onen svět stejným způsobem.“
„Takže nemáte nejmenších pochyb o tom, že Mary Gerrardovou zabila Elinor Carlislová?“
„Podle mě je to úplně jasné! Kdo jiný by k tomu měl důvod nebo by to chtěl udělat?“
„To je, oč tu běží,“ prohlásil Poirot.
„Copak jsem tam nebyla tu noc,“ pokračovala sestra O’Brienová teatrálně, „co se stará paní pokoušela mluvit a slečna Elinor jí slibovala, že se všechno řádně zařídí podle jejích přání? A cožpak jsem tehdy neviděla její výraz ve tváři, když se ohlídla za Mary jak scházela ze schodů, tu zlostnou nenávist? V tu chvíli myslela na vraždu.“
„Jestliže Elinor Carlislová zabila paní Welmanovou, proč to udělala?“ zeptal se Poirot.
„Proč? Pro peníze, samozřejmě. Nejmíň dvě stě tisíc liber na tom vydělala a proto to taky udělala – teda jestli to udělala. Je to troufalá, prohnaná mladá ženská, bez kouska strachu a hrozně chytrá.“
„V případě, že by paní Welmanová ještě stihla sepsat závěť, jak by podle vás rozdělila své peníze?“ zajímal se Hercule Poirot.
„No, asi bych to neměla říkat,“ ošívala se sestra O’Brienová, ačkoli vše jasně naznačovalo, že přesně to má v úmyslu. „Můj názor ale je, že každičkou penci, co paní měla, by dostala Mary Gerrardová.“
„Proč?“ otázal se Hercule Poirot.
Zdálo se, že ta jednoduchá jednoslabičná otázka sestru O’Brienovou zaskočila.
„Proč? Vy se ptáte proč? No – já tvrdím, že by to tak prostě dopadlo.“
„Někteří lidé by mohli namítat, že Mary Gerrardová měla velice chytře rozehranou partii – že se jí podařilo vetřít se do přízně staré paní tak, až ji dohnala k tomu, aby zapomněla na rodinná pouta a náklonnost příbuzných.“
„To by mohli,“ odpověděla sestra O’Brienová váhavě.
„A byla Mary Gerrardová opravdu mazané a rafinované děvče?“ zeptal se Poirot.
„To bych o ní netvrdila…,“ odvětila sestra O’Brienová poněkud nerozhodně. „Všechno, co dělala, bylo naprosto přirozené, bez toho, že by kula nějaké pikle. Taková ona nebyla. A často bývají k takovému počínání důvody, které se nikdy nedostanou na světlo boží…“
„Mám dojem, že vy jste velice diskrétní žena, sestro O’Brienová,“ pronesl Hercule Poirot laskavě.
„Nejsem z těch, co povídají o věcech, do kterých jim nic není.“
Poirot ji pozorně sledoval a pokračoval:
„Se sestrou Hopkinsovou jste se obě shodly, že existují věci, u kterých by bylo nejlepší, kdyby nikdy nespatřily světlo světa, je to tak, že?“
„Co tím jako chcete říct?“ zeptala se sestra O’Brienová.
Poirot neváhal s odpovědí.
„Nic, co by mělo cokoli společného s tím zločinem – či zločiny. Mám na mysli – tu druhou záležitost.“
Sestra O’Brienová přikývla.
„Jaký by mělo význam hrabat se v minulosti a vytahovat špínu? Na ni – takovou jemnou starou paní, která nikdy nebyla zatažená do žádného skandálu a když zemřela, všichni k ní vzhlíželi s úctou?“
Hercule Poirot souhlasně pokývl.
„Jak říkáte,“ řekl opatrně, „paní Welmanové si v Maidensfordu velice vážili.“
Rozhovor nabral nečekaný obrat, ale na jeho tváři se nedalo vypozorovat ani překvapení, ani vyvedení z míry.
„A taky už je to tak dávno,“ pokračovala sestra O’Brienová. „Všechno pryč a zapomenuto. Já osobně mám pro milostné románky slabost a pořád tvrdím – a vždycky jsem to říkala – že to musí být těžké pro muže,

který má manželku v blázinci a není mu dopřáno myslet celý život na nic jiného než na smrt, která ho může vysvobodit.“
„Ano, je to obtížné…,“ zamumlal stále užaslý Poirot.
„Vyprávěla vám sestra Hopkinsová, jak se naše dopisy minuly?“ zeptala se sestra O’Brienová.
„O tom mi nevyprávěla,“ odpověděl po pravdě Poirot.
„To byla hrozná náhoda. Ale znáte to, tak to prostě chodí! Jednou třeba někde zaslechnete nějaké jméno a za pár dní na něj znovu narazíte, a tak dál a tak dál. No a tak se stalo, že přesně o té samé fotce, co jsem zahlídla na tom klavíru, se zrovna v tu samou dobu sestra Hopkinsová dovídala od doktorovy hospodyně.“
„To je velice zajímavé,“ řekl Poirot a nesměle se zeptal: „Mary Gerrardová o tom věděla?“
„A kdo by jí to říkal?“ opáčila sestra O’Brienová. „Já ne – a Hopkinsová taky ne. Koneckonců, k čemu by to bylo dobré?“
Pohodila svou ryšavou hlavou a upřeně se na něj podívala.
„To máte pravdu,“ povzdychl si Poirot.

Kapitola 11
Elinor Carlislová…
Poirot si ji zkoumavě prohlížel přes šířku stolu, který je od sebe odděloval.
Byli spolu o samotě. Přes prosklenou stěnu na ně dohlížel dozorce.
Poirot si povšiml jemné inteligentní tváře s bílým hranatým čelem a vybraně tvarovaného nosu a uší. Pěkné rysy; hrdé, citlivé stvoření, projevující dobré vychování, sebeovládání a – ještě něco – schopnost oddat se vášni.
„Jsem Hercule Poirot,“ představil se. „Poslal mě za vámi doktor Peter Lord. Má dojem, že vám mohu pomoci.“
„Peter Lord…,“ řekla Elinor Carlislová. Její hlas zněl nostalgicky. Na okamžik se trochu tesklivě usmála. Pokračovala však formálně: „To od něj bylo hezké, ale já si opravdu nemyslím, že byste pro mě mohl něco udělat.“
„Odpovíte na mé otázky?“ zeptal se Hercule Poirot.
Povzdychla si.
„Věřte mi – skutečně by bylo lepší, kdybyste žádné nepokládal. Jsem v dobrých rukou. Pan Seddon je velice laskavý. Sehnal mi vyhlášeného obhájce.“
„Není tak vyhlášený jako já!“ oponoval Poirot.
„Má skvělou pověst,“ prohodila Elinor Carlislová lehce otráveně.
„To ano, jako obhájce zločinců. Já mám však skvělou pověst – pro dokazování neviny.“
Konečně pozvedla oči – oči plné sytě modré barvy – Hleděly přímo do Poirotových.
„Vy věříte, že jsem nevinná?“ zeptala se.
„A jste?“ oplatil Hercule Poirot otázku.
Elinor se usmála. Byl to trochu ironický úsměv.
„Takhle mají vypadat vaše otázky? Je přece velice snadné odpovědět ‚Ano‘ viďte?“
„Musíte být velice unavená,“ řekl nečekaně.
Její oči se nepatrně rozšířily.
„No, to jsem,“ odvětila. „Víc než cokoli jiného. Jak jste to poznal?“
„Tak…,“ prohodil Hercule Poirot.
„Už aby to skončilo,“ řekla Elinor.
Na chvíli na ni Poirot mlčky hleděl a pak řekl:
„Setkal jsem se s vaším – bratrancem, jestli ho tak pro jednoduchost mohu nazývat – s panem Roderickem Welmanem.“
Po bledé hrdé tváři se pomalu začal rozlévat ruměnec. Bylo zřejmé, že se mu dostalo odpovědi na otázku, kterou ani nemusel pokládat.
Její hlas byl jemně rozechvělý.
„Tak vy jste se viděl s Roddym?“
„Dělá pro vás vše, co je v jeho silách,“ řekl Poirot.
„Já vím.“
Znělo to jasně a měkce.
„Je chudý nebo bohatý?“ zeptal se Poirot.
„Roddy? Nemá moc svých vlastních peněz.“

„A není rozhazovačný?“
„Oba jsme si vždycky mysleli, že na tom nezáleží,“ odpověděla téměř nepřítomně. „Věděli jsme, že jednoho dne…“
Zarazila se.
„Počítali jste s dědictvím?“ doplnil ji pohotově Poirot. „To je pochopitelné.
Možná jste se doslechla o výsledku pitvy těla vaší tety,“ pokračoval. „Zemřela na otravu morfiem.“
„Já jsem ji nezabila,“ prohlásila Elinor Carlislová odměřeně.
„Pomohla jste jí tedy, aby se zabila sama?“
„Jestli jsem jí pomohla –? Aha, chápu. Ne, nepomohla.“
„Bylo vám známo, že vaše teta nesepsala závěť?“
„Ne, to jsem vůbec netušila.“
Její hlas zněl nyní mdle a monotónně. Odpovídala mechanicky a bez zájmu.
„A co vy? Vy jste poslední vůli sepsala?“ zajímal se Poirot.
„Ano.“
„Učinila jste tak v den, kdy o tom s vámi hovořil doktor Lord?“
„Ano.“
Znovu ten náhlý ruměnec.
„Jak jste naložila se svým bohatstvím, slečno Carlislová?“ zeptal se Poirot.
„Všechno jsem odkázala Roddymu – Rodericku Welmanovi,“ odpověděla mu klidně.
„On o tom ví?“ pokračoval v dotazech Poirot.
„Určitě ne,“ odvětila rychle.
„Vy jste se s ním o tom nebavila?“
„Samozřejmě, že ne. Byl by z toho strašně rozpačitý a ani trochu by se mu nelíbilo, co dělám.“
„Kdo jiný zná obsah vaší závěti?“
„Jenom pan Seddon – a předpokládám, že i jeho úředníci.“
„Pan Seddon pro vás tu poslední vůli sestavil?“
„Ano. Napsala jsem mu ještě ten večer – tedy ten samý večer, co jsem se o tom bavila s doktorem Lordem.“
„Ten dopis jste poslala sama?“
„Ne. Odnesli ho ze schránky spolu s ostatními dopisy.“
„Takže vy jste ten dopis napsala, dala do obálky, zalepila, přidala známku a vhodila do schránky – comme ça? Ani na chvíli jste nepřemítala? Nepročetla ho znovu?“
Elinor na něj zírala.
„Přečetla jsem si ho po sobě – to ano. Šla jsem hledat nějaké známky a když jsem se vrátila, prostě jsem si ten dopis znovu přečetla, abych se ujistila, ze jsem se vyjádřila srozumitelně a jasně.“
„Byl v té místnosti někdo s vámi?“
„Jen Roddy.“
„Věděl, co právě děláte?“
„Už jsem vám řekla, že ne.“
„Mohl si ten dopis někdo přečíst v době, kdy jste byla mimo pokoj?“
„To nevím… Myslíte někdo ze služebnictva? Předpokládám, že mohl, jestli tam náhodou přišel zrovna, když jsem v pokoji nebyla.“
„A než tam přišel pan Roderick Welman?“
„Ano.“
„I on si ho mohl přečíst?“ zeptal se Poirot.
Elinor nasadila jasný a opovržlivý tón.
„Ujišťuji vás, pane Poirote, že můj ‚bratranec‘, jak ho nazýváte, nemá ve zvyku číst cizí dopisy.“
„Jistě,“ řekl Poirot. „To je obecně vžitá představa. Byla byste však překvapena, kolik lidí dělá věci, které se ‚nesluší‘.“
Elinor pokrčila rameny.
„Bylo to tentýž den, kdy vás poprvé napadla myšlenka na zabití Mary Gerrardové?“ prohodil Poirot bezděčně.
Potřetí se po obličeji Elinor Carlislové rozlila barva. Tentokrát to byl vysloveně planoucí příliv.
„To vám prozradil Peter Lord?“
„Bylo to tedy tak, že?“ řekl Poirot tiše. „Když jste nahlédla do okna a viděla, jak sepisuje svoji poslední vůli. Tehdy vás napadlo, nemýlím-li se, jak by to bylo povedené – a jak by to přišlo vhod – kdyby Mary

Gerrardová náhodou zemřela…“
„Poznal to,“ vzpomínala Elinor tichým a zalykavým hlasem. „Podíval se na mě a věděl to…“
„Doktor Lord toho ví hodně…,“ přitakal Poirot. „Není to žádný hlupák, ten mladík s pihatým obličejem a zrzavou kšticí…“
„Je tedy pravda,“ zeptala se Elinor stále tichým hlasem, „že vás za mnou poslal – abyste mi pomohl?“
„Je to pravda, mademoiselle.“ Vzdechla.
„Já tomu nerozumím. Ne, já tomu prostě nerozumím.“
„Poslouchejte, slečno Carlislová. Je nezbytně nutné, abyste mi pověděla, co přesně se odehrálo toho dne, kdy Mary Gerrardová zemřela: kam jste šla, co jste dělala; více než to, chci dokonce slyšet, na co jste myslela.“
Zůstala na něj zírat. Pak se jí na rty vloudil podivný úsměv.
„Vy musíte být neuvěřitelně naivní člověk. Copak si neuvědomujete, jak je pro mě snadné vám lhát?“
„Na tom nezáleží,“ odvětil Hercule Poirot vyrovnaně.
To ji zarazilo.
„Nezáleží?“
„Ne. Pokud jde o lži, mademoiselle, ty dokáží tomu, kdo poslouchá, říci stejně tolik jako pravda. Někdy dokonce i více. Začněme tedy. Potkala jste hospodyni, spolehlivou paní Bishopovou. Chtěla jít s vámi a pomoci vám. Vy jste jí to nedovolila. Proč?“
„Chtěla jsem být o samotě.“
„Proč?“
„Proč? Proč? Protože jsem chtěla – přemýšlet.“
„Ano, chtěla jste se zahloubat do představ. A co jste dělala potom?“
Elinor vzdorovitě vztyčila bradu.
„Koupila jsem pár pomazánek na sendviče.“
„Dvě skleničky?“
„Dvě.“
„A vydala jste se na Hunterbury. Co jste dělala tam?“
„Šla jsem nahoru do pokoje své tety a začala se probírat jejími věcmi.“
„Co jste našla?“
„Našla?“ Zamračila se. „Oblečení – staré dopisy – fotky – šperky.“
„Žádná tajemství?“ vyzvídal Poirot.
„Tajemství? Nerozumím vám.“:
„Pokračujme tedy. Co bylo dál?“
„Sešla jsem dolů do kuchyňky a namazala sendviče…,“ vyprávěla Elinor.
„A přemýšlela – o čem?“ zeptal se tiše Poirot.
V jejích modrých očích se rázem zablesklo.
„Myslela jsem na svoji jmenovkyni – Eleanor Aquitánskou…“
„Naprosto chápu,“ řekl Poirot.
„Vážně?“
„Ale ano. Znám ten příběh. Dala Rosamundě na vybranou – buď dýku, nebo šálek s jedem, není to tak? Rosamunda si zvolila jed…“
Elinor mlčela. Byla bledá.
„Tentokrát tu však,“ dodal Poirot, „zřejmě nebyla možnost volby… Pokračujte, mademoiselle, co bylo pak?“
„Nandala jsem hotové sendviče na talíř a šla k domku správce. Byla tam Mary se sestrou Hopkinsovou. Řekla jsem jim, že mám nahoře v domě připraveno pár sendvičů.“
Poirot ji sledoval a jemně pronesl:
„Ano, a všechny pohromadě jste se vydaly k domu, je to tak?“
„Ano. Tam – jsme v ranním salonku ty sendviče snědly.“
„Jistě, jistě – stále jako ve snu…,“ řekl Poirot stejným jemným hlasem. „A pak…“
„Pak?“ Upřeně se na něj podívala. „Nechala jsem ji tam – postávala u okna. Odešla jsem do kuchyňky. Bylo to – jak říkáte, stále jako ve snu… Sestra tam umývala nádobí… Podala jsem jí skleničku od pomazánky.“
„Ano – ano. A co se stalo potom? Na co jste myslela pak?“
Elinor se zasnila.
„Sestra měla na zápěstí škrábnutí. Zmínila jsem se o tom a ona mi řekla, že je to od trnu z té popínavé

růže, co roste u domku. Růže u domku… Jednou jsme se s Roddym pohádali – už je to dávno – kvůli Válce růží. Já byla Lancester a on zase York. Jemu se líbily bílé růže. Já tvrdila, že nejsou opravdové – vždyť dokonce ani nevoní! Já jsem měla ráda rudé růže, velké a tmavé a sametové, vonící létem… Hádali jsme se naprosto nemožně. Chápete, všechno se mi to vybavovalo – tam v té kuchyňce – a něco – něco se ve mně zlomilo – ta prudká nenávist, která se mi usadila v srdci, se ztratila – když jsem zavzpomínala, jak jsme spolu byli jako děti. Ta nenávist vůči Mary byla pryč. Už jsem si nepřála, aby zemřela…“
Odmlčela se.
„Jenže později, když jsme se vrátili do ranního salonku, umírala…“
Zarazila se. Poirot na ni upřeně a soustředěně hleděl. Začervenala se.
„Zeptáte se mě – znovu – jestli jsem zabila Mary Gerrardovou?“
Poirot vstal.
„Nebudu se vás ptát – na nic,“ odpověděl rozhodně. „Jsou věci, které nechci vědět…“

Kapitola 12

I

Doktor Lord čekal na nádraží u vlaku, jak o to byl požádán.
Z vlaku vystoupil Hercule Poirot. Vypadal jako pravý Londýňan a na nohou měl špičaté lakýrky.
Peter Lord se na něj pátravě podíval úzkostlivýma očima, Hercule Poirot však na sobě nedal nic znát.
„Dělal jsem, co bylo v mých silách, abych získal odpovědi na vaše otázky,“ řekl Peter Lord. „Za prvé – Mary Gerrardová odsud odjela do Londýna 10. července. Za druhé – já nemám hospodyni – o můj dům se stará pár hihňavých děvčat. Určitě jste měl na mysli paní Slatteryovou, která byla hospodyní u Ransoma, mého předchůdce. Jestli chcete, můžu vás k ní dnes dopoledne zavést. Zařídil jsem, aby byla doma.“
„Ano,“ souhlasil Poirot, „také si myslím, že bych se měl setkat nejdříve s ní.“
„Pak jste říkal, že chcete jít na Hunterbury, mohl bych tam jít s vámi. Zaráží mě, proč jste se tam ještě nebyl podívat. Nechápu, že jste se tam nestavil, když jste tu byl posledně. Čekal bych, že první, co by se v případu, jako je tenhle, mělo udělat, je navštívit místo, kde byl zločin spáchán.“
„Proč?“ dotázal se Hercule Poirot s hlavou lehce nakloněnou na jednu stranu.
„Proč?“ Petera Lorda ta otázka poněkud vyvedla z míry. „Copak se to tak obvykle nedělá?“
„Člověk se přece do pátrání nepouští s učebnicí v ruce!“ řekl Poirot. „Musíte používat svoji přirozenou inteligenci.“
„Mohl byste tam ale najít třeba nějakou stopu,“ namítal Peter Lord.
„Moc čtete detektivky,“ povzdychl si Poirot. „Policejní sbor ve vaší zemi je docela obdivuhodný. Nemám nejmenších pochyb o tom, že nanejvýš důkladně prohledali dům i s okolím.“
„Pokud jde o důkazy proti Elinor Carlislové – ne co se týče důkazů v její prospěch.“
„Milý příteli,“ vzdychl Poirot, „policie přece není žádná nestvůra! Elinor Carlislová byla zatčena, protože se našel dostatek důkazů obracejících celý případ proti ní – velice silně, dovolím si říci. Bylo zbytečné, abych prozkoumal místo činu, když tak přede mnou učinila policie.“
„Teď tam ale jít chcete,“ namítal Peter.
Hercule Poirot přikývl.
„Ano – nyní je to nezbytné. Teď totiž přesně vím, co hledám. Než se člověk rozhodne využít svých očí, musí nejdříve zapojit své mozkové buňky.“
„Takže si přece jen myslíte, že by tam mohlo ještě něco být.“
„Mám takové tušení, že tam něco najdeme, to ano,“ odvětil Poirot potichu.
„Něco, co prokáže Elinořinu nevinu?“
„Ale to jsem neřekl.“
Peter Lord zůstal stát jako přibitý.
„Nechcete tím snad naznačit, že si stále ještě myslíte, že je vinna?“
„Milý příteli,“ pronesl Poirot smrtelně vážně, „na odpověď na tuto otázku si ještě budete muset počkat.“

II

Poirot obědval s doktorem v příjemném čtvercovém pokoji s oknem vedoucím do zahrady.
„Dostal jste ze staré Slatteryové, co jste potřeboval?“ zeptal se ho Lord.
„Ano,“ přikývl Poirot.
„A co jste od ní vlastně chtěl?“
„Klepy! Povídačky o starých časech. Kořeny některých zločinů sahají do minulosti. Mám dojem, že u tohoto tomu tak je.“
„Vůbec nerozumím tomu, co mi tady vykládáte,“ řekl Peter Lord podrážděně.

Poirot se usmál a prohodil:
„Ta ryba je výtečně čerstvá.“
„To bych řekl,“ vyjekl Lord netrpělivě. „Sám jsem ji chytil dnes ráno před snídaní. Poslyšte, Poirote, mohl byste mi alespoň naznačit, kam míříte? Proč mě do toho nechcete zasvětit?“
Jeho společník zavrtěl hlavou.
„Protože zatím není do čeho. Neustále narážím na ten samý problém. Nikdo neměl sebemenší důvod zabít Mary Gerrardovou – kromě Elinor Carlislové.“
„To nemůžete vědět jistě,“ namítal Peter Lord. „Nezapomínejte, že strávila nějakou dobu v cizině.“
„Ano, ano, i v tomto směru jsem podnikl jistá pátrání.“
„Vy jste byl v Německu?“
„Já ne.“ S potlačovaným posměškem dodal: „Na to mám své špehy!“
„A můžete se spolehnout na jiné?“
„Naprosto. To není pro mě – běhat sem tam a dělat amatérsky věci, které za malý peníz vykonají jiní s profesionálními zkušenostmi. Mohu vás ujistit, mon cher, že mám několik želízek v ohni. Mám k dispozici několik užitečných pomocníků – jeden z nich je bývalý zloděj.“
„K čemu ho využíváte?“
„Poslední příležitostí, kdy jsem ho využil, bylo velice důkladné prohledání bytu pana Welmana.“
„Co tam hledal?“
„Člověk se vždy touží dozvědět, jaké lži mu ostatní napovídali,“ řekl Poirot.
„Welman vám lhal?“:
„Určitě.“
„Kdo jiný vám ještě lhal?“
„Zřejmě všichni: sestra O’Brienová romanticky; sestra Hopkinsová úporně; paní Bishopová záštiplně. A vy sám –“
„Panebože!“ přerušil ho Peter Lord bez skrupulí. „Přece si nemyslíte, že jsem vám lhal, nebo snad ano?“
„Zatím ne,“ připustil Poirot.
Doktor Lord se opřel o opěradlo židle.
„Vy jste ale nedůvěřivý patron, Poirote.“
„Jestli jste dojedl,“ řekl pak, „vypravíme se na Hunterbury? Mám se pak zastavit u několika pacientů a taky musím do ordinace.“
„K vašim službám, příteli.“
Vydali se na cestu pěšky, na pozemek přišli zadní příjezdovou cestou. V její polovině potkali vysokého pohledného mladíka, který před sebou tlačil kolečko. Uctivě se dotkl okraje čepice na pozdrav doktoru Lordovi.
„Dobrý den, Horlicku. To je Horlick – zahradník, Poirote. Tehdy dopoledne tu pracoval.“
„Ano, pane, přesně tak,“ potvrdil Horlick. „To ráno jsem se viděl se slečnou Elinor a mluvil jsem s ní.“
„Co vám říkala?“ zajímal se Poirot.
„Povídala, že je dobře, že se ten dům prodal, a to mi docela vyrazilo dech, pane; ale pak říkala, že by se za mě přimluvila u majora Somervella a ten že by si mě tu možná nechal – kdyby teda neměl pocit, že jsem snad moc mladej na hlavního zahradníka – že jako jsem se hodně naučil od pana Stephense, co tu byl.“
„Působila na vás stejným dojmem jako obvykle, Horlicku?“ zeptal se doktor Lord.
„Ale ano, pane, akorát vypadala trochu rozrušeně a jako by o něčem přemýšlela.“
„Znal jste Mary Gerrardovou?“ zeptal se Hercule Poirot.
„Jistě, pane. Ale ne moc dobře.“
„Jaká byla?“ vyzvídal dál Poirot.
Horlick vypadal zmateně. „Jaká, pane? To jako jak vypadala?“
„Ne tak docela. Mám na mysli – co to bylo za děvče?“
„No, pane, bylo to takové fajnové děvče. Mluvila uhlazeně a tak. Řekl bych, že si o sobě dost myslela. Víte, stará paní Welmanová kolem ní nadělala spoustu povyku. Jejího otce to pěkně rozčilovalo, to teda jo. Býval kvůli tomu pořádně nabručený.“
„Podle všeho, co jsem o něm zatím slyšel, neměl ten stařík právě nejlepší letoru,“ řekl Poirot.
„To teda vážně neměl. Pořád jenom reptal a bručel a byl mrzutý. Zřídkakdy měl pro člověka vlídné slovo.“
„Byl jste tu tehdy dopoledne. Ve kterých místech jste se pohyboval?“ zeptal se Poirot.
„Ponejvíc v zelinářské zahradě, pane.“
„Odtamtud není vidět na dům?“

„Ne, pane.“
„Kdyby se někdo přiblížil k domu,“ vložil se do hovoru Peter Lord, „třeba k oknu do kuchyňky – tak byste ho nemohl zahlédnout?“
„To ne, pane.“
„Kdy jste odešel na oběd?“ pokračoval Peter Lord.
„V jednu, pane.“
„A nic jste neviděl – nikoho, kdo by se tu potloukal – nebo zaparkované auto – nebo něco takového?“
Zahradníkovo obočí se lehce nadzvedlo překvapením.
„U zadní brány, pane? Tam bylo jenom vaše auto – žádné jiné.“
„Moje auto?“ vykřikl Peter Lord. „To nebylo moje auto! Tehdy ráno jsem jel směrem na Withenbury. Nevrátil jsem se dřív než někdy po druhé.“
Horlick vypadal zmateně.
„Měl jsem za to, že to bylo vaše auto, pane,“ řekl váhavě.
„No dobře, na tom nezáleží,“ odsekl Peter Lord. „Na shledanou, Horlicku.“
Spolu s Poirotem pokračoval v cestě. Horlick na ně chvíli zíral a pak se pozvolna vrátil ke svému kolečku.
„Konečně něco máme,“ řekl Peter Lord tiše, leč s velkým rozrušením. „Čí bylo to auto, které tam tehdy ráno stálo?“
„Jaké máte auto, příteli?“ zeptal se ho Poirot.
„Forda desítku – mořskou zeleň. Takových je ovšem spousta.“
„A jste si zcela jistý, že nebylo vaše? Nemohl jste si zmýlit den?“
„Naprosto jistý. Jel jsem do Withenbury, vrátil jsem se celkem pozdě, zakousl jsem něco málo k obědu a pak už mě zavolali kvůli Mary Gepardové a já tam hned běžel.“
„Pak to tedy vypadá,“ řekl Poirot mile, „že jsme konečně narazili na něco hmatatelného.“
„Někdo tu to dopoledne byl…,“ dodal Peter Lord. „A nebyla to ani Elinor Carlislová, ani Mary Gerrardová, ani sestra Hopkinsová…“
„To je velice zajímavé,“ řekl Poirot. „Pojďme, pustíme se do pátrání. Začněme například tím, že budeme předpokládat, že si nějaký muž – či žena – přáli dostat se k domu nepozorováni – jak by se s tím vypořádali?“
V půli cesty se oddělovala pěšina vedoucí křovím. Vydali se po ní a po pár krocích popadl Peter Lord Poirota za ruku a ukazoval na jedno z oken.
„To je okno do kuchyňky, u kterého Elinor Carlislová připravovala sendviče.“
„A odsud ji při tom mohl kdokoli vidět,“ zamumlal Poirot. „Jestli si dobře pamatuji, to okno bylo otevřené?“
„Bylo dokořán,“ potvrdil Peter Lord. „Nezapomínejte, že bylo horko.“
„Tedy v případě,“ zadumal se Hercule Poirot, „že si někdo přál nepozorován sledovat, co se děje, v těchto místech by to pro něj bylo ideální.“
Oba se porozhlíželi kolem.
„Tady za tím křovím je takové místečko,“ řekl Peter Lord. „Bylo to tu pošlapané. Už to zase zarostlo, ale i tak je to dost zřetelně vidět.“
Poirot se k němu připojil.
„Ano, to je dobré místo,“ pronesl zamyšleně. „Je skryto – z pěšiny sem není vidět, a ten průhled mezi křovisky umožňuje sledovat okno. Takže, co tu tedy dělal náš neznámý přítel, který tu postával? Kouřil snad?“
Sehnuli se, prozkoumávali zem a odhrnovali listí a větve.
Hercule Poirot najednou zabručel.
Peter Lord se odtrhl od vlastního průzkumu a napřímil se.
„Co to je?“
„Krabička od zápalek, příteli. Prázdná krabička od zápalek udusaná do země, promočená a ztrouchnivělá.“
Opatrně a pečlivě předmět vysvobodil ze země. Nakonec ho rozložil na kus papíru, který vytáhl z kapsy.
„Je z ciziny,“ řekl Peter Lord. „Panebože! Německé zápalky!“
„A Mary Gerrardová se nedávno vrátila z Německa!“ dodal Hercule Poirot.
„A teď už něco máme. To nemůžete popřít!“ prohlásil Peter Lord triumfálně.
„Možná…,“ zaváhal Hercule Poirot.
„Ale člověče, nechtě toho, sakra. Kdo by tady v okolí, proboha, používal cizí zápalky?“
„Já vím – já vím,“ připustil Hercule Poirot.
Jeho oči, bezradné oči, putovaly k mezeře mezi křovím a k výhledu na okno.

„Není to tak jednoduché, jak si myslíte," řekl. „Je tu jeden závažný problém. Copak vám to nedošlo?"
„Co? Řekněte mi to."
Poirot si vzdychl.
„Když si toho tedy nejste vědom… Ale nevadí, pokračujme."
Vydali se do domu. Peter Lord odemkl zadní vchod. Vedl Poirota přes umývárnu nádobí do kuchyně, kterou prošli, pak chodbou s šatnou na jedné straně a malou kuchyňkou na druhé. V té se teď oba rozhlíželi kolem sebe.
Byly v ní obvyklé skříňky na sklo a porcelán s posuvnými skleněnými dvířky. A také plynový vařič se dvěma konvicemi a na polici, umístěné nad nimi, dvě plechovky označené Čaj a Káva. Dále pak umývadlo, odkapávač na nádobí a dřez na mytí nádobí. Pod oknem stál stůl.
„Na tomhle stole připravovala Elinor Carlislová sendviče," řekl Peter Lord. „Ten útržek z nálepky od morfia našli v téhle štěrbině v podlaze pod umývadlem."
„Policisté jsou ve svém pátrání pečliví," podotkl Poirot zamyšleně. „Jen tak něco jim neujde."
„Neexistuje nic, co by dokazovalo, že s tou lahvičkou Elinor vůbec kdy manipulovala!" spustil zhurta Peter Lord. „Já vám povídám, že ji někdo pozoroval z toho křoví, co je venku. Odešla dolů do domku a on se chopil příležitosti, vklouzl sem, odzátkoval tu tubu, rozdrtil pár tablet morfia na prášek a nasypal ho do vrchního sendviče. Vůbec si nevšiml, že se z lahvičky odtrhl kousek nálepky a že zapadl do té škvíry. Uháněl pryč, nastartoval svoje auto a opět se vypařil."
„Vy to stále nechápete!" vzdychl Poirot. „Je zvláštní, jak může být takový inteligentní člověk tak zabedněný."
„To chcete říct," oponoval vztekle Peter Lord, „že nevěříte tomu, že v tom roští někdo stál a pozoroval okno?"
„Ale ano, tomu věřím…," odpověděl Poirot.
„Pak tedy musíme zjistit, kdo to byl!"
„Mám takový dojem," zamumlal Poirot, „že nebudeme muset chodit daleko."
„To jako, že už to víte?"
„Mám takovou velice důvtipnou představu."
„Takže vaši posluhovači, kteří pátrali v Německu, vám přece jen dodali nějaké zajímavé informace…," řekl Peter Lord pomalu.
Hercule Poirot si poklepal na čelo.
„Drahý příteli," prohlásil, „všechno se to skrývá tady, v mé hlavě… Pojďme se porozhlédnout po domě."

III

Konečně stanuli v místnosti, ve které zemřela Mary Gerrardová.
Dům byl nasáklý zvláštní atmosférou – zdálo se, jako by se tam hemžilo plno vzpomínek a neblahých předtuch.
Peter Lord otevřel jedno z oken.
Lehce se zachvěl.
„Připadá mi to tu jako v hrobce…"
„Kdyby tak stěny mohly vyprávět…," zadumal se Poirot. „Tady je to, viďte, v tomto domě – začátek celého příběhu."
Odmlčel se a pak řekl potichu:
„V této místnosti tedy zemřela Mary Gerrardová."
„Našly ji tamhle v té židli u okna…," doplnil Peter Lord.
Hercule Poirot se nahlas zamyslel.
„Mladá dívka – krásná – romantická? Hrála to vše a byla pouhou intrikánkou? Byla to povýšenecká osoba, která se naparovala? Byla jemná a laskavá, bez sebemenších postranních úmyslů…, zkrátka mladý člověk začínající svůj život…, dívka jako květ…?"
„Ať byla jakákoli," řekl Peter Lord, „někdo si přál její smrt."
„To bych rád věděl…," zašeptal Hercule Poirot.
Lord na něj zíral.
„Co?"
„Ještě ne," zakroutil Poirot hlavou a otočil se.
„Už jsme prošli celý dům. Viděli jsme vše, co je tu k vidění. Pojďme do správcova domku."
Tam už bylo zase vše v pořádku – pokoje byly sice zaprášené, ale uklizené a zbavené osobních předmětů. Oba muži tam pobyli jen chvíli. Když vyšli ven na slunce, Poirot si sáhl na listy popínavé růže plazící se po mřížce. Kvetla růžově a linula se z ní příjemná vůně.

„Víte, jak se tato růže jmenuje? To je Zépherine Drouhin, příteli.“
„A co má být?“ odsekl Peter Lord podrážděně.
„Když jsem hovořil s Elinor Carlislovou, vyprávěla mi o růžích,“ vysvětloval Hercule Poirot. „To tehdy jsem začal vidět – ne přímo světlo, ale takový ten malý záblesk světla, který člověk zahlédne, když jede vlakem a blíží se k výjezdu z tunelu. Není to ještě denní světlo, zatím jen jeho příslib.“
„Co vám vyprávěla?“ vyzvídal Peter Lord drsně.
„O svém dětství. Jak si hrávala tady v zahradě a jak s Roderickem Welmanem stáli každý na jiné straně barikády. Byli nepřáteli, neboť on dával přednost bílé růži z Yorku – chladné a strohé – a ona, jak se mi svěřila, milovala rudé růže, rudou růži z Lancestru. Rudé růže, které voní a září barvou a jsou plné vášně a srdečnosti. A v tom spočívá, příteli, rozdíl mezi Elinor Carlislovou a Roderickem Welmanem.“
„A to něco vysvětluje?“ zeptal se Peter Lord.
„To vysvětluje, jaká je Elinor Carlislová – vášnivá a hrdá, zoufale milující muže, který není schopen lásky k ní…“
„Já vám nerozumím…,“ řekl Peter Lord.
„Ale já rozumím jí…,“ opáčil Poirot. „Rozumím oběma. A nyní, příteli, se ještě jednou zajdeme podívat k té mýtince v křoví.“
Učinili tak mlčky. Pihatý obličej Petera Lorda byl ustaraný a zaplavený rozčilením.
Když došli na místo, Poirot na chvíli jen tak nehybně stál a Peter Lord ho pozoroval.
Pak ten malý detektiv znenadání pohněvaně vzdychl.
„Je to skutečně velice jednoduché,“ pronesl. „Copak nechápete, jak je ten váš náhled na věc naprosto klamný? Podle vaší teorie někdo – nejspíš nějaký muž – kdo poznal v Německu Mary Gerrardovou, se sem vypravil s úmyslem ji zabít. Ale podívejte se, příteli, pozorně se podívejte! Použijte obě oči, co máte na hlavě, když už to vypadá, že oči vaší mysli vám odmítají sloužit. Co odsud vidíte – okno, že? A v okně – dívku. Nějakou dívku, která maže sendviče. Tedy konkrétně Elinor Carlislovou. Teď se ale na chvíli zamyslete: Z čeho měl, u všech svatých, onen pozorovatel usuzovat, že ty sendviče bude někdo nabízet Mary Gerrardové? To nevěděl nikdo kromě Elinor Carlislové – jen ona – nikdo jiný! Dokonce ani Mary Gerrardová, ani sestra Hopkinsová.
Co z toho tedy vyplývá – jestliže tu někdo stál a pozoroval, pak přistoupil k oknu, vyšplhal se jím dovnitř a otrávil sendviče – co měl v úmyslu a co předpokládal? Myslel si, musel předpokládat, že ty sendviče bude jíst samotná Elinor Carlislová…“

Kapitola 13

Poirot zaklepal na dveře domku sestry Hopkinsové. Otevřela mu s plnými ústy.
„Tedy, pane Poirote, co tu teď pohledáváte?“ řekla ostře.
„Smím dál?“
Poněkud zdráhavě sestra Hopkinsová ustoupila a pustila Poirota přes svůj práh. Nabídla se pohostit svou návštěvu čajem a o chvíli později už Poirot shlížel s jistým zděšením k šálku nápoje černého jako inkoust.
„Zrovna jsem ho udělala – dobrý a silný!“ řekla sestra Hopkinsová.
Poirot obezřetně čaj zamíchal, statečně pozřel doušek a začal:
„Napadá vás, proč jsem za vámi přišel?“
„To tedy rozhodně ne, to mi musíte prozradit. Nejsem odborníkem na čtení myšlenek.“
„Přišel jsem vás požádat o pravdu.“
Sestra Hopkinsová se rozhořčeně postavila.
„A to má jako znamenat co, to bych teda ráda věděla? Já jsem byla vždycky pravdomluvná žena. Nikdy jsem před nikým nic neskrývala. O té tubě s morfiem jsem u soudního vyšetřování vypovídala, i když by spousta jiných na mém místě seděla a ani o tom nepípla. A přitom jsem moc dobře věděla, že mi budou určitě vytýkat moji neopatrnost, jak jsem svůj kufřík nechala jen tak povalovat; a koneckonců – taková věc se může přihodit každému! Vinili mě z toho a v mé profesi mi to rozhodně na dobrém jménu nepřidá, na to vemte jed. To mi ale bylo jedno! Věděla jsem o něčem, co má souvislost s tím případem, tak jsem s tím vyrukovala. A budu vám vděčná, pane Poirote, když si ty svoje nechutné narážky necháte pro sebe! Není nic ohledně smrti Mary Gerrardové, o čem bych otevřeně a čestně nemluvila, a jestli vy si myslíte něco jiného, budu vám velice zavázána, když mi tady přednesete, čemu přesně nevěříte! Nic jsem nezatajila – vůbec nic! A jsem připravena stanout před soudem a všechno odpřísáhnout.“
Poirot se nepokoušel ji přerušit. Velice dobře věděl, jak jednat s rozhněvanými ženami. Nechal sestru Hopkinsovou, aby vybuchla vzteky a zase se uklidnila. Pak teprve promluvil – klidně a laskavě.
„Já jsem ale netvrdil, že jste zamlčela něco, co souvisí s tím zločinem.“

„Tak co jste tedy chtěl naznačit, to mi povězte?“
„Požádal jsem vás, abyste mi řekla pravdu – ne o smrti, ale o životě Mary Gerrardové.“
„Ach!“ Sestra Hopkinsová byla na okamžik znatelně vyvedena z míry. „Tak o to vám jde?“ řekla. „To ale nemá nic společného s tou vraždou.“
„Netvrdím, že má. Mluvil jsem o tom, že zatajujete něco, co se týká Mary.“
„A proč bych neměla – když to s tím zločinem nemá co do činění?“
Poirot pokrčil rameny.
„A proč byste měla?“
Sestra Hopkinsová byla brunátná v obličeji.
„Z obyčejné slušnosti! Všichni už jsou teď mrtví – všichni, kterých se to týká. A nikomu jinému do toho nic není!“
„Pokud by to byla jen domněnka, pak snad máte pravdu. Jestli však něco skutečně víte, je to něco jiného.“
„Nevím přesně, co máte na mysli…,“ řekla sestra Hopkinsová nejistě.
„Já vám napovím,“ nabídl se Poirot. „Dostalo se mi několika náznaků od sestry O’Brienové a měl jsem dlouhý rozhovor s paní Slatteryovou, která si velice dobře pamatuje na události, jež se odehrály před více než dvaceti lety. Povím vám, co přesně jsem se dozvěděl. Tedy – je tomu už více než dvacet let, co dva lidé prožívali milostný poměr. Jedním z nich byla paní Welmanová, jež už byla několik let vdovou. Byla ženou schopnou hluboké a vášnivé lásky. Druhým z páru byl sir Lewis Rycroft, kterého potkalo veliké neštěstí – jeho manželka byla beznadějně duševně chorá. V tehdejší době nedávaly zákony žádnou naději na vysvobození rozvodem a lady Rycroftová, jejíž fyzické zdraví bylo v perfektním stavu, mohla žít třeba do devadesáti. Lidé, podle mého názoru, tušili, že mezi těmi dvěma existuje určitý vztah, oni ho však oba drželi ve vší tajnosti a snažili se udržovat dekorum. Pak sir Rycroft padl ve válce.“
„A?“ řekla sestra Hopkinsová. „Domnívám se,“ pokračoval Poirot, „že se po jeho smrti narodilo dítě a že tímto dítětem byla Mary Gerrardová.“
„Zdá se, že o tom všechno víte!“ prohodila sestra Hopkinsová.
„To, co jsem uvedl, je pouze moje domněnka,“ namítl Poirot. „Je ale možné, že vy vlastníte nějaký nevyvratitelný důkaz, který by ji potvrdil.“
Sestra Hopkinsová chvíli mlčky seděla, kabonila se, pak náhle vstala, přešla pokoj a otevřela zásuvku, ze které vytáhla nějakou obálku. Podala ji Poirotovi.
„Povím vám, jak se to dostalo do mých rukou. To si buďte jistý, že jsem měla podezření. Jednak to, jak se na to děvče paní Welmanová dívala, a pak to všechno završily povídačky, co jsem zaslechla. A když byl starý Gerrard nemocný, prozradil mi, že Mary není jeho dcera.
No a potom, když Mary umřela, jsem douklízela v domku a v jednom šuplíku jsem mezi stařikovými věcmi narazila na tenhle dopis. Vidíte, co je na něm napsáno.“
Poirot si přečetl zašlý, perem psaný nápis na obálce:

Tento dopis nechť je po mé smrti zaslán Mary.

„To ale nebylo napsáno v poslední době?“ řekl Poirot.
„To nepsal Gerrard,“ vysvětlovala sestra Hopkinsová. „Je to od Maryiny matky, umřela před čtrnácti lety. Psala to tomu děvčeti, ale starouš to založil mezi své věci a k ní se to tak nikdy nedostalo – a já jsem jedině ráda, že to tak dopadlo! Aspoň mohla mít až do konce vztyčenou hlavu a nemusela se za nic stydět.“
Odmlčela se.
„Tedy,“ pokračovala pak, „ten dopis byl zalepený, ale přiznávám, že když jsem ho našla, otevřela jsem ho a přečetla. Asi jsem neměla. Jenomže Mary už byla mrtvá a já jsem víceméně tušila, co bude uvnitř, a měla jsem pocit, že nikomu jinému do toho nic není. Na druhou stranu jsem ho nechtěla zničit, protože jsem tak nějak cítila, že by to nebylo správné. Ale radši si ten dopis přečtěte sám.“
Poirot vytáhl list papíru zaplněný drobným neohrabaným rukopisem.

To, co teď píšu, je čistá pravda pro případ, že jí bude někdy zapotřebí. Sloužila jsem u paní Welmanové na Hunterbury a ona ke mně byla velice laskavá. Když jsem se dostala do problémů, stála při mně, a když. to všechno skončilo, vzala mě k sobě zpátky do služby; to děťátko ale zemřelo. Má paní a sir Lewis Rycroft v sobě našli zalíbení, ale nemohli se vzít, protože on už ženatý byl – jeho manželka byla v blázinci, ubohá žena. Byl to milý pán a byl paní Welmanové oddán. Zabili ho ve válce a brzy nato mi paní řekla, že čeká dítě. Pak odjela do Skotska a vzala mě s sebou. Tam přišlo dítě na svět – v Ardlochrie. Bob

Gerrard, který nade mnou zlomil hůl a nechtěl se ke mně znát, když jsem měla ty potíže, mi zase začal psát. Ujednání znělo, že se vezmeme, budeme bydlet v domku pro správce a on měl to dítě považovat za mé. Když tam budeme žit, bude vypadat přirozeně, když se paní Welmanová bude o děvče zajímat a postará se jí o vzdělání a o místo na tomto světě. Myslela, že bude lepší, když se Mary nikdy nedozví pravdu. Paní Welmanová nám oběma poskytla slušnou částku peněz; já bych jí ale pomohla i bez toho. S Bobem jsem byla docela spokojená, ale Mary mu nikdy nepřirostla k srdci. Celou dobu jsem držela jazyk za zuby a nikomu nic neřekla, ale považuju za správné, abych všechno sepsala černé na bílém pro případ, že umřu.

Eliza Gerrardová (rozená Eliza Rileyová)

Hercule Poirot se zhluboka nadechl a uložil dopis zpět.
„Co s tím hodláte dělat?“ zeptala se znepokojeně sestra Hopkinsová. „Vždyť už jsou všichni mrtví! Vytahovat to všechno přece k ničemu není. Každý v okolí si paní Welmanové považoval; nikdy proti ní nic neměli. Celá tahle dávná aféra – to by bylo kruté. A to samé s Mary. Bylo to milé děvče. Proč by měl někdo vědět, že byla nemanželské dítě? Nechte mrtvé odpočívat v jejich hrobech v klidu a míru, to vám povídám.“
„Člověk ale musí brát v úvahu i ty živé,“ oponoval Poirot.
„S tou vraždou to ale přece nemá nic společného,“ namítala sestra Hopkinsová.
„Může to s ní souviset velice významně,“ opáčil Hercule Poirot velmi vážně.
Opustil domek sestry Hopkinsové, která se za ním dívala s ústy dokořán.
Ušel kus cesty, když těsně za sebou zaslechl nerozhodné kroky. Zastavil se a otočil.
Byl to Horlick, onen mladý zahradník z Hunterbury. Byl celý rozpačitý a v rukou žmoulal svoji čepici.
„Promiňte, pane. Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?“ zeptal se poněkud zajíkavě. „Jistě. Oč jde?“
Horlick žmoulal čepici ještě urputněji. Vypadal jako hromádka neštěstí.
„Jde o to auto,“ řekl s odvráceným zrakem.
„O to auto, co tehdy ráno stálo u zadní brány?“
„Ano, pane. Doktor Lord dneska tvrdil, že to auto nebylo jeho – ale bylo, pane.“
„To víte určitě?“
„Ano, pane. Kvůli číslu. Bylo to MSS 2022. Proto jsem si ho všimnul – MSS 2022. Víte, ve vesnici ho všichni známe a říkáme mu Miss Tů-Tů*. Vím to naprosto určitě, pane.“
Poirot se lehce ušklíbl.
„Doktor Lord ale tvrdí, že to dopoledne trávil ve Withenbury.“
„Ano, pane, slyšel jsem ho,“ řekl Horlick sklíčeně. „Jenže to bylo jeho auto… Na to bych klidně přísahal..“
„Děkuji, Horlicku, přesně to možná budete muset udělat…,“ pronesl laskavě Poirot.

* V angličtině 2 = two [čti tú], pozn. překl.

ČÁST III

Kapitola 1

I

Bylo v soudní síni horko? Nebo snad velmi chladno? Elinor Carlislová to nemohla přesně posoudit. Chvílemi cítila palčivé horko jako by měla horečku, ale hned vzápětí se celá chvěla.
Závěr obžalovací řeči nevnímala. Vracela se do minulosti – znovu se pomalu probírala celou tou záležitostí, od onoho dne, kdy přišel ten ubohý dopis, až do chvíle, kdy policejní úředník s hladce oholenou tváří pronesl s děsivou netečností:
„Jste Elinor Carlislová. Mám na vás zatykač pro podezření z vraždy Mary Gerrardové, spáchané podáním jedu 27. července tohoto roku, a je mou povinností vás upozornit, že cokoli řeknete, bude zaznamenáno a může být při soudním procesu použito proti vám.“
Příšerná, hrozivá netečnost… Měla pocit, že je zachycena v zaběhnutém, dobře promazaném stroji – nelidském a bezcitném.
A nyní je zde – sedí tu na lavici obžalovaných, vystavená plně na odiv veřejnému zájmu zastoupenému stovkami krutých očí. Kochají se pohledem na ni a škodolibě se radují…
Jen členové poroty se na ni nedívali. Rozpačitě odvraceli záměrně zraky jinam… To proto, pomyslela si, že dobře vědí, co se – už brzo – chystají říct…

II

Vypovídal doktor Lord. Byl to ten Peter Lord – ten pihatý bodrý mladý doktor, který se k ní na Hunterbury

choval tak mile a přátelsky? Teď působil dost upjatě. Byl stroze profesionální. Odpovídal mechanicky a monotónně: přivolali ho telefonicky na Hunterbury; bylo již příliš pozdě na to, aby se ještě dalo něco udělat; Mary Gerrardová zemřela několik minut po jeho příchodu; smrt byla způsobena, podle jeho názoru, otravou morfiem v jedné z jeho méně obvyklých forem – v tak zvané ‚foudroyantní podobě'."
Sir Edwin Bulmer vstal a přistoupil ke křížovému výslechu.
„Docházel jste pravidelně jako lékař k zesnulé paní Welmanové?"
„Ano."
„Měl jste během svých červnových návštěv na Hunterbury příležitost vidět obžalovanou pohromadě s Mary Gerrardovou?"
„Několikrát."
„Jak byste popsal chování obžalované vůči Mary Gerrardové?"
„Jako naprosto přirozené a milé."
Sir Edwin Bulmer nasadil jemně přezíravý úsměv.
„Takže jste si nikdy nevšiml žádných známek ‚nenávistné žárlivosti', o které jsme tu toho tolik slyšeli?"
„Ne," odpověděl Peter Lord rozhodně se strnulou čelistí.
Ale ano – všiml…, proběhlo Elinor hlavou. Teď kvůli mně zalhal… Věděl to…
Petera Lorda vystřídal policejní lékař. Jeho výpověď byla delší a podrobnější. Smrt byla způsobena otravou morfiem v jeho ‚foudroyantní', tedy ‚bleskové' podobě. Mohl by laskavě vysvětlit tento pojem? S jistým potěšením tak učinil. Otrava morfiem může probíhat několika různými způsoby. Tím nejobvyklejším je určitou dobu trvající intenzivní rozechvění následované ospalostí a narkózou, oční zornice jsou přitom stažené. U méně běžné formy –foudroyantní, která získala své jméno z francouzštiny, se během velice krátké doby – asi deseti minut – dostavuje hluboký spánek, oční panenky bývají většinou rozšířené…
III
Soud byl odročen. Nyní znovu zasedá. Na řadě byla několikahodinová lékařská expertiza.
Dr. Alan Garcia, uznávaný odborník, používal spoustu učených termínů, když s gustem hovořil o obsahu žaludku: chléb, rybí pomazánka, čaj, přítomnost morfia… další odborné výrazy a přehršel desetinných čárek. Dávku pozřenou zesnulou odhadl na zhruba čtvrt gramu. Smrtelnou dávkou by bylo už množství čtyřikrát menší.
Sir Edwin povstal, stále naprosto klidný.
„Rád bych si to ujasnil. Vy jste v žaludku nenašel nic jiného kromě chleba, másla, rybí pomazánky, čaje a morfia. Žádné jiné jídlo tam nebylo?"
„Ne, žádné."
„Z toho tedy vyplývá, že zesnulá po poměrně značnou dobu nepozřela nic kromě sendvičů a čaje?"
„Přesně tak."
„Naznačuje něco, jak konkrétně bylo morfium do těla vpraveno?"
„Nerozumím vaší otázce."
„Vyjádřím se tedy přesněji. Morfium se mohlo do těla dostat v rybí pomazánce, s chlebem, v másle namazaném na chlebu, v čaji nebo v mléku, je to tak?"
„Jistě."
„Neexistuje tedy žádný důkaz o tom, že bylo morfium obsaženo spíše v rybí pomazánce než v ostatních pokrmech?"
Ne."
„Ve skutečnosti tedy mohlo být morfium podáno zvlášť – chci říci aniž by bylo součástí některého z uvedených jídel? Mohla ho jednoduše spolknout jako tabletu?"
„Samozřejmě, to mohla."
Sir Edwin usedl.
Výslechu se znovu ujal sir Samuel.
„Nicméně jste toho názoru, že ať se do těla morfium dostalo jakkoli, stalo se tak ve stejnou dobu jako zmíněné jídlo a pití?"
„Ano."
„Děkuji vám."
IV
Inspektor Brill složil mechanicky přísahu. Stál tam vojensky a netečně, svoji výpověď odříkal s nenuceností získanou zkušenostmi.
„Přivolali mne do domu… Obžalovaná prohlásila: ‚Určitě to byla ta rybí pomazánka. Asi byla zkažená.'… prohledání okolí…, na odkapávači nádobí v kuchyňce stála jedna umytá sklenička od rybí pomazánky,

druhá byla ještě zpola plná… podrobnější prohledání kuchyňky…“
„Co jste našli?“
„Za stolem, ve štěrbině mezi prkny v podlaze, jsem našel malý útržek papíru.“
Předmět doličný putoval k porotě.
S lenivou nenuceností povstal obhájce.
„Ten útržek jste našel ve štěrbině v podlaze?“

„Za co jste to považoval?“
„Za fragment odtržený z nějaké potištěné nálepky – podobné, jaká se používá pro označování skleněných tub s morfiem.“
„Část štítku?“
„Ano.“
„Nalezli jste i jeho zbytek?“
„Ne.“
„Nenašli jste žádnou skleněnou tubu nebo lahvičku, na které by onen štítek mohl být nalepen?“
„Ne.“
„V jakém stavu se ten útržek papíru nacházel, když jste ho objevili? Byl čistý nebo špinavý?“
„Byl docela čerstvý.“
„Co tím myslíte – docela čerstvý?“
„Na povrchu byl nános prachu z podlahy, ale jinde byl čistý.“
„Nemohl tam ležet již nějakou dobu?“
„Ne, dostal se tam celkem nedávno.“
„Jste tedy nakloněn názoru, že se tam dostal v tentýž den, kdy jste ho tam našel – ne dříve?“
„Ano.“
Sir Edwin se se zabručením posadil.
V
Na lavici svědků je sestra Hopkinsová s rudou svatouškovskou tváří.
I přesto, pomyslela si Elinor, nepůsobí sestra Hopkinsová tak děsivě jako inspektor Brill. Ta inspektorova nelidskost ji ochromovala. Byl tak jistotně součástí nějakého obrovského stroje. Sestrou Hopkinsovou zmítaly vášně a předsudky.
„Jmenujete se Jessie Hopkinsová?“
„Ano.“
„Jste kvalifikovanou ambulantní sestrou a přebýváte v domku U růží na Hunterbury?“
„Ano.“
„Kde jste byla 28. července tohoto roku?“
„Na hunterberyské usedlosti.“
„Poslali pro vás?“
„Ano. Paní Welmanová prodělala další mrtvici – už druhou. Vypravila jsem se na pomoc sestře O’Brienové do doby, než seženou druhou sestru.“
„Vzala jste s sebou i malý příruční kufřík?“
„Ano.“
„Sdělte porotě, co obsahoval.“
„Obvazy, obinadla, injekční stříkačku a nějaké léky, mezi nimi i hydrochlorid morfia.“
„Za jakým účelem tam byl?“
„Jeden z případů ve vesnici vyžadoval každé ráno a každý večer morfium.“
„Co tuba obsahovala?“
„Dvacet tablet po 30 mg hydrochloridu morfia.“
„Jak jste s kufříkem naložila?“
„Nechala jsem ho dole v hale.“
„To bylo osmadvacátého večer. Kdy se vám naskytla další možnost do kufříku nahlédnout?“
„Následující ráno kolem deváté hodiny, zrovna když jsem se chystala opustit dům.“
„Chybělo něco?“
„Chyběla ta tuba s morfiem.“
„Zmínila jste se o této ztrátě někomu?“
„Řekla jsem o tom sestře O’Brienové, která pečovala o pacientku.“
„Ta brašna ležela v hale, přes kterou naprosto samozřejmě procházeli lidé sem a tam?“

„Ano.“
Sir Samuel se odmlčel. Pak se zeptal:
„Znala jste se důvěrně s onou mrtvou dívkou, Mary Gerrardovou?“
„Ano.“
„Jaký jste na ni měla názor?“
„Bylo to velice milé děvče – milé a hodné.“
„Měla veselou povahu?“
„Velice veselou.“
„Neměla žádné problémy, o kterých byste věděla?“
„Ne.“
„Bylo v době její smrti cokoli, co by ji znepokojovalo, dělala si starosti o svou budoucnost?“
„Nic takového.“
„Neměla vůbec žádný důvod k tomu, aby si sama vzala život?“
„Ani v nejmenším.“
A tak to pokračovalo dál a dál – celý ten prokletý příběh. Jak sestra Hopkinsová doprovodila Mary do správcova domku, jak se objevila rozrušená Elinor a pozvala je na sendviče, jak talíř nabídla nejdříve Mary. Elinořin návrh, že se umyje veškeré nádobí a pak že s ní sestra Hopkinsová půjde nahoru, aby jí pomohla s tříděním šatstva.
Sir Edwin Bulmer často výpověď přerušoval připomínkami a námitkami.
Ano, to všechno je pravda, přemítala Elinor v duchu, a ona tomu věří. Je si jistá, že jsem to udělala. A každičké slovo, které pronesla, je pravdivé – to je právě na tom to strašné. Všechno je to pravda.
Když se porozhlédla po soudní síni, znovu zahlédla obličej Hercula Poirota, který si ji zamyšleně prohlížel – téměř laskavě. Hleděl na ni a hodně toho věděl…
Svědkyni předložili kousek kartonu, na kterém byl připevněn útržek nálepky.
„Víte, co to je?“
„Je to část štítku.“
„Můžete sdělit porotě jakého štítku?“
„Ano – je to část štítku z tuby s tabletami morfia po 30 mg – z takové, kterou jsem ztratila.“
„Jste si tím jista?“
„Samozřejmě, že jsem si jistá. Je z mé tuby.“
„Je na něm nějaká zvláštní značka, podle které byste ho mohla bezpečně identifikovat jako štítek z lahvičky, kterou jste ztratila?“ zeptal se soudce.
„To ne, vaše ctihodnosti, ale určitě je to ten samý.“
„Můžete tedy vlastně pouze prohlásit, že je mu velice podobný?“
„No, ano, přesně tak jsem to myslela.“ Soud byl odročen.:

Kapitola 2

I

Další den.
Sir Edwin Bulmer povstal a ujal se křížového výslechu. V žádném případě již nevystupoval klidně. Rázně se zeptal:
„K tomu kufříku, o kterém jsme si toho tolik vyslechli. Tehdy 28. června byl ponechán po celou noc bez dozoru ve vstupní hale na Hunterbury?“
„Ano,“ přisvědčila sestra Hopkinsová.
„To bylo poněkud lehkomyslné, nemyslíte?“
Sestra Hopkinsová se začervenala.
„Ano, zřejmě bylo.“
„Máte ve zvyku nechávat nebezpečné léky ležet na místech, kde by k nim mohl mít kdokoli přístup?“
„Ne, ovšemže ne.“
„Ale! Tak tedy ne? Tehdy jste tak ale učinila?“
„Ano.“
„A skutečnost je taková, nemýlím-li se, že kdokoli z domu se mohl dostat k morfiu, kdyby chtěl?“
„Zřejmě ano.“
„Žádné zřejmě. Je to tak, viďte?“
„No – ano.“
„Slečna Carlislová tedy nebyla jedinou osobou, která k němu měla přístup? Měl ho kdokoli ze

služebnictva. Nebo doktor Lord. Nebo pan Roderick Welman. Nebo sestra O'Brienová. Nebo samotná Mary Gerrardová."
„Nejspíš – ano."
„Je to tak, že?"
„Ano."
„Bylo někomu známo, že v tom kufříku máte morfium?"
„To nevím."
„Zeptám se tedy jinak – zmínila jste se o tom někomu?"
„Ne."
„Takže slečna Carlislová ve skutečnosti nemohla tušit, že tam nějaké morfium bylo?"
„Mohla se tam podívat."
„To je dost nepravděpodobné, nemyslíte?"
„To tedy opravdu nevím."
„U některých lidí můžeme s mnohem větší pravděpodobností předpokládat, že o morfiu věděli, než právě v případě slečny Carlislové. Například doktor Lord. Ten by to věděl. Morfium jste ordinovala na jeho příkaz, že?"
„Samozřejmě."
„Mary Gerrardová o tom také věděla?"
„Ne, nevěděla."
„Často vás navštěvovala ve vašem domku, viďte?"
„Ne zase tak často."
„Chtěl jsem tím naznačit, že vzhledem k tomu, že u vás poměrně často byla, měla ze všech lidí v domě právě ona nejpádnější důvod se domnívat, že s sebou nosíte morfium."
„S tím nemohu souhlasit." Sir Edwin se na okamžik odmlčel. „Tehdy ráno jste sestře O'Brienové oznámila, že vám chybí morfium?"
„Ano."
„Podle mého názoru jste ve skutečnosti řekla toto: ‚Nechala jsem doma morfium. Budu se pro něj muset vrátit.'"
„Tak jsem to neřekla."
„Netvrdila jste tedy, že jste morfium nechala ve svém domku na krbové římse?"
„No, když jsem ho nemohla najít, napadlo mě, že zrovna takhle to prostě muselo být."
„Jinými slovy jste vlastně neměla ponětí, co jste s tím morfiem udělala!"
„Měla. Dala jsem ho do kufříku."
„Proč jste tedy pak 29. června ráno tvrdila, že jste ho nechala doma?"
„Protože jsem si myslela, že to tak asi bylo."
„Musím říci, že jste velice lehkomyslná žena."
„To není pravda."
„Řekl bych, že občas pronášíte poněkud nepřesné výroky."
„To tedy ne. Dávám si moc dobrý pozor na to, co říkám."
„Prohodila jste 27. července – v den skonu Mary Gerrardové – poznámku o tom, že jste se škrábla o růžový keř?"
„Nechápu, co to s tím má společného!"
„Je to důležité, sire Edwine?" otázal se soudce.
„Ano, vaše ctihodnosti, je to podstatnou součástí obhajoby a já hodlám předvolat svědka, který prokáže, že uvedený výrok není pravdivý."
Vrátil se ke své otázce.
„Tvrdíte stále, že jste si 27. července poranila zápěstí o růžový keř?"
„Ano, bylo to tak."
Sestra Hopkinsová působila vzdorovitě.
„Kdy se vám to stalo?"
„Těsně před tím, než jsme opustily domek správce a vydaly se nahoru do domu – tehdy dopoledne 27. července."
„A co to bylo za růžový keř?" zeptal se pochybovačně sir Edwin.
„Měl růžové květy a popínal se po domku."
„Jste si tím jista?"
„Naprosto."

Sir Edwin chvíli mlčel a pak se zeptal:
„Trváte na tom, že když jste přišla 28. června na Hunterbury, to morfium bylo ve vašem kufříku?“
„Trvám. Měla jsem ho s sebou.“
„I za předpokladu, že za okamžik bude na vašem místě sestra O’Brienová a odpřísáhne, že jste se vyjádřila v tom smyslu, že jste ho pravděpodobně zapomněla doma?“
„Bylo v mém kufříku. Jsem o tom přesvědčená.“
Sir Edwin vzdychl.
„A to vás to chybějící morfium ani trochu neznepokojovalo?“
„Ne – znepokojovat – to ne.“
„Aha, takže jste s naprostým klidem přijala fakt, že se ztratilo značné množství nebezpečného léku?“
„V té době mě nenapadlo, že ho někdo vzal.“
„Chápu. Vy jste si v tu chvíli jen nemohla vzpomenout, co jste s ním udělala.“
„Ale vůbec ne. Bylo v kufříku.“
„Dvacet tablet po 30 mg morfia – tedy 0,6 gramu morfia. To by stačilo na zabití několika lidí, je to tak?“
„Ano.“
„Vás to ale neznepokojuje a dokonce tu ztrátu ani nenahlásíte?“
„Myslela jsem, že se nic neděje.“
„Podle mého názoru – kdyby se skutečně morfium ztratilo tak, jak tvrdíte, bylo by vaší povinností, jakožto svědomité osoby, nahlásit tu ztrátu příslušným úřadům.“
Sestra Hopkinsová zrudla.
„No a já jsem to neudělala.“
„To byl ale z vaší strany bezpochyby akt velice závažné nedbalosti. Zdá se, že svoji zodpovědnost neberete příliš vážně. Stává se vám často, že takovým způsobem odložíte tak nebezpečné léky?“
„Nikdy předtím se mí to nestalo.“
Nějakou chvíli to tak ještě pokračovalo. Sestra Hopkinsová – nervózní, brunátná, odporující si – to bylo pro sira Edwina snadné sousto.
„Je pravda, že ve čtvrtek 6. července sepsala zesnulá Mary Gerrardová svou poslední vůli?“
„Ano, sepsala.“
„Proč to udělala?“
„Protože měla dojem, že je to tak správné. A také bylo.“
„Víte určitě, že k tomu nebyla donucena obavami z budoucnosti?“
„Nesmysl.“
„Přesto to ale naznačuje, že myšlenky týkající se smrti jí nebyly neznámé, že se jimi zaobírala.“
„Vůbec ne. Jen měla pocit, že je to tak správné.“
„Je toto ona závěť? Podepsaná Mary Gerrardovou a dvěma svědky – Emily Biggsovou a Rogerem Wadem, prodavači z cukrárny – a odkazující veškerý majetek Mary Rileyové, sestře Elizy Rileyové?“
„Přesně tak.“
Poslední vůle byla předána porotě.
„Pokud je vám známo – měla Mary Gerrardová co odkázat?“
„Tehdy ne.“
„Zanedlouho se to ale mělo změnit?“
„Ano.“
„Je pravda, že slečna Carlislová poukázala Mary značnou částku peněz – dva tisíce liber?“
„Ano.“
„A slečna Carlislová k takovému kroku nebyla ničím nucena? Byl to z její strany pouhopouhý projev velkorysosti?“
„Udělala to dobrovolně, to ano.“
„Pak ale, kdyby Mary Gerrardovou nenáviděla tak, jak zde bylo naznačeno, by jí zřejmě sama od sebe nevěnovala tak velkou částku peněz.“
„Možná ne.“
„Co tím chcete říct?“
„Nechci tím říct vůbec nic.“
„Přesně tak. A nyní – donesly se k vám nějaké místní klepy o Mary Gerrardové a panu Rodericku Welmanovi?“
„Dvořil se jí.“
„Můžete to nějak dokázat?“

„Prostě jsem to věděla.“
„Aha – vy jste to ‚prostě věděla‘. Obávám se, že to porotě nezní příliš přesvědčivě. Řekla jste při jisté příležitosti, že by si s ním Mary neměla začínat, protože je zasnouben se slečnou Carlislovou, a ona mu to samé zopakovala v Londýně?“
„Tak mi to vyprávěla.“ Nyní převzal slovo sir Samuel Attenbury. „Když s vámi Mary Gerrardová probírala znění své poslední vůle, nahlédla obžalovaná oknem do místnosti?“
„Ano, nahlédla.“
„Co řekla?“
„Řekla: ‚Tak vy sepisujete svoji závěť, Mary. To se povedlo.‘ A smála se. Smála a smála. A podle mě,“ pokračovala svědkyně zlomyslně, „to byla zrovna ta chvíle, kdy ji to napadlo. Kdy ji napadlo, že to děvče odstraní z cesty! Přesně v tu chvíli ji ovládla myšlenka na vraždu.“
„Omezte se na odpovědi na otázky, které jsou vám pokládány,“ napomenul ji soudce rázně, „Poslední část této odpovědi se vypustí…“
Je to tak zvláštní… pomyslela si Elinor. Když někdo řekne nějakou pravdu, oni to vypustí… Nejraději by se dala do hysterického smíchu.
II
Předstoupila O’Brienová.
„Svěřila se vám dopoledne 29. června sestra Hopkinsová s něčím?“
„Ano. Říkala, že jí v kufříku chybí tuba s morfiem.“
„Jak jste reagovala?“
„Pomohla jsem jí s hledáním.“
„Ale nenašly jste ho.“
„Ne.“
„Pokud je vám známo, byl kufřík ponechán v hale bez dozoru po celou noc?“
„Byl.“
„Jak pan Welman, tak obžalovaná byli v době smrti paní Welmanové – tedy v noci z 28. na 29. června – přítomni v domě?“
„Ano.“
„Povíte nám o té příhodě, která se udala 29. června, den po skonu paní Welmanové?“
„Zahlédla jsem pana Rodericka s Mary Gerrardovou. Říkal jí, že ji miluje a chtěl ji políbit.“
„V té době byl zasnouben s obžalovanou?“
„Ano.“
„Co se stalo pak?“
„Mary mu řekla, že by se měl stydět, když je zasnouben se slečnou Elinor!“
„Jaký byl, podle vašeho názoru, vztah obžalované k Mary Gerrardové?“
„Nenáviděla ji. Dívala se po ní, jako by ji nejradši zničila.“
Sir Edwin vyskočil.
„Proč se kvůli tomu handrkují? Copak na tom záleží?“ říkala si Elinor.
Sir Edwin Bulmer přistoupil k výslechu.
„Není snad pravda, že sestra Hopkinsová vám řekla, že to morfium asi nechala doma?“
„Víte, to bylo tak: Po tom, co –“
„Odpovězte, laskavě, na mou otázku. Tvrdila, že to morfium pravděpodobně zapomněla doma?“
„Ano.“
„Vůbec si s tím tehdy nedělala starosti?“
„Ne, tehdy ne.“
„Neboť se domnívala, že ho nechala doma. A tak se, přirozeně, neznepokojovala.“
„Vůbec ji nenapadlo, že by ho mohl někdo vzít.“
„Přesně tak. Její fantazie začala pracovat, až když byla Mary Gerrardová otrávena morfiem.“
„Myslím, sire Edwine,“ vložil se soudce, „že tuto otázku jste již probral s předešlou svědkyní.“
„Jak si přejete, ctihodnosti.
A nyní – pokud jde o vztah obžalované k Mary Gerrardové – nikdy mezi nimi nedošlo k hádce?“
„To ne, k hádce ne.“
„Slečna Carlislová se k té dívce vždy chovala celkem příjemně?“
„Ano. Ale jak se na ni dívala…“
„Ano – ano – ano. Takto ale na celou věc nemůžeme pohlížet. Vy jste, tuším, Irka?“
„To jsem.“

„A jak je známo, Irové mají poněkud bujnou fantazii, viďte?“
„Každičké slovo, co jsem vám řekla, je pravda!“ vykřikla rozrušeně sestra O’Brienová.
III
Vypovídal pan Abbott, prodavač z obchodu s potravinami. Třásl se nervozitou – nejistý sám sebou (ačkoli trochu potěšen svou důležitostí). Jeho výpověď byla stručná. Koupě dvou sklenic s rybí pomazánkou. Obžalovaná prohodila: ‚Často se z rybí pomazánky někdo otráví.‘ Vypadala rozrušeně a podivně. Nenásledoval žádný křížový výslech.

Kapitola 3
I
Úvodní řeč obhajoby.
„Páni porotci, kdybych chtěl, mohl bych vám tento případ vylíčit z pohledu, ze kterého by obžalovaná vyšla bez poskvrny. Důkazní břímě spočívá na obžalobě, a ta podle mého názoru – a jsem přesvědčen, že i podle vašeho – zatím nedokázala zhola nic! Obžaloba prohlašuje, že Elinor Carlislová poté, co si obstarala morfium (k jehož odcizení měl naprosto stejnou příležitost kdokoli z domu a o jehož pouhé přítomnosti na místě existují značné pochybnosti), se odhodlala otrávit Mary Gerrardovou. Zatím se však obžaloba opírá jedině a pouze o příležitost. Pokusila se sice dokázat motiv, ale já tvrdím, že právě to se jí podařit nemohlo. Jelikož, páni porotci, žádný motiv neexistuje! Obžaloba hovořila o zrušeném zasnoubení. Prosím vás – zrušené zasnoubení! Jestli má být odvolané zasnoubení důvodem k vraždě, proč pak nejsme svědky takových vražd denně? Navíc v tomto případě samozřejmě nešlo o zasnoubení uzavřené z nezdolné vášně, nýbrž především z rodinných důvodů. Slečna Carlislová a pan Welman spolu vyrůstali; vždy se měli navzájem rádi; a postupně se jejich vztah vyvinul ve vřelou náklonnost; hodlám však dokázat, že šlo nanejvýš o vztah velice vlažný.“
(Ach, Roddy – Roddy. Vlažný vztah?) „Navíc, zmíněné zasnoubení nebylo zrušeno ze strany pana Welmana, ale obžalovanou. Dovoluji si tvrdit, že zasnoubení mezi Elinor Carlislovou a Roderickem Welmanem bylo uzavřeno především proto, aby potěšilo starou paní Welmanovou. Po její smrti si oba uvědomili, že jejich vzájemné city nejsou silné natolik, aby je opravňovaly ke vstupu do manželství. I přesto však zůstali dobrými přáteli. K tomu všemu se Elinor Carlislová, jakožto dědička celého bohatství své tety, s laskavostí sobě vlastní rozhodla věnovat značnou částku peněz Mary Gerrardové. Tedy dívce, z jejíž smrti je obviněna! Vždyť je to absurdní.
Jedinou věcí, která svědčí proti Elinor Carlislové, jsou okolnosti, za kterých k otravě Mary Gerrardové došlo.
Obžaloba ve skutečnosti řekla:
‚Nikdo kromě Elinor Carlislové nemohl zabít Mary Gerrardovou.‘ Proto musela pátrat po každičkém možném motivu. Avšak, jak už jsem uvedl, nemohla žádný takový motiv najít, protože zkrátka neexistuje. A nyní – skutečně nemohl Mary Gerrardovou zabít nikdo jiný než Elinor Carlislová? Ale mohl. Mary Gerrardová mohla spáchat sebevraždu. Je zde také možnost, že někdo manipuloval se sendviči v době, kdy byla Elinor Carlislová mimo dům – v domku správce. A je zde ještě třetí varianta. Základním pravidlem dokazování je, že pokud existuje možnost poukázat na alternativní teorii, která je uskutečnitelná a je v souladu s předloženými důkazy a svědectvími, musí být obviněný osvobozen. Hodlám zde prokázat, že existuje osoba, která měla nejen stejnou příležitost otrávit Mary Gerrardovou, ale dokonce i mnohem pádnější motiv k takovému činu. Hodlám předvolat svědky, kteří vás přesvědčí, že ještě někdo jiný měl přístup k morfiu a rovněž velice silnou pohnutku k zabití Mary Gerrardové, a mohu také doložit, že tato osoba k tomu měla stejně dobrou příležitost. Dovolím si tvrdit, že žádný soud na světě by tuto ženu neodsoudil za vraždu, pokud proti ní není žádného důkazu kromě skutečnosti, že k ní měla příležitost, a zároveň nám důkazní materiál odkrývá jinou osobu, která měla nejen příležitost, nýbrž i nesmírně přesvědčivý motiv. Rovněž předvolám svědky, kteří svou výpovědí prokáží, že před tímto soudem došlo ze strany jednoho ze svědků k záměrně křivé přísaze. Ze všeho nejdříve však předvolám obžalovanou, aby vám mohla vyprávět svůj příběh a abyste měli možnost přesvědčit se, jak jsou obvinění proti ní zcela neopodstatněná.“
II
Složila přísahu. Tiše odpovídala na otázky sira Edwina. Soudce se předklonil a požádal ji, aby hovořila hlasitěji…
Sir Edwin mluvil jemně a povzbudivě – kladl všechny otázky, na které měla nacvičeny odpovědi.
„Měla jste ráda Rodericka Welmana?“
„Velice ráda. Byl pro mě něco jako bratr – nebo bratranec. Vždycky jsem na něj pohlížela jako na svého

bratrance.“
Zasnoubení… jak k němu dospěli… velice příjemné vdát se za někoho, koho znáte celý svůj život…
„Ne snad něco, co by se dalo nazvat záležitostí vášně?“
(Vášně? Ach, Roddy…)
„No, to ne… víte, znali jsme se navzájem tak dobře…“
„Panovala mezi vámi po smrti paní Welmanové poněkud napjatá atmosféra?“
„Ano, to ano.“
„Čím jste si to vysvětlovala?“
„Myslím, že za tím částečně vězely peníze.“
„Peníze?“
„Ano. Roderick se cítil trapně. Měl za to, že by si lidé mohli myslet, že se se mnou chce oženit jenom kvůli penězům…“
„Zasnoubení tedy nebylo zrušeno kvůli Mary Gerrardové?“
„Zdálo se mi, že je z ní Roderick celý nadšený, ale nevěřila jsem, že by to bylo něco vážného.“
„Dotklo by se vás, kdyby tomu tak bylo?“
„Ale ne. Asi bych to považovala jen za poněkud nevhodné, nic víc.“
„A nyní, slečno Carlislová, vzala jste 28. června z kufříku sestry Hopkinsové tubu morfia, či ne?“
„Nevzala.“
„Vlastnila jste někdy morfium?“
„Nikdy.“
„Bylo vám známo, že vaše teta nesepsala svoji poslední vůli?“
„Ne. Velice mě to překvapilo.“
„Měla jste v onu noc, kdy zemřela – 28. června – dojem, že se vám snaží něco sdělit?“
„Pochopila jsem, že Mary nijak nezaopatřila a chce to za každou cenu napravit.“
„A aby bylo jejímu přání učiněno zadost, rozhodla jste se té dívce sama poukázat jistou částku peněz.“
„Ano. Chtěla jsem splnit tetino přání. A také jsem byla Mary vděčná za laskavost, kterou mé tetě prokazovala.“
„Přijela jste 26. července z Londýna do Maidensfordu, kde jste se ubytovala v hostinci U královského erbu?“
„Ano.“
„Za jakým účelem jste se tam vypravila?“
„Dostala jsem nabídku na koupi domu a člověk, který ji učinil, chtěl mít dům co nejdříve k dispozicí. Musela jsem se probrat osobními věcmi své tety a vůbec zařídit vše potřebné.“
„Koupila jste 27. července cestou na Hunterbury nějaké potraviny?“
„Ano. Připadalo mi rozumnější udělat si v domě svačinu než se vracet kvůli obědu zpátky do vesnice.“
„Pokračovala jste pak do domu a probírala se tam osobními věcmi své tety?“
„Přesně tak.“
„A potom?“
„Sešla jsem do kuchyňky a namazala pár sendvičů. Pak jsem se vydala do správcova domku a pozvala ambulantní sestru a Mary Gerrardovou, aby šly se mnou do domu.“
„Proč jste to udělala?“
„Chtěla jsem je ušetřit cesty, kterou by v tom horku musely absolvovat do vesnice a zase zpátky do domku.“
„Byl to vlastně z vaší strany přirozený projev laskavosti. Přijaly vaše pozvání?“
„Ano. Šly se mnou do domu.“
„Kde se nacházely sendviče, které jste připravila?“
„Nechala jsem je v kuchyňce na talíři.“
„Okno bylo otevřené?“
„Ano.“
„Mohl se kdokoli v době, kdy jste byla pryč, do kuchyňky dostat?“
„Určitě.“
„Kdyby vás někdo zvenčí pozoroval, jak připravujete sendviče, co by si mohl myslet?“
„Nejspíš, že se chystám posvačit.“
„Nemohl by tušit, že se o jídlo s někým podělíte, nebo ano?“
„Ne. To, že pozvu i obě ženy, mě napadlo, až když jsem viděla, kolik jsem toho udělala.“
„V případě, že by tedy kdosi vstoupil do domu, zatímco jste tam nebyla, a vpravil do jednoho ze sendvičů

morfium, byla byste to vy, koho by chtěl otrávit?“
„No, ano, to bych byla.“
„Co se stalo, když jste všechny dorazily do domu?“
„Šly jsme do ranního salonku. Došla jsem pro sendviče a nabídla je svým hostům.“
„Pila jste s nimi něco?“
„Já jsem pila vodu. Na stole bylo pivo, ale sestra Hopkinsová i Mary daly přednost čaji. Sestra Hopkinsová se odebrala do kuchyňky a uvařila ho. Přinesla ho na podnose a Mary ho nalila.“
„Vy jste se také napila?“
„Ne.“
„Jak Mary Gerrardová, tak sestra Hopkinsová ale ten čaj pily?“
„Ano.“
„Co se dělo pak?“
„Sestra Hopkinsová odběhla a vypnula vařič.“
„A nechala vás s Mary Gerrardovou o samotě?“
„Ano.“
„Co se dělo pak?“
„Za nějakou chvíli jsem sebrala podnos a talíř od sendvičů a odnesla je do kuchyňky. Tam byla sestra Hopkinsová a společně jsme umyly nádobí.“
„Měla v té době sestra Hopkinsová na rukou manžety?“
„Ne. Ona myla, já utírala.“
„Pronesla jste před ní jistou poznámku o škrábnutí na jejím zápěstí?“
„Zeptala jsem se jí, zda se o něco píchla.“
„Co vám na to odpověděla?“
„Řekla: ‚To je trn z toho růžového keře, co roste u domku. Hned ho vyndám.‘“
„Jak se v té chvíli chovala?“
„Měla jsem dojem, že jí bylo horko. Potila se a v obličeji měla takovou divnou barvu.“
„Co se stalo potom?“
„Šly jsme nahoru do patra a ona mi pomáhala s tetinými věcmi.“
„Kolik bylo hodin, když jste se vrátily do přízemku?“
„Muselo to být tak o hodinu později.“
„Kde se nacházela Mary Gerrardová?“
„Seděla v ranním salonku. Velice zvláštně dýchala a byla v hlubokém bezvědomí. Zavolala jsem doktorovi, jak mi nařídila sestra Hopkinsová. Přijel těsně před tím, než zemřela.“
Sir Edwin se dramaticky napřímil.
„Slečno Carlislová, zabila jste Mary Gerrardovou?“
(To je tvoje narážka! Hlavu vzhůru, oči zpříma.)
„Ne!“
III
Sir Samuel Attenbury. Člověku se z něj rozbušilo srdce. Teď – teď byla vydána napospas nepřáteli! Už žádná přívětivost, žádné otázky, na které zná dopředu odpovědi!
Začal však docela mírně.
„Jak jsme vyrozuměli, byla jste zasnoubena s Roderickem Welmanem, za kterého jste se měla provdat?“
„Ano.“
„Měla jste ho ráda?“
„Velice ráda.“
„Tvrdím, že jste byla hluboce zamilována do Rodericka Welmana a cítila jste prudkou žárlivost vůči jeho citům k Mary Gerrardové.“
„Ne.“ (Znělo to ‚ne‘ dostatečně rozhořčeně?) „Tvrdím,“ pokračoval sir Samuel výhružně, „že jste úmyslně plánovala tu dívku odstranit z cesty v naději, že se k vám Roderick Welman vrátí.“
„V žádném případě.“ (Opovržlivě – trochu znechuceně. To už bylo lepší.)
Následovaly další otázky. Bylo to jako ve snu… ve špatném snu… jako v nějaké noční můře… Otázka za otázkou… hrozné, bodavé otázky… Na některé z nich byla připravená, některé ji zastihly nepřipravenou…
Stále se snažila nevypadnout z role. Nesměla se nechat unést a prohlásit: „Ano, skutečně jsem ji nenáviděla… Ano, přála jsem si její smrt… Ano, po celou tu dobu, co jsem mazala ty sendviče, jsem si představovala, jak umírá…“

Jen zůstat v klidu a pohodě a odpovídat co možná nejstručněji a bez emocí…
Bojovat…
Bojovat o každičký centimetr…
Už to skončilo… Ten strašný člověk s židovským nosem si sedl. A laskavý, úlisný hlas Sira Edwina se ptal na několik dalších otázek. Jednoduché, příjemné otázky, kladené tak, aby odvály případný špatný dojem, který mohla v předchozím křížovém výslechu vzbudit…
Seděla znovu na lavici obžalovaných. Zvědavě pozorovala porotu…
IV
Roddy. Roddy tam stál, trochu mžikal očima a cítil odpor k tomu všemu. Roddy – vypadal tak nějak – neskutečně.
Ale nic už není skutečné. Všechno se zmítá v ďábelském víru. Černá je bílá, západ je na východě, všechno je vzhůru nohama… A já nejsem Elinor Carlislová, jsem ‚obžalovaná'. A ať už mě pověsí, nebo mě nechají jít, nic už nebude nikdy takové jako dřív. Kdyby bylo aspoň něco, aspoň jedna jediná normální věc, které by se člověk mohl přidržet…
(Snad pihatá tvář Petera Lorda, která má tak podivuhodně stejný výraz jako obvykle…)
K čemu se teď sir Edwin dostal?
„Mohl byste nám přiblížit, co vůči vám cítila slečna Carlislová?"
„Řekl bych," odpovídal Roddy svým úzkostlivým hlasem, „že ke mně cítila vřelou náklonnost, rozhodně však do mě nebyla vášnivě zamilovaná."
„Shledával jste vaše zasnoubení uspokojivým?"
„Naprosto. Měli jsme spolu mnoho společného."
„Mohl byste, pane Welmane, vysvětlit porotě, proč vlastně došlo ke zrušení vašeho zasnoubení?"
„No, když zemřela paní Welmanová, tím šokem jsme se tak nějak vzpamatovali. Nelíbila se mi představa, že bych se měl oženit s bohatou ženou, když jsem sám chudý jak kostelní myš. To zasnoubení jsme vlastně zrušili po vzájemné dohodě. Byla to pro nás oba docela úleva."
„A popsal byste nám nyní svůj vztah k Mary Gerrardové?"
(Ach Roddy, chudáčku Roddy, ty to všechno musíš šíleně nenávidět!)
„Považoval jsem ji za velmi půvabnou."
„Byl jste do ní zamilovaný?"
„Jen trochu."
„Kdy jste ji viděl naposledy?"
„Počkejte. Muselo to být 5. nebo 6. července."
„Mám dojem," pronesl sir Edwin s nádechem tvrdosti v hlase, „že jste se s ní viděl ještě později."
„Ne, odjel jsem do zahraničí – do Benátek a Dalmácie."
„A do Anglie jste se vrátil – kdy?"
„Když jsem dostal telegram – počkejte – to bylo určitě 1. srpna."
„Já si však myslím, že jste byl v Anglii už 27. července."
„Nebyl."
„Ale no tak, pane Welmane. Nezapomínejte, že jste pod přísahou. Není snad pravda, že je ve vašem cestovním pase vyznačeno jako datum návratu do Anglie 25. července a v noci 27. července jste zemi zase opustil?"
V hlase sira Edwina byl znát jemně výhružný tón. Elinor se zachmuřila a rázem se ocitla zpátky v realitě. Proč obhájce zastrašuje svého vlastního svědka?
Roderick viditelně zbledl. Chvíli mlčel a pak s námahou přiznal:
„No – ano, bylo to tak."
„Rozjel jste se onoho pětadvacátého do Londýna, abyste navštívil Mary Gerrardovou v jejím podnájmu?"
„Ano, jel jsem tam."
„Požádal jste ji o ruku?"
„Ehm – ehm – ano."
„Jak zněla její odpověď?"
„Odmítla mě."
„Pane Welmane, vy nejste bohatý člověk, viďte?"
„Ne."
„A jste poměrně silně zadlužen?"
„A co je vám do toho?"
„Copak jste nebyl obeznámen s tím, že slečna Carlislová vám odkázala veškeré své peníze v případě své

smrti?“
„O tom teď slyším poprvé.“
„Byl jste 27. července dopoledne v Maidensfordu?“
„Nebyl.“
Sir Edwin se posadil.
Nastoupil zástupce obžaloby.
„Podělil jste se s námi o svůj dojem, že obviněná do vás nebyla hluboce zamilována.“
„Přesně tak jsem to řekl.“
„Považujete se za kavalíra, pane Welmane?“
„Nechápu, co máte na mysli.“
„Kdyby do vás byla nějaká žena vroucně zamilována, ale vy byste ji nemiloval, cítil byste jako svoji povinnost tuto skutečnost zatajit?“
„To určitě ne.“
„Jakou školu jste navštěvoval, pane Welmane?“
„Eton.“
„To je vše,“ řekl sir Samuel s klidným úsměvem.
V
Alfred James Wargrave.
„Jste pěstitelem růží a bydlíte v Emsworthu, v hrabství Berkshire?“
„Ano.“
„Byl jste 20. října v Maidensfordu, abyste si prohlédl růžový keř rostoucí u správcova domku na Hunterbury?“
„Ano, byl.“
„Mohl byste ten keř popsat?“
„Je to popínavá růže – Zépherine Drouhín. Je obdařen růžovými květy s libou vůní. Nerostou na něm žádné trny.“
„O takto popsaný růžový keř by tedy nebylo možné se píchnout?“
„Zcela vyloučeno. Jedná se o keř bez trnů.“
Žádný křížový výslech.
VI
„Jste James Arthur Littledale, diplomovaný lékárník zaměstnaný u velkoobchodu s léky Jenkins & Hale?“
„Ano, jsem.“
„Mohl byste nám říci, od čeho je tento útržek?“
Podali mu předmět doličný.
„Jde o část z jedné z našich nálepek.“
„Jaké nálepky?“
„Takové, kterou opatřujeme tuby s hypodermatickými tabletami.“
„Obsahuje ten útržek dostatek indicií na to, abyste mohl jednoznačně určit, na jaké tubě byl nalepen?“
„Ano. Mohu zcela bezpečně říci, že šlo o tubu obsahující hypodermatické tablety hydrochloridu apomorphinu.“
„Ne tedy hydrochloridu morfia?“
„Ne, ten to být nemohl.“
„Proč ne?“
„Na takové tubě by bylo slovo Morphin napsáno s velkým ‚M‘. Zakončení písmene ‚m‘ na tomto útržku však, když si ho prohlédnete pod lupou, jasně ukazuje, že se jedná o část malého ‚m‘, nikoli velkého.“
„Dejte, prosím, porotě příležitost, aby se sama přesvědčila. Máte s sebou nějaké štítky, abyste osvětlil své odůvodnění?“
Rovněž tyto štítky byly dány porotě k dispozici.
„Uvedl jste,“ navázal sir Edwin, „že je to část štítku patřícího na lahvičku s látkou zvanou apomorphin hydrochlorid. Co to vlastně je apomorphin hydrochlorid?“
„Má vzorec C17H17NO2. Je to derivát morfia připravený jeho saponifikací zahřátím zředěnou kyselinou chlorovodíkovou v uzavřených nádobách. Morfium ztrácí jednu molekulu vody.“
„Má nějaké zvláštní vlastnosti?“
„Apomorphin je nejrychlejší a nejúčinnější známé dávidlo,“ vysvětloval klidně pan Littledale. „Působí během několika minut.“
„Tedy – jestliže někdo pozře smrtelnou dávku morfia a, pak je mu o nějakou chvíli později injekční

stříkačkou vpravena do těla dávka apomorphinu, jaké by to mělo následky?“
„Téměř okamžitě by se dostavilo zvracení a morfium by tak bylo vyloučeno z organismu.“
„Když by se tedy dva lidé podělili o jeden sendvič nebo by pili ze stejné konvice s čajem a jeden z nich by si pak vpíchl stříkačkou dávku apomorphinu, co by se stalo, předpokládáme-li, že požité jídlo či pití obsahovalo morfium?“
„Člověk, který si vpíchl apomorphin, by spolu s jídlem a pitím vyzvracel i morfium.“
„A dotyčný člověk by netrpěl žádnými zdravotními následky?“
„Ne.“
V sále náhle zavládl rozruch, který byl soudce nucen utišit.
VII
„Jste Amelia Mary Sedleyová, trvalým bydlištěm v Charles Street 17 v Aucklandu?“
„Ano.“
„Znáte jistou paní Draperovou?“
„Ano. Znám ji více než dvacet let.“
„Víte, jaké bylo její dívčí jméno?“
„Ano. Byla jsem jí na svatbě. Jmenovala se Mary Rileyová.“
„Narodila se na Novém Zélandu?“
„Ne, přistěhovala se z Anglie.“
„Jste na tomto soudním přelíčení přítomna od jeho samého počátku?“
„Ano, jsem.“
„Zahlédla jste v této soudní síni zmíněnou Mary Rileyovou – či Draperovou?“
„Ano.“
„Kde jste ji viděla?“
„Když vypovídala na této lavici svědků.“ ,
„Pod jakým jménem?“
„Jessie Hopkinsová.“
„A jste si zcela jistá, že ona Jessie Hopkinsová je tatáž žena, kterou znáte jako Mary Rileyovou či Draperovou?“
„O tom nemám nejmenších pochyb.“
V zadní části sálu to mírně zahučelo.
„Kdy jste se naposledy setkala s Mary Draperovou – nepočítáme-li dnešní přelíčení?“
„Před pěti lety. Odjížděla do Anglie.“
„Svědkyně je vaše,“ pokynul sir Edwin hlavou.
Sir Samuel povstal a s poněkud udiveným výrazem ve tváři převzal slovo.
„A nemohla jste se, paní – ehm – Sedleyová, zmýlit?“
„Nemýlím se.“
„Možná vás zmátla náhodná podoba.“
„Mary Draperovou znám dost dobře.“
„Sestra Hopkinsová je kvalifikovanou ambulantní sestrou.“
„Mary Draperová pracovala před svatbou jako nemocniční sestra.“
„Jste si vědoma, že svým tvrzením obviňujete svědka obžaloby z křivého svědectví?“
„Jsem si plně vědoma toho, co říkám.“
VIII
„Edwarde Johne Marshalle, po dobu několika let jste žil v Aucklandu na Novém Zélandu a nyní bydlíte ve Wren Street 14 v Deptfordu?“
„Správně.“
„Znáte Mary Draperovou?“
„Léta jsem ji znal na Novém Zélandu.“
„Zahlédl jste ji dnes v této soudní síni?“
„Ano. Říkala si Hopkinsová, ale byla to určitě paní Draperová.“
Soudce pozvedl hlavu.
„Myslím, že je žádoucí,“ pronesl jasným a pronikavým hlasem, „aby byla znovu předvolána svědkyně Jessie Hopkinsová.“ Pauza, šum.
„Vaše ctihodnosti, Jessie Hopkinsová před několika minutami opustila soudní síň.“
IX
„Hercule Poirot.“

Hercule Poirot se usadil na svědeckou lavici, složil přísahu, kroutil si knírem a čekal s hlavou trochu nakloněnou na jednu stranu. Sdělil své jméno, adresu a povolání.
„Pane Poirote, poznáváte tento dokument?“
„Jistě.“
„Jak se ocitl ve vašem vlastnictví?“
„Dostal jsem ho od ambulantní sestry, sestry Hopkinsové.“
„S vaším svolením, slavný soude,“ řekl sir Edwin, „ho přečtu nahlas, pak ho postoupím porotě.“

Kapitola 4

I

Závěrečná řeč obhajoby.
„Páni porotci, odpovědnost nyní spočívá na vašich bedrech. Je na vás, abyste rozhodli, zda má z tohoto sálu Elinor Carlislová odejít jako svobodná žena. Pokud se po svědectvích, která jsme vyslechli, ztotožňujete s tím, že Elinor Carlislová otrávila Mary Gerrardovou, pak je vaší povinností ji prohlásit vinnou.
Pokud by se vám však zdálo, že zde byly předloženy stejné, nebo dokonce mnohem pádnější důkazy svědčící proti jiné osobě, pak je vaší povinností bez dalších okolků obžalovanou osvobodit.
V této chvíli si již jistě uvědomujete, že se skutečnosti tohoto případu jeví nyní ve zcela jiném světle, než tomu bylo na počátku.
Včera, po dramatickém svědectví Hercula Poirota, jsem předvolal další svědky, kteří prokázali nade vši pochybnost, že ona dívka, Mary Gerrardová, byla nemanželskou dcerou Laury Welmanové. Z této skutečnosti, jak mi dá jistě jeho ctihodnost za pravdu, vyplývá, že nejbližším příbuzným paní Welmanové nebyla její neteř Elinor Carlislová, nýbrž její nemanželská dcera známá pod jménem Mary Gerrardová. Proto tedy smrtí paní Welmanové získala Mary Gerrardová značné bohatství. A v tom tkví, pánové, jádro celého tohoto případu. Mary Gerrardová zdědila částku blížící se dvěma stům tisícům liber. Ona sama si však této skutečnosti nebyla vědoma. Stejně tak neznala ani pravou identitu Hopkinsové. Můžete si myslet, pánové, že Mary Rileyová či Draperová mohla mít naprosto legitimní důvod k tomu, aby si změnila jméno na Hopkinsová. Bylo-li tomu tak, proč se tedy nepřihlásila a tento důvod nám neobjasnila?
To, co doopravdy víme, je toto: na popud sestry Hopkinsové sepsala Mary Gerrardová svou poslední vůli, ve které odkázala vše, co měla, ‚Mary Rileyové, sestře Elizy Rileyové.‘ Je nám známo, že sestra Hopkinsová měla z titulu své profese přístup k morfiu a apomorphinu a byla dobře obeznámena s jejich účinky. Dále bylo prokázáno, že sestra Hopkinsová nemluvila pravdu, když tvrdila, že se škrábla na zápěstí o trn z keře, který žádné trny nemá. Proč by jinak lhala, kdyby tím nechtěla narychlo vysvětlit stopu po vpichu injekční stříkačky? Nezapomínejte také, že obviněná pod přísahou prohlásila, že když se připojila v kuchyňce k sestře Hopkinsové, ta vypadala jako by jí bylo špatně a její obličej byl zelenavý – což je dost pochopitelné, uvážíme-li, že právě před chvílí úmyslně zvracela.
Zdůrazním ještě jednu skutečnost: kdyby paní Welmanová žila o 24 hodin déle, sepsala by závěť; a s největší pravděpodobností by tato poslední vůle obsahovala ustanovení ve prospěch Mary Gerrardové, neodkazovala by jí však celé velké jmění, neboť paní Welmanová byla přesvědčena, že její dcera, k níž se nemohla hlásit, by byla šťastnější, kdyby i nadále žila svým stylem života.
Není v mé kompetenci vyjádřit se k důkazům svědčícím proti jiné osobě, mohu však alespoň poukázat na to, že tato osoba měla stejnou příležitost a přitom mnohem silnější motiv k vraždě.
Nahlédneme-li na celou záležitost z tohoto pohledu, páni porotci, dovolím si tvrdit, že případ proti Elinor Carlislové se od základu zhroutil…“

II

Ze shrnutí soudce Beddingfielda:
„… Musíte být beze zbytku přesvědčeni o tom, že tato žena skutečně podala Mary Gerrardové 27. července nebezpečnou dávku morfia. Není-li tomu tak, musíte obžalovanou zprostit viny.
Obžaloba uvedla, že obviněná byla jedinou osobou, jež měla příležitost podat Mary Gerrardové jed. Obhajoba se pokusila prokázat, že existovaly i jiné možnosti. Je zde teorie, že Mary Gerrardová spáchala sebevraždu, avšak jediným důkazem podporujícím tuto alternativu je fakt, že Mary Gerrardová krátce před svou smrtí sepsala svou poslední vůli. Není znám sebemenší důkaz o tom, že by prožívala depresi či se cítila nešťastnou nebo byla v takovém stavu, který by ji dohnal až k tomu, aby si vzala vlastní život.
Rovněž bylo naznačeno, že se morfium mohlo dostat do sendvičů z rukou někoho, kdo vešel do kuchyňky v době, kdy byla Elinor Carlislová mimo dům. V takovém případě by byl jed určen Elinor Carlislové a smrt Mary Gerrardové by byla omylem. Třetí varianta předložená obhajobou zní, že nějaká další osoba měla

stejnou příležitost k podání jedu, a ten byl pak obsažen nikoli v sendvičích, nýbrž v čaji. Na podporu této teorie předvolala obhajoba svědka Littledala, který odpřísáhl, že útržek ze štítku nalezený v kuchyňce je částí nálepky patricí na tubu obsahující hydrochlorid apomorphinu, velice účinné dávidlo. Měli jste možnost porovnat oba typy štítků. Podle mého názoru se policie dopustila hrubé nedbalosti tím, že neprozkoumala útržek podrobněji a došla ukvapeně k závěru, že se jedná o nálepku z tuby morfia. Svědkyně Hopkinsová uvedla, že si poranila zápěstí o růžový keř u správcova domku. Svědek Wargrave si tento keř prohlédl a zjistil, že nemá žádné trny. Je na vás, abyste zvážili, co způsobilo škrábnutí na zápěstí sestry Hopkinsové a proč o tom lhala…
Jestliže vás obžaloba přesvědčila, že zločin spáchala obžalovaná a nikdo jiný, pak nezbývá než ji prohlásit vinnou.
Jestliže se vám alternativní teorie předložená obhajobou jeví jako možná a v souladu s důkazy, obžalovaná musí být zproštěna viny.
Žádám vás, abyste zvážili konečný výrok s odvahou a přičinlivostí a brali v potaz pouze důkazy, které vám zde byly předloženy.“
III
Elinor byla znovu předvedena do soudní síně.
Dostavila se porota.
„Páni porotci, shodli jste se na výroku o vině?“
„Ano.“
„Pohlédněte na obviněnou na lavici obžalovaných a sdělte, zda je vinna či nevinna.“
„Nevinna…“

Kapitola 5
Odvedli ji bočními dveřmi.
Uvědomovala si tváře, které ji vítaly… Roddy… ten detektiv s velkým knírem…
Ona se však obrátila k Peteru Lordovi.
„Chci odtud pryč…“
Teď už s ním seděla v klidném daimleru, který je rychle odvážel ven z Londýna.
Nemluvil na ni. Seděla tam v blaženém tichu.
Každou minutou se vzdalovali dál a dál…
Nový život…
Přesně po tom teď toužila…
Nový život.
Náhle promluvila.
„Já – já bych chtěla jet někam, kde je klid… kde nebudou žádné tváře…“
„Všechno je zařízeno.“ odpověděl Peter Lord tiše. „Půjdete do sanatoria. Je to klidné místo. Nádherné zahrady. Nikdo vás tam nebude obtěžovat, nikdo se k vám nedostane.“
„Ano – přesně to chci…,“ oddechla si.
Bylo to zřejmě tím, že je doktor, pomyslela si, že jí tak rozumí. Chápal – a neobtěžoval ji. Je tak nádherně uklidňující být tu s ním, uhánět pryč od toho všeho, pryč z Londýna… na bezpečné místo…
Přála si zapomenout – zapomenout na všechno… Nic z toho už nebylo skutečné. Všechno bylo pryč, zmizelo to, skončilo – ten starý život, ty staré pocity. Stala se z ní nová, neznámá, bezbranná bytost, citlivá a zranitelná, začínající vše od nuly. Podivně neznámá a plná obav…
Být s Peterem Lordem ale bylo příjemné…
Nyní už byli venku z Londýna, projížděli předměstím.
Konečně znovu promluvila.
„To všechno vy – všechno vy…“
„Hercule Poirot to byl,“ namítal Peter Lord. „Ten chlápek je kouzelník!“
Elinor ale zavrtěla hlavou. Byla neústupná.
„Vy jste to byl. Vy jste ho vyhledal a přiměl ho k tomu, aby to dokázal!“
„Máte pravdu, přiměl jsem ho k tomu…,“ zazubil se Peter.
„Věděl jste, že jsem to neudělala, nebo jste si tím nebyl jistý?“ zeptala se Elinor.
„Ani na chvíli jsem si nebyl úplně jistý,“ prohodil Peter.
„Proto jsem asi skoro řekla hned na začátku ‚vinna‘…, protože, víte, já jsem na to pomýšlela… Myslela jsem na to toho dne, kdy jsem se tak smála.“
„Ano, věděl jsem to,“ řekl Peter.

„Připadá mi to teď tak zvláštní…, něco jako posedlost," podivila se. „Tenkrát, když jsem koupila tu rybí pomazánku a dělala ty sendviče, namlouvala jsem si, že jsem tam namíchala jed a až to sní, zemře – a Roddy se pak ke mně vrátí."
„Některým lidem pomáhá, když si něco takového vsugerují," prohlásil Peter Lord. „Vlastně na tom není nic špatného. Dostanete to ze sebe pomocí své fantazie, jako když z těla něco vypotíte."
„Ano, to je pravda," přitakala Elinor. „Protože to bylo pryč – úplně najednou! Myslím ty černé myšlenky! Když se ta žena zmínila o růžovém keři u domku, všechno se to vrátilo zpátky – zpátky do normálu…"
Zachvěla se.
„Když jsme pak vešly do ranního salonku a ona byla mrtvá – nebo aspoň umírala, tehdy mě napadlo: Je vůbec nějaký podstatný rozdíl mezi tím, jestli člověk pomýšlí na vraždu nebo ji spáchá?"
„Ten největší rozdíl na světě!" řekl Peter Lord.
„Ano, ale doopravdy?"
„Samozřejmě, že ano! Myšlenky na vraždu nikomu neublíží. Lidé o tom mají bláhovou představu; myslí si, že je to to samé jako plánování vraždy! Není. Když o vraždě přemýšlíte dost dlouho, najednou se přes tu zlobu přenesete a získáte pocit, že to všechno byla jedna velká hloupost!"
„Tedy, vy ale umíte utěšit…," zvolala Elinor.
„Ale vůbec ne," reagoval Peter Lord poněkud nesouvisle. „Používám jen selský rozum."
Elinor znenadání vyhrkly slzy do očí.
„Občas – u soudu – jsem se na vás podívala. Dodávalo mi to odvahu. Vypadal jste tak – tak obyčejně."
Pak se zasmála.
„Jsem to ale nevychovaná!"
„Chápu to," řekl. „Když se člověk ocitne uprostřed noční můry, něco obyčejného nebo normálního je pro něj jedinou nadějí. Koneckonců, já jsem vždycky tvrdil, že obyčejné věci jsou ty nejlepší."
Poprvé za celou dobu, co nasedla do auta, se otočila a podívala se na něj.
Pohled na jeho tvář jí nepůsobil onu bolest, kterou vždy cítila při pohledu na Roddyho tvář; nevyvolával v ní směsici svíravé bolesti a radosti; místo toho cítila hřejivý a utěšující pocit.
Má takovou milou tvář, napadlo ji, milou a zábavnou a – ano, uklidňující…
Jeli dál.
Konečně přijeli až k jakési bráně a dostali se na cestu, která se točila směrem vzhůru, dokud se nedostali ke klidně vyhlížejícímu bílému domu postavenému na stráni kopce.
„Tady budete docela v bezpečí," řekl. „Nikdo vás nebude obtěžovat."
Spontánně mu položila ruku na rameno.
„Budete – budete sem za mnou jezdit?" zeptala se.
„Jistě."
„Často?"
„Tak často, jak budete chtít," řekl Peter Lord.
„Jezděte, prosím – hodně často…" požádala ho.

Kapitola 6

„Takže už chápete, příteli," zeptal se Hercule Poirot, „že lži, kterých se lidé dopouštějí, jsou stejně užitečné jako pravda?"
„A to vám zalhali úplně všichni?" zajímal se Peter Lord.
Hercule Poirot přikývl.
„Ale ano! Ať z toho důvodu nebo z jiného, chápete. Ta jediná osoba, pro kterou byla pravda povinností a která na ní lpěla tak nedůtklivě a úzkostlivě – právě tato osoba pro mě byla tou největší záhadou ze všech!"
„Sama Elinor!" zamumlal Peter Lord.
„Přesně tak. Důkazy ji usvědčovaly z viny. A ona sama, se svým citlivým a choulostivým svědomím, neměla nic, čím by tato nařčení vyvrátila. Tím, že se obviňovala ze svého přání, ne však ze skutečného činu, byla velice blízko tomu, aby podlehla onomu nechutnému a ubohému souboji a přiznala se u soudu ke zločinu, který nespáchala."
Peter Lord se pobouřeně nadechl.
„Neuvěřitelné."
Poirot zavrtěl hlavou.
„Ale vůbec ne. Odsuzovala sama sebe – protože vůči sobě vztahovala mnohem přísnější měřítka, než je zvykem u obyčejných lidí!"

„Ano, ona je taková," řekl Peter Lord zamyšleně.
Hercule Poirot pokračoval:
„Od chvíle, kdy jsem započal svá pátrání, existovala stále velice pravděpodobná eventualita, že Elinor Carlislová nesla vinu za zločin, ze kterého byla obviněna. Já jsem však dodržel závazek, který jsem vůči vám uzavřel, a zjistil jsem, že neméně jasně by tento případ mohl ukazovat i na jinou osobu."
„Na sestru Hopkinsovou?"
„Zpočátku ne. Moje pozornost se nejprve obracela k Rodericku Welmanovi. U něj se také setkáváme se lží. Řekl mi, že Anglii opustil 9. července a vrátil se zpět až 1. srpna. Sestra Hopkinsová se však mezi řečí zmínila o tom, že Mary Gerrardová dala Roderickovi zase košem. Nejdříve odmítla jeho pokus o sblížení v Maidensfordu, ‚a pak ještě jednou, když se za ní vydal do Londýna'. Jak jste mi sdělil, Mary Gerrardová odjela do Londýna 10. července – den poté, co Roderick Welman opustil Anglii. Kdy se pak mohla Mary Gerrardová v Londýně setkat s Roderickem Welmanem? Nasadil jsem tedy svého zlodějského přítele a když jsem si prolistoval Welmanův pas, zjistil jsem, že mezi 25. a 27. červencem pobýval v Anglii. A úmyslně to zapřel.
Stále se také mé myšlenky zaobíraly dobou, kdy byly v kuchyňce na talíři ponechány sendviče, zatímco Elinor Carlislová byla v domku správce. Od samého začátku ale bylo zřejmé, že pokud by tato varianta byla správná, zamýšlenou obětí by musela být Elinor, nikoli Mary. Měl Roderick Welman nějaký motiv k zabití Elinor Carlislové? Ano, velice pádný. Sepsala závěť, ve které mu odkazuje celý svůj majetek; a šikovně kladenými otázkami jsem se dozvěděl, že Rodericku Welmanovi mohla být tato skutečnost známa."
„A co vás vedlo k tomu, že jste ho pokládal za nevinného?" zeptal se Peter Lord.
„Ještě jedna lež. Taková hloupoučká, nesmyslná, nepatrná lež. Sestra Hopkinsová tvrdila, že se na zápěstí škrábla o růžový keř a že jí tam zůstal trn. A když jsem tam byl a viděl ten růžový keř, žádné trny na něm nebyly… Bylo tedy jasné, že sestra Hopkinsová lhala – a ta lež byla tak nesmyslná a zdánlivě bezvýznamná, že jsem na ni zaměřil svoji pozornost.
Začal jsem se o sestru Hopkinsovou zajímat. Až do té doby mi připadala jako naprosto důvěryhodná svědkyně, skrznaskrz důsledná, silně zaujatá vůči obviněné, což zcela přirozeně vyplývalo z její náklonnosti k zemřelé dívce. Teď však, když jsem přemýšlel o té hloupé bezvýznamné malé lži, jsem pohlížel na sestru Hopkinsovou a její výpovědi velice obezřetně a objevil jsem něco, čeho jsem si dřív ve své zaslepenosti nevšiml. Sestra Hopkinsová věděla něco o Mary Gerrardové a horlivě si přála, aby to vyšlo najevo."
„Myslel jsem, že to bylo přesně naopak?" poznamenal Peter Lord překvapeně.
„Zdánlivě ano. Velice hezky zahrála ve svém představení roli někoho, kdo něco ví a nechce to prozradit! Když jsem se nad tím ale pečlivě zamyslel, uvědomil jsem si, že každičké slovo, které na to téma pronesla, řekla s přesně opačným záměrem. Můj rozhovor se sestrou O'Brienovou mě v této domněnce utvrdil. Hopkinsová sestru O'Brienovou velice chytře využila, aniž by si toho ta druhá byla vědoma.
Bylo pak tedy jasné, že sestra Hopkinsová rozehrála svou vlastní hru. Postavil jsem proti sobě obě lži – tu její a tu Rodericka Welmana. Bylo k oběma možno najít nějaké nevinné vysvětlení?
V Roderickově případě jsem si okamžitě odpověděl: Ano. Roderick Welman je velice citlivá bytost. Přiznat se k tomu, že nedokázal dodržet svůj záměr pobýt v cizině, neodolal a vkradl se zpět do vlasti, aby se motal kolem dívky, která s ním nechtěla nic mít, to by velice silně zranilo jeho hrdost. Jelikož nic nenaznačovalo tomu, že se nacházel v blízkosti místa činu nebo že o té vraždě něco věděl, zvolil si cestu nejmenšího odporu a pokusil se vyhnout nepříjemnostem (jak charakteristický rys!) tím, že zamlčel ten narychlo uskutečněný výlet do Anglie a prostě tvrdil, že se tam vrátil až 1. srpna – poté, co se k němu donesla zpráva o vraždě.
Pokud jde o sestru Hopkinsovou, mohlo se i v jejím případě nalézt bezelstné vysvětlení pro její lež? Čím více jsem o ní přemýšlel, tím podivnější se mi zdála. Proč by měla sestra Hopkinsová cítit potřebu lhát o tom, jak přišla ke škrábnutí na zápěstí? V čem spočívala taková důležitost onoho škrábnutí?
Začal jsem si pokládat jisté otázky. Komu patřilo odcizené morfium? Sestře Hopkinsové. Kdo mohl podat morfium staré paní Welmanové? Sestra Hopkinsová. Ano, ale proč přivolávat pozornost k jeho zmizení? Na to mohla existovat pouze jedna uspokojivá odpověď, byla-li sestra Hopkinsová vinna: protože ta další vražda, vražda Mary Gerrardové, už byla v té době naplánována a byl vybrán i obětní beránek. Bylo však nezbytné poukázat na to, že ten beránek měl příležitost dostat se k morfiu.
Pak do toho zapadaly i další věci. Ten anonymní dopis napsaný Elinor. Měl vytvořit mezi Elinor a Mary dusnou atmosféru. Pisatel si bezpochyby představoval, že Elinor přijede za svou tetou a bude se snažit omezit Maryin vliv na paní Welmanovou. To, že se Roderick Welman vášnivě zamiloval do Mary, bylo

samozřejmě zcela nepředvídatelnou okolností – sestra Hopkinsová ji však dokázala umně využít. Získala tak dokonalý motiv pro svého obětního beránka. Pro Elinor.
Jaký byl ale důvod ke spáchání těchto dvou zločinů? Co mohlo vést sestru Hopkinsovou k tomu, aby se zbavila Mary Gerrardové? Začal jsem vidět světlo – i když zatím jen velice mlhavé. Sestra Hopkinsová měla na Mary dost silný vliv a jedním ze způsobů, jak tohoto vlivu využila, bylo to, že ji přiměla k sepsání poslední vůle. Ta ale nebyla sestavena ve prospěch sestry Hopkinsové, nýbrž ve prospěch jakési Maryiny tety žijící na Novém Zélandu. A tehdy jsem si vzpomněl na jednu náhodnou poznámku, kterou jsem zaslechl od někoho ve vesnici. Ta teta pracovala jako sestra v nemocnici.
Nyní už se začalo rozednívat. Obraz zločinu začal nabírat jasnějších obrysů. Další krok byl jednoduchý. Ještě jednou jsem navštívil sestru Hopkinsovou. Oba jsme tu komedii zahráli velice bravurně. Nakonec se odhodlala k tomu, že se nechá přesvědčit a prozradí mi to, co mi zamýšlela prozradit od samého počátku! Snad to jen řekla o něco dříve, než měla původně v úmyslu! Nemohla však odolat tak skvělé příležitosti. Koneckonců, jednou ta pravda musí vyjít najevo. A tak mi s dobře předstíranými zábranami předložila ten dopis. Tehdy už to. příteli, nebyla domněnka. Věděl jsem to! Ten dopis ji prozradil.“
Peter Lord svraštil čelo.
„Jak?“ zeptal se.
„Mon cher! Nápis na obálce zněl: ‚Tento dopis nechť je po mé smrti zaslán Mary.‘ Obsah dopisu však v podstatě zcela zřetelně naznačoval, že Mary Gerrardová se neměla dozvědět pravdu. Rovněž slovo zaslán (ne předán) na obálce hodně napovědělo. Dopis nebyl určen Mary Gerrardové, ale nějaké jiné Mary. Eliza Rileyová napsala pravdu své sestře, Mary Rileyové z Nového Zélandu.
Sestra Hopkinsová ten dopis nenašla v domku po smrti Mary Gerrardové. Vlastnila ho již po řadu let. Obdržela ho na Novém Zélandu, kam jí byl zaslán po smrti její sestry.“
Odmlčel se.
„Jakmile člověk spatří očima svého rozumu pravdu, zbytek už je snadný. Rychlost letecké dopravy umožnila, aby se soudního přelíčení zúčastnila svědkyně z Nového Zélandu, která se tam velice dobře znala s Mary Draperovou.“
„A co kdybyste se mýlil a sestra Hopkinsová a Mary Draperová by byly dvě naprosto různé osoby?“ namítal Peter Lord.
„Já se nikdy nemýlím!“ odpověděl Poirot chladně.
Peter Lord se zasmál.
„Milý příteli,“ pokračoval Hercule Poirot, „o té Mary Rileyové či Draperové už máme nějaké informace. Novozélandská policie sice nebyla schopna získat dostatečné důkazy k tomu, aby ji mohli odsoudit, ale poté, co narychlo odjela ze země, ji nějakou dobu sledovali. Jistá její pacientka, starší dáma, odkázala ‚své milé sestře Rileyové‘ nanejvýš sympatickou sumičku. Její smrt se doktorovi, který ji ošetřoval, zdála poněkud zarážející. Manžel Mary Draperové uzavřel životní pojistku znějící na značnou částku ve prospěch jeho choti. Jeho skon byl náhlý a nevysvětlitelný. Naneštěstí pro ni však, ačkoli pro pojišťovnu vypsal šek, zapomněl ho poslat. Není vyloučeno, že má na svědomí i další ukončené životy. V každém případě se jedná o bezcitnou a bezohlednou ženu.
Člověk si pak dokáže snadno představit, jaké možnosti pro její vynalézavou mysl skýtal dopis od její sestry. Když jí na Novém Zélandu začala hořet půda pod nohama, jak se u vás říká, vypravila se do Anglie, pokračovala zde ve své profesi pod jménem Hopkinsová (které patřilo její bývalé kolegyni z nemocnice, jež zemřela někde v cizině) a Maidensford se stal terčem jejího zájmu. Možná zvažovala nějaký způsob vydírání. Stará paní Welmanová však nebyla ženou, která by se nechala vydírat, a sestra Rileyová či Hopkinsová byla dostatečně chytrá na to, aby se o něco takového ani nepokoušela. Zajisté se obratně vyptávala a zjistila, že paní Welmanová byla velice bohatá žena a nějaká poznámka, kterou paní Welmanová utrousila, asi odkryla skutečnost, že nesepsala závěť.
A tak onoho červnového večera, kdy sestra O’Brienová donesla své kolegyni, že paní Welmanová požádala o právníka, Hopkinsová neváhala. Paní Welmanová musí zemřít bez závěti, aby všechny její peníze zdědila její nemanželská dcera. Hopkinsová se už stačila s Mary Gerrardovou spřátelit a dostat tu dívku pod svůj silný vliv. Nyní již zbývalo jen přimět Mary k tomu, aby sepsala poslední vůli, ve které stanoví svou dědičkou sestru své matky; znění závěti bylo zvoleno velmi šikovně. Není tam žádná zmínka o příbuzenském vztahu – jen ‚Mary Rileyové, sestře zesnulé Elizy Rileyové.‘ Jakmile Mary závěť podepsala, byl její osud zpečetěn. Ta žena musela jen čekat na vhodnou příležitost. Domnívám se, že již měla naplánován způsob vraždy – využití apomorphinu, který by jí poskytl alibi. Možná měla v úmyslu nějak dostat Elinor i Mary do svého domku, ale když za nimi přišla Elinor a pozvala je obě do domu na sendviče, okamžitě si uvědomila, jak dokonalá šance se jí tím naskytla. Okolnosti téměř zaručeně

povedou k usvědčení Elinor.“
„A kdyby nebylo vás, usvědčili by ji,“ řekl Peter Lord zamyšleně.
„Ale ne, příteli,“ namítal pohotově Hercule Poirot, „to vám může poděkovat za záchranu svého života.“
„Mně? Já jsem přece nic neudělal. Jen jsem se snažil –“
Zarazil se. Hercule Poirot se pousmál.
„Mais oui, velice jste se snažil, viďte? Byl jste celý netrpělivý, protože se vám zdálo, že mé vyšetřování nikam nevede. A také jste se obával, že by nakonec přece jen mohla být vinna. A tak jste mi s nevídanou neomaleností napovídal pár lží! Avšak, mon cher, nepočínal jste si při tom příliš rozumně. Radím vám, abyste se pro příště držel spalniček a černého kašle a vyšetřování zločinů nechal na jiných.“
Peter Lord se začervenal.
„Vy jste to celou tu dobu věděl?“
„Vedete mě za ručičku do průhledu ve křoví,“ zavzpomínal Poirot sžíravě, „a pak mi pomůžete k tomu, abych tam našel německou krabičku od zápalek, kterou jste tam těsně předtím narafičil! C’est 1’enfantillage!“
Peter Lord sebou škubl.
„Tak už to nerozmazávejte!“ zabručel.
„Promluvíte si se zahradníkem,“ pokračoval Poirot, „a přimějete ho, aby řekl, že na cestě viděl vaše auto; vy se pak vyplašíte a předstíráte, že to auto nebylo vaše. A významně se na mě podíváte, abyste se ujistil, že z toho vyvodím závěr, že se tam tehdy dopoledne musel pohybovat někdo neznámý.“
„Bylo to ode mě zatraceně hloupé,“ přiznal Peter Lord.
„Co jste tenkrát dopoledne na Hunterbury pohledával?“
Peter Lord zrudl.
„Byla to naprostá bláhovost… Já – doslechl jsem se, že přijela. Jel jsem tam v naději, že bych ji třeba mohl zahlédnout. Neměl jsem v plánu s ní mluvit. Chtěl – chtěl jsem ji – no – jenom vidět. Z pěšiny ve křoví jsem viděl, jak v kuchyňce maže chleba s máslem –“
„Charlotte a básník Werther. Pokračujte, příteli.“
„No, už vlastně není v čem. Prostě jsem vklouzl mezi keře a pozoroval jsem ji, dokud neodešla.“
„Zamiloval jste se do Elinor Carlislové hned, když jste ji viděl poprvé?“ zeptal se Poirot jemně.
Nastalo dlouhé mlčení.
„Asi ano.“
„No a teď bude nejspíš šťastně žít s Roderickem Welmanem, dokud je smrt nerozdělí,“ dodal ještě Peter Lord.
„Milý příteli, nic takového se nejspíš nestane!“ oponoval Hercule Poirot.
„Proč by ne? Tu aférku s Mary Gerrardovou mu odpustí. Stejně to bylo z jeho strany jenom takové chvilkové poblouznění.“
„Jde o něco hlubšího…,“ namítal Hercule Poirot. „Někdy existuje mezi minulostí a budoucností hluboká propast. Jestliže člověk sestoupí do stinného údolí smrti a pak z něj vystoupí do slunečního svitu – pak, mon cher, pro něj začíná nový život… Minulost je v tu chvíli nepodstatná…“
Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval.
„Nový život… Právě jeden takový se teď začíná pro Elinor Carlislovou odvíjet – a byl jste to vy, kdo jí ho vdechl.“
„Ne.“
„Ano. To vaše odhodlanost, vaše arogantní naléhání, mě donutily vykonat to, oč jste mě požádal. A nyní uznejte, že právě k vám se teď s vděčností obrací, nebo snad ne?“
„Ano,“ řekl Peter Lord váhavě, „je velice vděčná – teď… Požádala mě, abych za ní jezdil – často.“
„Jistě, potřebuje vás.“
„Ne tak, jak potřebuje – jeho!“ oponoval prudce Peter Lord.
Hercule Poirot zavrtěl hlavou.
„Rodericka Welmana nikdy nepotřebovala. Milovala ho, to ano, nešťastně – snad až beznadějně.“
„Mě takhle nikdy milovat nebude,“ řekl Peter Lord příkře, s umíněným a nasupeným výrazem ve tváři.
„Možná ne,“ odpověděl Hercule Poirot shovívavě. „Ale potřebuje vás, příteli, neboť jen s vámi se před ní otevírá nový život.“
Peter Lord mlčel.
„Copak nejste schopen přijmout fakta?“ Hlas Hercula Poirota zněl velmi laskavě. „Milovala Rodericka Welmana. A co na tom záleží? S vámi může být šťastná.

Doslov
„Temný cypřiš by mohla být dobrá kniha, ale uškodilo jí to, že se v ní objevil Poirot. Stále jsem měla pocit, že mi na ní něco vadí, ale na to, co to je, jsem přišla, až když jsem si ji po nějaké době znovu přečetla.“ To prohlásila o svém 36. detektivním počinu Agatha Christie v únoru 1966 v rozhovoru pro londýnské Sunday Times. Kritici (a pravděpodobně ani většina čtenářů) s autorkou však nesouhlasili.

Jak jste se mohli sami přesvědčit, jde o knihu, která se od ostatních detektivních románů „Královny zločinu“ odlišuje větším emocionálním nábojem a poměrně silným elegickým laděním. Jinak ale zůstala Agatha Christie věrna svému stylu – neplýtvá slovy, konstruuje dokonalou zápletku a předkládá nám falešné stopy s rafinovaností sobě vlastní. Milovníci Hercula Poirota snad mohou mít výhrady k tomu, že do děje tento geniální Belgičan s nejhezčím knírem v Londýně vstupuje nezvykle pozdě, svou práci však odvedl na výbornou.

Temný cypřiš věnovala autorka Peterovi a Peggy McLeodovým, lékařskému manželskému páru, který vedl ve třicátých letech činnost nemocnice v syrském Mosulu. Tedy v době, kdy se do Sýrie Max a Agatha Mallowanovi často vydávali na archeologické výpravy. Ve svém Vlastním životopise Agatha Christie vzpomíná, jak práce obou lékařů probíhala. Podle muslimských zvyklostí totiž nesmí ženu operovat muž. Operaci tedy v takovém případě prováděla Peggy – Peter stál za plentou, přes kterou mu jeho žena popisovala příznaky nemoci a průběh operace, kterou tímto způsobem spolu konzultovali. Po návratu do Anglie zůstaly oba páry přáteli. Když vypukla válka a Londýn se dostal pod palbu letadel, děti McLeodů se uchýlily do Torquay k manželům Mallowanovým. Mladší Peter McLeod učil při odpoledních procházkách Agathu rozpoznávat různé typy anglických a německých letounů.

Američtí nakladatelé měli těžkou hlavu z názvu této knihy. Báli se totiž, že by čtenáři mohli považovat cypress (cypřiš) za Cyprus (tedy Kypr). Agatha Christie navrhovala změnu názvu na I Am Slain (‚Jsem mrtvá‘), což je spojení obsažené ve stejné písni ze Shakespearova Večera tříkrálového, ze kterého převzala i ‚temný cypřiš‘. Nakonec však Američané ponechali knize původní titul.

Ing. Jan Čermák Společnost Agathy Christie

AGATHA CHRISTIE
Temný cypřiš
Z anglického originálu Sad Cypress vydaného roku 1976 nakladatelstvím Fontána Books přeložil Jan Čermák.
Obálku navrhl Michal Houba.
Vydaly Euromedia Group a Knižní klub v Praze roku 1999 jako svou 828. publikaci.
Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.
Technická redaktorka Jana Nováková.
Počet stran 240.
Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o.. Horní Jiřetín.
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.
Vydání první.

Včas pamatujte na svou závěť – mohla by autorka vzkázat všem čtenářům. Paní Laura Welmanová, velmi bohatá a velmi nemocná žena, náhle zemřela. Zdánlivě nebylo pochybností o tom, kdo bude jejím dědicem, vždyť neměla bližší příbuzné než půvabnou neteř Elinor. Skutečně nechtěla odkázat své jmění nikomu jinému?
Neměla být dědičkou její oblíbenkyně Mary Gerrardová? Další smrt upozorní nejen na problém dědictví, ale i na bouři lidských osudů a vztahů, z nichž některé mají kořeny hluboko v minulosti. Elinor je obviněna z vraždy a všechno nasvědčuje tomu, že zavraždila i svou tetu. Jen jediný člověk nevěří v její vinu a povolá Hercula Poirota.
Zkušený detektiv zvolí zvláštní metodu. Tentokrát mu není vodítkem pravda, ale lež. Co způsobuje, že lidé lžou? Co lze z jejich lží odvodit? Proč lžou i nevinní? Jakmile zná odpověď na tyto otázky, není pro něho těžké odhalit vraha.

??

??

??

??